

Giới thiệu Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc

Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc là truyện ngôn tình tiết tấu nhẹ nhàng, khiến bạn đọc thư giãn, chiêm nghiệm từng tình huống truyện một cách rõ ràng nhất.

Lần đầu tiên của cô là vào ngày sinh nhật, khi đó là cùng với anh chàng tổng giám đốc mà cô làm trợ lý.

Chẳng ai biết mối quan hệ giữa hai người họ vì tính cách họ quá đối lập nhau. Và ngay cả việc ân ái hân ta cũng như ban phát cho cô vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Trung tâm Đài Bắc vào ban đêm, vẫn náo nhiệt như cũ.

Từ Như Nhân cùng Tào Doãn Anh cùng nhau đi ra khỏi nhà hàng, hợp đồng phải tốn hết một tháng bản bạc thương lượng rốt cục hôm nay cũng chính thức ký kết, hợp đồng này sẽ mang đến lợi nhuận khổng lồ có thể giúp cho bọn họ tạo nên ảnh hưởng không nhỏ tại hội nghị cuối năm đồng thời còn được nở mày nở mặt.

Đứng trong gió đêm, đây là thời điểm hiếm thấy mà hai người không đối chọi gay gắt với nhau.

Có lẽ là trong một tháng này hợp lực chiến đấu hăng hái cũng đã giúp cho bọn họ bồi dưỡng được một chút tình cảm, bao nhiêu trả giá cuối cùng cũng đạt được một thành quả to lớn chính là tâm tình đối với nhau cũng tốt hơn một chút, mà cũng có lẽ là do trạng thái lúc này đang có chút men say, vậy nên giờ khắc này hai người rõ ràng thoát nhìn lại có một chút thân mật.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, hai người đứng ở đầu đường nghe gió lạnh thổi qua, tinh thần lại quá độ phấn khởi mà không một ai nói được câu tạm biệt, mà cũng không muốn nhặt nhều như vậy mà chấm dứt đêm nay.

Rốt cục, Từ Như Nhân phá vỡ trầm mặc. "Hôm nay là sinh nhật của tôi."

Tào Doãn Anh khuôn mặt anh tuấn hơi quái lạ. "Sinh nhật vui vẻ." Cách nói không tính là thân thiện.

"Cám ơn." Ngược lại cô lại quen rồi. Từ khi hai người gặp mặt cho đến nay, anh gần như đã không che dấu cảm giác chán ghét đối với cô, cũng có thể nói anh nói được một câu chúc mừng thì cũng đã là chuyện "Kinh thiên động địa" rồi.

Bất quá đêm nay, cô tùy hứng mà muốn yêu cầu anh hơn nữa....

"Chỉ như vậy?"

"Bằng không thì như thế nào?" Thật sự thì tâm tình anh đang rất tốt, mang theo tâm trạng muốn phóng túng một chút.

"Muốn anh cho tôi một món quà được không?" Cô ngẩng đầu, đôi mắt rực rỡ như ánh sao, không giống như ngày thường cứ bình tĩnh không một gợn sóng, bởi vì rượu cồn cùng gió lạnh nhuộm đỏ hai gò má cộng thêm một chút hơi thở của thiếu nữ.

"Cô nói." Anh hào phóng đáp ứng, dù cho hôm nay không phải sinh nhật cô, thì vì cái hợp đồng vừa mới ký kia, cũng nên khen thưởng cô thật nhiều.

"Đêm nay tôi không muốn ở một mình."

Tào Doãn Anh nhăn mày, ý của cô là.

"Chỉ đêm nay thôi, ở bên cạnh tôi được không?" Cô không có né tránh ánh mắt của anh, mà nhìn thẳng về phía anh. "Tôi muốn chúc mừng một chút, ngoại trừ sinh nhật của tôi, còn có cái hợp đồng đó, cũng có một phần là của anh."

Mặt ngoài thì cô rất bình tĩnh, nhưng trong nội tâm thì đã vô cùng lo lắng, đợi chờ câu trả lời của anh.

"Có gì không thể chứ?"

Đến lúc anh lộ ra nụ cười hút hồn người khác, cô mới phát hiện hô hấp của mình lúc này một bình ổn được.

"Tôi không thích vào nhà hàng, đến nhà của tôi đi?" Trong lòng bàn tay lại toát mồ hôi, mặt tại nóng lên, nhưng cô phát nhiệt, mình không muốn lùi bước chút nào.

"Đi thôi!" Anh gọi xe taxi, không để cho mình có cơ hội suy nghĩ nhiều hơn nữa.

Vào đêm đó, Từ Như Nhân dẫn theo người đàn ông đầu tiên về nhà, ở cùng một chỗ với cô vượt qua sinh nhật 23 tuổi.

Anh và cô, quen biết một năm bốn tháng, vốn chỉ là quan hệ thủ trưởng và cấp dưới một cách đơn thuần, nhưng cũng vì ngày hôm đó mà bắt đầu thay đổi —

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Giờ làm việc chính thức của Tập Đoàn Long Tinh là chín giờ, nhưng ở lầu 35 khu văn phòng tổng giám đốc, trong phòng dành riêng cho nhóm trợ lý cùng thư ký tổng giám đốc, bình thường 8:30 đã đến.

Mà tám giờ 45', Từ Như Nhân một trong các trợ lý mới đi ra khỏi thang máy.

"Trợ lý sớm." Hoàng thư ký hướng cô gật đầu chào.

"Sớm." Từ Như Nhân lộ ra một khuôn mặt tươi cười, dung mạo thanh tú tương đối dễ gần.

"Sớm." Về mặt sùng bái của trợ lý mới vừa tới được ba ngày nhìn theo Từ Như Nhân tiến vào văn phòng riêng sau mới quay đầu lại. "Thần tượng quá —"

Nhìn thấy cử chỉ khoa trương của trợ lý, Hoàng thư ký cũng lười ngăn cản.

"Sắp chín giờ rồi, lo nghiêm túc mà làm việc đi, bằng không thì coi chừng thần tượng của cô sẽ khấu trừ tiền lương của cô đó."

"Thật sao? Trợ lý sẽ nhẩn tâm như vậy sao?" Cô bé bất quá cũng chỉ là biểu đạt một chút sự kính ngưỡng bao la như sông Hoàng Hà bất tuyệt cuộn cuộn chảy của mình mà thôi ah!

"Cô đến đã ba ngày rồi, còn không có nhìn ra sao?" Hoàng thư ký tức giận mà cảm kệp công văn gõ cô bé một cái, muốn xem có thể đem cái cô trợ lý nhỏ này gõ cho thanh tỉnh chút ít hay không.

Cô cho rằng vị trí trợ lý đặc biệt kia, là một cô gái mềm yếu có thể gánh nổi hay sao?

Nói đến Từ Như Nhân, trong Tập Đoàn Long Tinh lại có rất nhiều phiên bản lời đồn. Nghe đâu bốn năm trước cô từ nước Mỹ trở về liền trực tiếp nhảy dù (dùng quan hệ) vào rồi ngay lập tức được đảm nhiệm chức trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, từ đó số lượng những lời đồn đoán liền không ngừng tăng lên.

Nghe nói cô là một thiên tài kinh doanh, đối với các chữ số thống kê rất nhạy cảm. Lúc còn học ở trường tại Mỹ đã rất nổi trội khiến cho tổng giám đốc nhìn trúng, tìm mọi cách lôi kéo cô vào vừa học vừa làm ở chi nhánh công ty tại Mỹ, thậm chí còn giao cho cô luôn cả một công ty nhỏ vừa mới bị thu mua được, định ra doanh thu buôn bán hàng năm, xem như là cho cô một khảo nghiệm.

Mà Từ Như Nhân chỉ bỏ ra vắn vắn tám tháng liền đạt được mục tiêu đề ra, thậm chí còn có thể làm cho cái công ty kia vốn chỉ là một công ty vận chuyển buôn bán thương thường, trở thành con gà đẻ trứng vàng mới nổi cho Tập Đoàn Long Tinh.

Tài năng này lại khiến cho tổng giám đốc lại càng thưởng thức khen ngợi cô, cho nên bốn năm trước sau khi ông đem chức vị tổng giám đốc giao cho con của mình, cũng đem Từ Như Nhân từ nước Mỹ triệu hồi về Trung Quốc, trở thành trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, hi vọng cô có thể trợ giúp con trai mình ngồi vững cái ghế tổng giám đốc.

Đương nhiên, còn có những lời bất quải âm thầm về một phiên bản khác — như là mặc dù Từ Như Nhân cũng có một chút bản lĩnh, nhưng dấu vết của những chuyện kia tất cả đều là do người ta cố ý tung tin tức, chứ trên thực tế Từ Như Nhân tuổi còn trẻ mà có thể đảm nhiệm một chức vị quan trọng như vậy trong tập đoàn, đơn giản là vì cô chính là tình nhân tiền nhiệm của tổng giám đốc ở Mỹ.

Lúc ấy tất cả mọi người đang chờ xem náo nhiệt, nghĩ đến tân nhiệm tổng giám đốc cùng vị trợ lý tình nhân của cha mình này sẽ có tranh chấp xung đột như thế nào; không nghĩ tới quan hệ của hai người mặc dù không tính là thân thiết, nhưng cũng là bình an vô sự bốn năm. Càng nhiều người, gần hai năm qua, mỗi khi tổng giám đốc xuất ngoại, cô liền tạm thời thay thế chức vị tổng giám đốc, đảm nhận những chức vụ quan trọng khiến cho người khác tức giận đỏ mắt.

Cho nên lại có một phiên bản lời đồn mới khác, như là Từ Như Nhân không hề là ma nữ, "Tình nhân của tổng giám đốc" cái tư cách này, địa vị này, hoàn toàn không bởi vì thay đổi "Tổng giám đốc" mà có cái gì thay đổi, hơn nữa nhất định phải có sức quyến rũ đặc biệt gì đó, mới có thể đồng thời hấp

dẫn cả hai cha con.

Lời đồn đãi, tin đồn cùng chuyện bát quái, bốn năm nay chưa bao giờ ngừng.

"Thế nhưng mà, em cảm thấy được Từ trợ lý thật xinh đẹp, cảm giác thật dịu dàng ah!" Mặc dù mới đến đi làm được ba ngày, nhưng cô bé trợ lý đối với chuyện của Từ Như Nhân cũng đã nghe nói không ít, bất quá cô tin tưởng vào hai mắt của mình, khuôn mặt kia của Từ Như Nhân căn bản chính là hiện thể ah! Đâu có thể nào là nhân tình, còn ăn sạch hai cha con nữa chứ? !

Đương nhiên cũng có người khi nhìn thấy dung mạo của Từ Như Nhân liền chua xót mà nói ra hai câu, nói rõ ràng cô lớn lên ngày thơ đáng yêu, nhưng vô tình hợp lại tổng thể lại là tướng mạo của người phụ nữ chuyên làm chuyện xấu.

Bọn họ nhất định là ghen ghét á!

"Chỉ có xinh đẹp ôn nhu, cũng không nhất định sẽ làm được một nhân viên xuất sắc đâu." Hoàng thư ký có thể tồn tại ở phòng tổng giám đốc lâu như vậy, thì hiển nhiên đạo hạnh của cô cũng không thấp.

Tất nhiên cô rất rõ ràng cá tính cùng năng lực của Từ Như Nhân, nhưng rất nhiều chuyện không phải chỉ dựa vào việc cô há miệng nói là có thể giải quyết được, mỗi người đều thích những chủ đề bát quái. Huống chi, muốn đám lão thần kia thật sự thừa nhận có một người phụ nữ có năng lực so với chính mình còn cao hơn, tuổi tác lại nhỏ như vậy, chỉ sợ toàn bộ đều bị bệnh đường sinh dục bộc phát hoặc là bị trúng gió ảnh hưởng đến não cần đưa đi cấp cứu hết rồi.

"Hơn nữa nói đến xinh đẹp, Từ trợ lý không phải là đệ nhất." Từ trợ lý nhiều lắm cũng chỉ là kiểu người thanh nhã, hơn nữa tính tình lại lạnh nhạt, tính ra cũng chưa được một chỗ trong mười mỹ nữ đẹp nhất công ty nữa là? Cho dù không đề cập tới những nhân viên nữ khác, chỉ riêng diện mạo của cái vị tổng giám đốc kia cũng đã khiến cho người ta nói không ra lời rồi.

Trong lúc đó, cô lại bắt đầu lo lắng chuyện hai ngày nữa sau khi tổng giám đốc về nước, cái cô trợ lý tiểu tốt này nếu nhìn thấy người thật sẽ còn có cái phản ứng khoa trương gì nữa đây?

"Thế nhưng mà Từ trợ lý khí chất tốt, người lại thông minh." Vị trợ lý nào đó bất bình thay cho địa vị của thần tượng mình phải lên tiếng.

"Chờ ngày mai tôi lại nghe một chút thuyết pháp của cô, để xem thần tượng trong lòng cô có thể lại thay đổi hay không." Hoàng thư ký nói ẩn ý..., lại khiến cho hai người trợ lý khác nở nụ cười.

"Có ý tứ gì à?" Cô bé nào đó không rõ nhìn người này một chút, lại nhìn xem người kia, không hiểu!

"Ngày mai sẽ biết, hiện tại chuyên tâm làm việc a!" Hoàng thư ký dẫn đầu, bắt đầu phân phối công tác hôm nay. Từ trợ lý tuy thanh nhã nhã nhặn, nhưng không có nghĩa là cô sẽ dung túng mọi người đi làm những chuyện không đâu ah!

Cô bé trợ lý hơi bủi môi, nhưng vẫn là nghe lời mà thu lại tâm tư, nghiêm túc công tác.

Ngày mai. Rốt cuộc là cái lễ lớn gì?

*

"Phản kế hoạch dự án này xin mời lấy về xem lại." Khẩu khí Từ Như Nhân rất bình thường, lần lượt trả lại các số liệu động tác rất bình thường, nhưng chỉ có trời mới biết cô đã không còn chút tính nhẫn nại nào nữa rồi.

Một cái kế hoạch dự án đơn giản như vậy cứ sửa đi sửa lại, đến bây giờ vẫn còn có vấn đề, có phải ngại cô thời gian quá nhiều phải không? Tự cô nhận lấy nhiều khi còn làm nhanh hơn!

Bất quá, những người bị trả lại đều có cách nghĩ giống nhau.

"Từ trợ lý, hoạt động phát biểu sản phẩm lần này công ty rất xem trọng, cô cứ sửa đi sửa lại kế hoạch dự án như vậy, vạn nhất đến cuối lại không kịp thời gian phát biểu sản phẩm, cô là người chịu trách nhiệm sao?" Quản lý bộ phận tiêu thụ khó chịu nói.

"Nếu để cho các người đem chuyện phát biểu sản phẩm trọng yếu như vậy làm thất bại không chịu nổi, lúc đó mới là tôi phải chịu trách nhiệm đó!" Từ Như Nhân không bị thái độ ác liệt của đối phương hù dọa, rất khách quan mà vạch trần sự thật. "Bộ phận tiêu thụ đã biết rõ hoạt động lần này quy mô rất long trọng, rõ ràng công ty rất coi trọng, sẽ không thể nào chấp nhận loại kế hoạch dự án như thế này."

Xin nhò! Dùng đầu óc một chút có được không?

"Cô đã trả lại ba lần rồi, rốt cuộc là muốn như thế nào?" Quản lý bộ phận tiêu thụ bất mãn mà nổi bão. "Đừng tưởng rằng tổng giám đốc không ở trong nước, cô cảm lồng gả mà cứ tưởng lệnh tiến, tôi không tiếp nhận ác ý chèn ép như vậy, tôi kiên quyết sẽ chiếu phản kế hoạch dự án này lên ban chấp hành."

Hướng phía sau khẽ dựa, dù cho thái độ đối phương có ác liệt, Từ Như Nhân vẫn là quý phái tinh táo ưu nhã, chỉ là ánh mắt trở nên ác liệt. "Vương quản lý, đầu tiên tôi phải nhắc nhở ông, trước khi tổng giám đốc xuất ngoại, đã thông báo do tôi đại diện chức vụ của anh ta, tôi nghĩ tôi có đầy đủ quyền lực trả lại dự án của ông."

Cô nói đầu vào đấy rõ ràng, hoàn toàn không để ý tới sắc mặt đối phương rất khó coi. "Còn nữa, trên tay của tôi không có lông gà gì đó, ngược lại rất vừa vặn lại có con dấu do tổng giám đốc lưu lại để bảo lưu, tôi nói điều này đại biểu cho cái gì, có lẽ ông cũng không cần tôi nói rõ thêm nữa. Tôi có thể lý giải lần nữa là bất mãn do bị lui dự án, nhưng tôi có trách nhiệm yêu cầu ông giao ra dự án hoàn mỹ nhất, mà không phải là một mớ giấy lộn mà ngay cả phần cơ bản nhất của hoạt động dự toán đều đánh giá sai."

Giấy lộn? Cô ta rõ ràng nói như vậy? Cô ta cho rằng hần là ai ah! Trên trán Vương quản lý gân xanh nổi lên, như là sắp không chế không nổi muốn xông lên phía trước cùng cô làm một trận khiến người chết ta sống vậy.

"Còn có, nếu như năng lực bộ phận tiêu thụ cũng chỉ có đến trình độ này, tôi nghĩ cũng đã đến lúc cần phải chỉnh đốn lại rồi." Tập Đoàn Long Tinh là một công ty lớn như vậy, cái cần chính là có năng lực, nhân viên có thể làm việc được, về phần những người...kia khi bỏ lên được một địa vị cao liền ở đó mà an nhàn chờ về hưu, thì miễn đi!

"Cô nói vậy là có ý gì?" Vương quản lý thay đổi sắc mặt.

"Ý hiện trên mặt chữ, tin tưởng Vương quản lý rất rõ ràng." Năng lực biểu đạt của cô không có kém như vậy a? Vẫn là do người trước mắt không chỉ không có năng lực làm một dự án cỡ lớn, mà ngay cả Trung văn bình thường cũng không thể hiểu được? "Cách ngày tổng giám đốc trở về còn có hai ngày, tôi hi vọng trước khi tổng giám đốc về công ty, có thể nhìn thấy một kế hoạch dự án làm cho người khác vừa lòng."

Cho nên, nếu có thời gian ở đây trừng cô, không bằng mau về làm việc đi!

"Ta không phục!" Vương quản lý tức giận đến đỏ mặt tía tai. "Cô không cần ý vào tổng giám đốc rất thích cô mà cứ như vậy coi trời bằng vung, phản dự án này tôi kiên trì muốn đề lên, chờ tổng giám đốc trở về, tôi sẽ đích thân hướng hần báo cáo, tính cả chuyện cô cáo mượn oai hùm đều cùng nhau đề lên một lượt, đến lúc đó để xem mặt ai khó coi hơn!"

"Nếu như đây là quyết định của Vương quản lý, tôi đây cũng chỉ có thể thể hiện sự tiếc nuối." Dám cảm cái phản dự án kia đi theo tổng giám đốc mà có gắng, cô cũng rất kính nể, bởi vì cô tin rằng lực sát thương của tổng giám đốc tuyệt đối so với một người trợ lý như cô đây lớn hơn nhiều lần, tính tình tổng giám đốc nhà mình không tốt từ trước đến nay là mọi người ai cũng đều biết.

Cô không khỏi hoài nghi, Vương quản lý là quá độ tự đại hay là quá độ ngây thơ? Đối với dự án của mình lại có lòng tin nhiều như vậy!

Được rồi, hần muốn tìm chết, cô cũng ngăn không được, tất cả đều do hần a!

"Cửa ở bên kia, không tiến." Cô nhàn nhạt mở miệng.

"Chúng ta chờ xem!" Quảng xuống một câu hàm ý "cay độc", Vương quản lý mở cửa rồi đóng lại một lần ra một cái tiếng động vang trời.

Từ Như Nhân không có chút nào bị ảnh hưởng, ngược lại lại khiến những trợ lý nhỏ ngoài cửa lao đến.

"Tư trợ lý, cô không sao chứ?"

Nhìn thấy cô trợ lý vội vàng hấp tấp chạy vào, Từ Như Nhân nở nụ cười. "Không có việc gì." Đối với cái cửa gỗ hàng thật giá thật kia của văn phòng mình cô rất có lòng tin.

"Thế nhưng mà. Vương quản lý ông ta giống như rất không cao hứng a!" Cô trợ lý mới cẩn thận từng li từng tí mà nhìn cô, phát hiện cô cũng vẫn giống như những lúc bình thường đồng dạng ung dung tự tại, so với Vương quản lý nộ khí trùng thiên hoàn toàn bất đồng. Đầu óc linh hoạt chuyển động một chút, đối với Từ Như Nhân càng thêm sùng bái rồi.

Dù núi thái sơn có sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc, một nhân vật lớn chân chân chính chính ah! Nhịn không được trong nội tâm lại tiếp tục tại đem thần tượng của mình khen đến nổi lên trời xuống biển.

"Không sao." Chứng kiến trợ lý mới không chút nào che dấu lo lắng cho mình, Từ Như Nhân khó được mà trán ra một nụ cười thanh nhã.

Có lẽ là cô bé vừa mới đến công ty, còn chưa có nghe được những cái tin đồn kia a? Không biết đợi sau khi cô bé nghe qua sự tích "Hoàn mỹ" của mình, còn có thể có về mặt vì mình mà lo lắng như vậy hay không?

"Cô trở về làm việc đi, lần sau nhớ rõ phải gõ cửa trước khi đi vào." Từ Như Nhân ôn nhu nhấn nhủ, lén lút giữ lại phần quan tâm này của cô bé trợ lý. Dù sao trong cái tòa nhà to lớn này, người thiết tình đối tốt với cô không nhiều lắm.

"Ah!" Cô trợ lý lúc này mới giật mình vì sự lỗ mãng của chính mình mới vừa rồi. "Thực xin lỗi, Tư trợ lý! Tôi không phải cố ý đâu, tôi là chứng kiến. . . ."

"Không sao." Từ Như Nhân đánh gãy lời giải thích của cô trợ lý mới. "Tôi hiểu, cảm ơn cô đã quan tâm."

"Ah, tôi đi ra ngoài đây." Trợ lý mới vui sướng đến chóng mặt mà chìm đắm trong nụ cười động lòng người của Từ Như Nhân, về mặt hạnh phúc mà về trở lại vị trí công tác của mình.

Nhìn bộ dáng kia của cô bé, Từ Như Nhân nhịn không được cười ra tiếng.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Từ khi cô trở về Trung Quốc ngồi trên vị trí này, sau khi bước vào cuộc đấu tranh quyền lực, tựa hồ tựa chưa có được lần nào vui vẻ như vậy.

Người ở chung với cô, không phải kính sợ năng lực cùng địa vị của cô, thì cũng là khinh thường hành vi cô "Dùng nhan sắc dụ dỗ người khác", sự quan tâm như người trợ lý đơn thuần kia thật sự rất ít.

Miệng mang ý cười, cô giữ lại phần tâm tình vui vẻ này một lần nữa ngấp đầu trong công việc.

Mặc kệ người bên ngoài có ý kiến gì về cô, cô chỉ kiên trì làm tốt chuyện của mình. Cô không có dã tâm gì, chỉ tiếc không có mấy người tin tưởng.

Mà ngay cả bản thân người đàn ông là cấp trên của mình kia, cũng là không cách nào hoàn toàn tin nhiệm cô?

Nhớ tới người nọ, động tác trên tay lại có chút dừng lại.

Hai ngày nữa ah. Anh sẽ trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nghe thấy tiếng thang máy, cô bé trợ lý mới phản ứng nhanh chóng đứng lên khuôn mặt tươi cười xông lên phía trước muốn cung nghênh thần tượng của mình, nhưng trong nháy mắt liền ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Trời ạ, đẹp trai quá! Siêu cấp mỹ nam! Tại sao có thể có người đàn ông đẹp trai đến như vậy chứ? Khuôn mặt tuấn tú sao đẹp trai đến nỗi khiến người khác phải ngỡ ngàng, lại không hề có một điểm nào khiến cho người khác có cảm giác xinh đẹp giống "phái yếu", sao lại quá không có thiên lý vậy chứ?

"Chào buổi sáng Tổng giám đốc." Thư ký Hoàng rất nhanh đem cô gái nhỏ đẩy qua một bên, không cho cô bé ngăn cản đường đi của thủ trưởng.

Tào Doãn Anh khẽ gật đầu, hướng phòng làm việc của mình đi vào. "Trợ lý Từ đã tới chưa?"

"Vẫn chưa tới ạ." Thư ký Hoàng cung kính trả lời.

Giọng nói hơi ngập ngừng, rồi tiếp tục nói. "Sau khi cô ấy tới, thì nói với cô ấy tôi muốn xem bảng báo cáo sự vụ tháng này."

"Dạ."

Mãi cho đến cửa phòng tổng giám đốc khép lại, cô bé trợ lý mới tới mới lấy lại được tinh thần. "Trời ạ, người kia chính là tổng giám đốc sao?"

"Lần sau không được sùng sờ đứng như trời trồng như vậy nữa biết không, dám ngăn cản đường đi của tổng giám đốc, cô ngại mệnh mình quá dài sao?" Thư ký Hoàng tức giận mà trừng mắt liếc cô, trở lại ghế ngồi sửa soạn lại tư liệu, vì hiểu rõ tổng giám đốc, nên đợi một lát nữa sau khi nghe xong trợ lý Từ báo cáo, chắc chắn sẽ tới lượt cô tiến vào.

Vừa rồi tổng giám đốc cùng trợ lý Phương đi công tác suốt một tháng, trở về nhất định trước tiên muốn biết rõ nhưng việc lớn nhỏ diễn ra trong một tháng này, cô phải chuẩn bị thật đầy đủ mới được, với tính tình của tổng giám đốc cũng không dễ dàng tha thứ cho người nào phạm sai lầm đâu.

"Thế nhưng mà, bình thường chị luôn nhìn thấy vị tổng giám đốc đẹp trai lại còn có chất lượng tốt như vậy, đều không sùng sốt sao?" Cô bé trợ lý mới bất bình kháng nghị, cũng không phải do cô là hoa mắt si ah!

"Quan Na Na, hiện tại tôi trân trọng cảnh cáo cô, nếu như cô còn muốn tồn tại lâu dài tại tập đoàn Long Tinh này, tốt nhất chặt đứt tất cả vọng tưởng đang có trong đầu mình đi." Về mặt thư ký Hoàng nghiêm túc mà nhắc nhở cô bé trợ lý mới đến. "Không nên thăm mền tổng giám đốc, cũng đừng đối với ngài ấy mà lộ ra cái loại ánh mắt si mê này, lại càng không nên nhiều lời về vấn đề đáng về bề ngoài của tổng giám đốc, bằng không tôi cam đoan cô sẽ nhanh chóng có được một vé ngay lập tức rời khỏi gian phòng này."

Để có thể tồn tại tại tầng lầu này mà thu vào bổng lộc thì điều kiện quan trọng nhất chính là đối với "Sắc đẹp" của tổng giám đốc nhìn như không thấy.

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Cô bé trợ lý mới trừng lớn mắt.

"Nếu không tin cô có thể nói đại một câu xem thử xem." Thái dương thư ký Hoàng ầm ầm phát đau, cái cô nhóc này! Nếu không phải năng lực làm việc của Quan Na Na thật sự không kém, thì chỉ tính riêng cái tính quá mức xúc động lỗ mắng đó thôi, thì sớm muộn gì cô ta cũng ra đi mà thôi.

"Tin chứ, em tuyệt đối tin tưởng!" Quan Na Na chỉ kém không nhảy dựng lên mà nâng tay lên thề.

"Tin tưởng cái gì?" Từ Như Nhân xa xa chỉ nghe thấy giọng nói của cô. Cô trợ lý mới tới này thật sự rất dễ thương, ngược lại lại làm cho tầng lầu này tăng thêm không ít náo nhiệt.

"Chào buổi sáng trợ lý!" Chứng kiến thần tượng xuất hiện, Quan Na Na lập tức đã quên chuyện vừa rồi. "Hôm nay tương đối trẻ một chút a!"

"Chào buổi sáng." Từ Như Nhân mỉm cười gật đầu. "Đúng vậy, không cần thận ngủ quên mất, may mắn không bị muộn."

"Ngủ quên?" Quan Na Na lại lần nữa trừng to mắt, không thể tin được người hoàn mỹ như vậy cũng sẽ có lúc "Ngủ quên".

Kỳ thật không chỉ cô bé, thư ký Hoàng cùng hai người thư ký khác cũng đều đồng dạng rất bất ngờ.

"Đúng vậy!" Từ Như Nhân không muốn giải thích nhiều, cũng không thể nói là bởi vì mình nghĩ đến hôm nay sẽ có thể nhìn thấy "Anh", quá mức hưng phấn kết quả đêm qua rất khuya mới ngủ được sao?

Nếu cô nói như vậy, chỉ sợ bốn người trước mặt tất cả mắt đều sẽ tròn tròn hết.

"Trợ lý Từ, tổng giám đốc đã đến, nói cô chuẩn bị cho tốt rồi đi vào báo cáo công việc." Thư ký Hoàng không hổ là người đứng đầu phòng thư ký, rất nhanh chóng liền khôi phục bình thường.

"Đã biết." Từ Như Nhân gật đầu, trước tiên vào phòng làm việc của mình, buông cặp công văn xuống, cầm lấy báo cáo ngày hôm qua đã được tổng hợp sửa chữa lại, không một chút nào nghi ngại liền chuyển hướng đến văn phòng của tổng giám đốc, lại bất ngờ bị thư ký Hoàng gọi lại.

"Trợ lý Từ."

"Còn có chuyện khác sao?" Từ Như Nhân dừng bước lại.

"Vương quản lý vừa mới tiến vào." Thư ký Hoàng có chút bất đắc dĩ, không nghĩ tới Vương quản lý lại xúc động đến như vậy, rõ ràng là tổng giám đốc vừa vào phòng liền chạy đi lên, không nói hai lời mà tiến thẳng vào phòng tổng giám đốc. "Hiện tại mà cô đi vào thì tình huống cũng không tốt lắm, nếu không thì chờ ông ta đi ra tôi sẽ gọi lại cho cô?"

Ngày đó sự kiện Vương quản lý tung cửa mọi người đều nhìn thấy hết, dùng đầu gối cũng có thể đoán ra được Vương quản lý vội vã tìm tổng giám đốc là có chuyện gì, thân là một cái thư ký ưu tú, thư ký Hoàng không nghĩ là để cho Từ Như Nhân đi vào lúc này là một ý kiến hay.

Từ Như Nhân cười cười, không chút nào để ý động tác của đối phương. "Ông ta thật đúng là không thể chờ đợi được nữa." Giờ làm việc chỉ mới vừa bắt đầu, người nào đó liền nhanh chóng tiến vào phòng tổng giám đốc. Như thế nào, là sợ cô "Ác nhân cáo trạng trước" sao?

Thư ký Hoàng cũng chỉ có thể nhún nhún vai.

"Được rồi, chờ ông ta đi ra thì báo cho tôi biết, cảm ơn." Vậy là lần này chuyện mà cô cần báo cáo cho "Anh", sẽ lại nhiều thêm một việc.

*

Lúc Từ Như Nhân tiến vào phòng tổng giám đốc, là nửa giờ sau.

Chỉ có nửa giờ, Từ Như Nhân không biết là nên hay không nên có chút đồng tình với vị Vương quản lý này nữa?

Đem báo cáo trình lên cho Tào Doãn Anh, cô không đề cập đến chuyện của Vương quản lý, chỉ trần thuật lại một ít quyết sách trọng yếu cùng với báo cáo doanh thu một tháng này của công ty, giúp thủ trưởng hiểu rõ về tiến độ tiếp theo trong tháng này.

Tào Doãn Anh ngồi ở sau chiếc bàn làm việc thật lớn, lật xem bảng báo cáo công việc được được Từ Như Nhân chỉnh sửa lại rất tốt, trong nội tâm không khỏi đối với năng lực của cô khẳng định lần nữa. Đại bộ phận quyết sách của cô cùng với suy nghĩ của anh đều không mưu mà hợp, một tháng này công việc dưới sự quản lý của cô hoàn toàn không có vấn đề gì xảy ra.

Chỉ là, cho dù rất thừa nhận năng lực của cô, nhưng anh cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận ra miệng.

"Uh!" Anh chỉ nói một chữ làm tổng kết, nhanh chóng nắm giữ tất cả chuyện phát sinh trong ngoài công ty của tháng này, sau khi đóng lại tư liệu, mới ngẩng đầu nhìn cô. "Vừa rồi Vương quản lý bộ phận tiêu thụ đã tới đây."

Ah ah, đến rồi! Từ Như Nhân không tránh không né, duy trì tư thế ngồi ưu nhã. "Tôi biết." Vô cùng bình tĩnh.

"Cô cũng biết ông ta tìm tôi nói cái gì sao?"

"Tôi biết." Người nào đó muốn đối phó địch nhân trước tiên vẫn luôn không quên cho đối phương một khoảng thời gian để người đó đem nội dung ra diễn xuất trước, cho nên đối với âm mưu của những tên địch nhân này cô luôn không muốn trốn tránh.

Tào Doãn Anh có chút bất ngờ, cách bàn làm việc lớn cùng cô nhìn nhau. Cái thái độ hờ hững không sao cả này của cô, cùng câu trả lời chuẩn mực "Tôi biết", không khỏi làm cho anh hồi tưởng lại lúc hai người mới gặp gỡ —

Khi đó anh vừa mới trở về Tập Đoàn Long Tinh, từ trên tay cha tiếp nhận vị trí tổng giám đốc, cũng thuận tiện mà tiếp nhận cô.

Đương nhiên trước đây, anh cũng đã được nghe qua không ít sự tích của cô cùng với trong công ty còn thêm mắm dặm muối. Nhưng anh biết rõ cô cùng cha anh từ trước tới nay chưa bao giờ tồn tại qua chuyện gì mập mờ, cha mẹ ân ái người làm con như anh đây vô cùng tình tường, cha anh tuyệt đối không hề có người nào khác ở bên ngoài.

Chỉ là cha anh đối với cô lại có hành vi yêu thương che chở rất nhiều, điều đó khiến cho những người khác không thể không hiểu lầm được. Cho nên anh luôn luôn nhắc nhở chính mình, cho dù biết rõ thân phận của cô, cũng không thể giống như cha mình công và tư chẳng phân biệt được mà làm cho người ta lời ong tiếng ve.

Lúc trước khi gặp cô, anh nhớ mình đã từng xem qua một tấm hình, đó là hình cô năm mười sáu tuổi, anh thử đến bộ dáng mơ hồ của cô gái mười sáu tuổi kia liền tưởng đến tướng mạo năm hai mươi hai tuổi của cô, nhưng cô lại làm anh ngoài ý muốn rất bất ngờ.

Cô có một khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt đậm mạc, cảm giác về cô so với trong ấn tượng của anh hoàn toàn bất đồng.

"Cô rất tuổi trẻ."

"Tôi biết."

"Cô rất đẹp."

"Tôi biết."

"Bên ngoài có một vài lời đồn về cô."

"Tôi biết."

Anh nhướn mi, sao cô có thể quá lạnh lùng an tĩnh như vậy chứ? "Nhưng chuyện đó cô không muốn nói lời giải thích nào sao?"

Cô cũng nhướn mày. "Về sau anh sẽ tự biết thôi."

Cái câu "Về sau anh sẽ tự biết thôi" cùng với cái thái độ lạnh nhạt kia của cô, làm cho anh khó chịu một cách khó hiểu, cho nên lúc ban đầu hợp tác, hai người có thể nói là thủy hỏa bất dung — kỳ thật cho dù đến tận bây giờ, anh vẫn thường thường muốn cùng cô tranh chấp thắng thua, phân tài cao thấp!

Thân là cấp trên, anh tán thưởng sự tinh táo cùng năng lực của cô, thực sự đối với sự tinh táo cùng với thái độ coi thường đó của cô anh cảm thấy rất thích! Cho tới bây giờ, anh vẫn rất muốn nhìn thấy bộ dáng thất kinh của cô, càng hi vọng cô có thể đỡ xuống cái mặt nạ đó.

"Tổng giám đốc?" Chuyện mới nói được một nửa lại dừng lại, là như thế nào?

"Chuyện Vương quản lý, cô có nghĩ ra được biện pháp nào không?" Anh rất nhanh mà lấy lại tinh thần.

"Tổng giám đốc xem qua bản kế hoạch dự án rồi sao?"

"Nhìn vài lần." Rất đau mắt!

"Đã xem qua, vậy thì vẫn nên để tổng giám đốc quyết định." Nếu như tính tình của anh ta lại nổi lên thì sẽ tận lực muốn làm trái lại ý kiến của cô, cô cũng không thể nói gì hơn.

"Tôi nói, tôi muốn nghe "biện pháp" của cô." Đôi mắt đen láy tuyệt đẹp của anh bốc hỏa, tận lực nhấn mạnh hai chữ "biện pháp" này. Anh đây là đang hỏi ý kiến của cô sao, cô lại cứ tưởng là anh đang chỉ thị cho cô mới đúng?

"Bảng kế hoạch dự án không thể dùng được, Vương quản lý không thể giữ lại." Từ Như Nhân lời ít mà ý lại nhiều.

Lại tới nữa, cái nhìn của cô lại cùng với mình không mưu mà hợp. Lần nào cũng đều như vậy, khiến cho tất cả mọi người cho rằng cái gì anh cũng đều nghe cô hết!

Tào Doãn Anh khó chịu mà giận tái mặt, cái loại hiểu lầm này thật sự làm cho người ta siêu bất mãn! Cho nên nhịn không được lại bắt đầu tận lực làm cô khó xử, nghĩ vẫn cô, ném phiền toái cho cô, dù sao thì anh cũng không chịu nổi cứ thấy cô mang cái bộ dáng khí định thần nhân đó được nữa rồi!

"Vương quản lý làm việc ở công ty cũng đã hai mươi lăm năm rồi."

"Cho nên hoàn toàn đã đi vào trạng thái chờ về hưu." Có lẽ trước kia Vương quản lý vẫn có vài phần tài năng, nhưng đầu óc vẫn cứ một mực dừng lại ở những năm tháng đã qua mà không hề có chút tiến bộ nào nữa, như vậy thì hoàn toàn không có biện pháp đứng vững được tạo bộ phận kinh doanh nữa rồi.

"Thời điểm ông ta về hưu cũng chỉ có vài năm nữa." Hai tay khoanh trước ngực, anh nhìn chằm chằm vào sự tinh táo của cô, tựa hồ như cô vĩnh viễn đã tính trước được chuyện này, sự tinh gi cũng không làm khó được cô.

"Có thể sắp xếp ông ta đến những bộ phận khác, chức vị khác, cái trọng trách quản lý bộ phận kinh doanh quan trọng này ông ta cũng nên rời khỏi rồi." Cô hơi dừng lại, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một tia phiền chán. "Đương nhiên, phải còn xem ông ta có đủ trình độ để tiếp nhận vị trí này hay không, mà cũng có khi ông ta lại không muốn tiếp nhận vị trí đó."

Bằng không thì, cứ như vậy mà về nhà lãnh lương hưu cũng được rồi!

"Cô ám chỉ Vương quản lý không muốn làm sao?" Nhìn thấy cử chỉ đảo mắt tỏ vẻ phiền chán trong chốc lát rồi biến mất kia của cô, Tào Doãn Anh ngược lại lại cảm thấy vui vẻ lên.

Cái lão Vương quản lý này nói chung vẫn còn có chút tài năng ! Rõ ràng có thể làm cho cô lộ ra loại ánh mắt này.

Lúc này Tào Doãn Anh hoàn toàn đã quên, biểu lộ vừa rồi của mình đối với Vương quản lý so với cô hung ác không biết mấy ngàn lần.

"Tổng giám đốc, tôi nhớ không nhầm thì mới vừa rồi Vương quản lý vừa đi ra khỏi gian phòng này, phẩm tính thái độ của cá nhân ông ấy như thế nào, có lẽ cũng không cần tôi nói thêm điều gì." Từ Như Nhân âm thầm thở dài, cái người này thật sự rất thích đầu khẩu với cô, không biết sao mà nhân duyên của cô lại kém như vậy?

"Việc cấp bách, là bảng kế hoạch dự án." Cô không muốn bàn lại cái vấn đề có quan hệ tới "Người" đó nữa. "Công việc liên qua đến sản phẩm mới cũng đã chuẩn bị xong, chỉ còn đợi đến hội nghị phát biểu mà thôi."

"Chuyện Vương quản lý tôi sẽ xử lý, lần hội nghị phát biểu này do cô tiếp nhận!" Khuôn mặt tuấn tú của Tào Doãn Anh cười rất ác ý, biết rõ Vương quản lý đối với cô có ý kiến, còn đem cô hướng "Khu vực địch chiếm đóng" mà nhét vào.

"Bộ phận kinh doanh có phó quản lý." Cô làm sao lại không biết tâm tư của anh chứ? Nhưng vẫn hi vọng anh không ác đến mức như vậy. Khiến cho cô biến thành bia đỡ đạn đối với anh đến cùng có cái gì tốt chứ? Không biết sao mà lần nào anh cũng tìm mọi cơ hội để lấy chuyện phá hoại cô làm trò vui? "Tôi nghĩ có lẽ cũng nên cho bọn họ một cơ hội đoàn kết để biểu hiện một chút."

"Lỡ như hoạt động có gì sai sót, vậy toàn bộ bộ phận kinh doanh đều bị cắt giảm được chứ?" Nét mặt của anh rất khó phán định đích thị là đang nói thật hay là nói chơi. "Sản phẩm mới lần này là sản phẩm tiêu thụ trọng điểm của chúng ta trong quý tiếp theo, vạn nhất làm hỏng, cho dù có đem toàn bộ bộ phận kinh doanh loại bỏ hết thì cũng không có biện pháp đền bù tổn thất. Cho nên, công việc lần này tôi đương nhiên muốn giao cho cô."

Đúng vậy, rồi sau đó sẽ chờ xem chuyện cười của cô đứng không?

Từ Như Nhân không giãy dụa nhiều lắm chi, dù sao cũng thành thói quen rồi, thanh danh của cô ở công ty cũng đã kém như vậy rồi, ngoại trừ những người thích bát quái đồn thổi này nọ ra bên ngoài, thỉnh thoảng còn có những hăm hại cùng xếp đặt thiết kế thì tuyệt đối người đàn ông trước mắt này là đầu sỏ gây nên!

"Tổng giám đốc đã quyết định như vậy, vậy từ hôm nay trở đi, tôi sẽ đến bộ phận kinh doanh đi làm." Thích chinh cô đúng không? Cô cũng không phải là người dễ người ta muốn làm gì thì làm.

Anh sững sờ, cũng không nghĩ tới cô có thể nói như vậy.

"Công việc bên này của tổng giám đốc tôi sẽ chuyển giao lại cho trợ lý Phương cùng thư ký Hoàng, nếu như có chuyện gì quan trọng, xin mời tổng giám đốc tự mình xử lý." Cô thể hiện ra dáng tươi thanh nhã. "Hoạt động lần này trọng yếu như vậy, tin tưởng tổng giám đốc cùng tất cả các bộ phận nhất định sẽ nguyện ý toàn lực ủng hộ phối hợp."

Cô đây là đang phản lại anh một đòn sao? Cô lại dám chạy tới bộ phận kinh doanh? Cô đã quên chức vụ của cô gọi là "Trợ lý Tổng giám đốc" sao? Chính anh cũng đã có một đồng công việc, lại vừa đi công tác trở về, cô lại còn có ý định đem công việc trên tay cô nhét qua sao?

"Tổng giám đốc, mong ngài đừng quên ký một bản công văn, tôi sẽ nhanh chóng cầm "thánh chỉ" đến bộ phận kinh doanh để làm hoạt động chuẩn bị ban đầu." Không đếm xỉa đến ánh mắt hung dữ của anh, cô thông dong mà đi ra, trước khi đi ra ngoài cũng không quên cho anh thêm một kích nữa. "Chờ một chút tôi sẽ đem công việc đang chờ xử lý giao cho thư ký Hoàng, khoản thời gian tới chỉ sợ tổng giám đốc sẽ hơi vất vả chút ít rồi."

Đóng cửa lại, nụ cười trên mặt cô tan vỡ, trong nội tâm âm thầm thở dài.

Tại sao trong công ty, bọn họ vĩnh viễn đều chỉ có thể dùng sự đối chọi gay gắt, đả kích nhau như thể để dễ gặp mặt?

Cô thật sự không muốn như vậy, nhưng cái hành vi ác liệt kia lại khiến cho cô không phản kích không được, là do anh bức cô!

Nhớ tới cuộc nói chuyện mới vừa rồi, cô lại càng thêm buồn bực. Đợi một tháng, hằng đêm mong đợi, cuộc gặp mặt của hai người cuối cùng lại không thoải mái như vậy.

Sau đó chính mình lại nhất thời xúc động nói muốn tới bộ phận kinh doanh, quản lý công việc bên đó toàn bộ công việc bên này giao lại cho người khác, nếu vậy thì sau này bình thường đi làm cũng khó nhìn thấy anh.

Thật là rối loạn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Gần đây Từ Như Nhân rất bận rộn với công việc.

Gấp rút tổ chức họp cùng bộ phận kinh doanh, rồi vội vàng cùng họp với bộ phận nghiên cứu phát triển, rồi còn phải qua họp với bộ phận nghiệp vụ.

Vừa phải một bên tổng hợp thông tin, một bên phải lo phần kế hoạch dự án, còn phải tùy thời ứng phó với những nhân viên dưới quyền Vương quản lý thỉnh thoảng đưa ra ý kiến cản trở.

Thời gian quá cấp bách, nên cô không có thời gian mở ra cái gần như được xem là hội nghị hoà giải, cũng tin rằng Vương quản lý căn bản cũng không có ý nghĩ cùng cô nắm tay giảng hòa. Tóm lại, số lượng người đối địch với cô ở công ty lại lần nữa tăng lên.

Dù sao, cô cũng quen rồi.

Dù cho trở ngại trùng trùng điệp điệp, nhưng cô vẫn đuổi kịp thời hạn chót mà đem công việc hoàn thành, mà một ngày trước buổi sáng phát biểu sản phẩm, buổi chiều ngày trước đó cô liền đến hội trường. Bởi vì buổi phát biểu lần này không giống với trước kia, rất nhiều hạng mục công việc cần phải chuẩn bị bố trí trước, cho nên dứt khoát chi nhiều tiền một chút thanh toán phí thuê sân bãi trọn một ngày luôn.

Mà thái độ của những người thuộc bộ phận kinh doanh để "Đổi phó" với một kẻ xâm nhập từ bên ngoài đến như cô là bọn họ hoàn toàn đoàn kết đồng lòng thể hiện sự làm lơ với cô, có đôi khi cô cảm giác mình thật sự có điểm giống như một con chuột chạy ngang qua đường, đến chỗ nào cũng bị hô hào đuổi đánh.

Cho nên từ phần chuẩn bị cho sân khấu, âm thanh thiết bị hỗ trợ tới tất cả những việc lộn xộn linh tinh nhỏ nhặt khác toàn bộ cô đều phải tự mình ra trận giám sát đôn đốc, mỗi ngày đều bận đến tận tối muộn, đến cả một ly nước cô cũng không kịp uống.

"Tiểu Nhân."

Một giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên sau lưng cô, cô quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

"Chào! Lần này rất cảm ơn anh đã trợ giúp rất nhiều." Từ Như Nhân vừa cảm ơn vừa nhìn Phùng Nhã Nguyên, bởi vì các chuyên viên của bộ phận kinh doanh cứ dây dưa đông kéo tây kéo, đến ngay cái hội trường cũng làm không được, cuối cùng đành phải do cô ra mặt vận dụng nhân tình, cứng rắn xâm chiếm khu sân bãi ngoài trời thuộc khách sạn của Phùng Nhã Nguyên.

"Việc nhỏ thôi." Phùng Nhã Nguyên giọng điệu lạnh nhạt, nếu tính toán cặn kẽ ra, thì chính mình còn thiếu nợ cô nhiều hơn vậy nữa...."Anh nghe nói em phải ở đây đợi cả một buổi chiều? Có cần phải tự mình làm việc này như vậy không?"

Anh cho rằng, hoạt động lần này phải do bộ phận kinh doanh của công ty cô phụ trách mới đúng chứ.

"Cấp trên giao xuống thế nào, thì một viên chức nhỏ nhoi như em đây tự nhiên chỉ có thể làm theo thôi à!" Từ Như Nhân không phải là người thích than thở, chỉ là thuận miệng thì nói qua mà thôi. "Đúng rồi, tiểu Bội vẫn khỏe chứ?"

Nói tới vợ yêu, hình tượng lãnh khốc của Phùng Nhã Nguyên lập tức bị công phá.

"Anh muốn cô ấy ngoan ngoãn ở trong nhà nghỉ ngơi, cô ấy lại không chịu, chỉ một mực muốn đi làm, lại còn tăng ca!" Một CEO như anh lại phải chịu thật nhiều uất ức, chỉ có muốn nói bà xã là thư ký của mình về nhà tĩnh dưỡng mà cũng không được.

Từ Như Nhân nở nụ cười. Ông trời thật sự rất yêu cầu đối với cặp vợ chồng này, lúc trước còn để cho bọn họ bởi vì ngoài ý muốn mà phải chia xa bốn năm, thật vất vả mới gặp lại nhau lần nữa rồi yêu nhau, dự định muốn trở về Mỹ tổ chức hôn lễ long trọng, lại phát hiện tân nương mang thai, mà thời kỳ ban đầu chính là thời kỳ thai nhi không ổn định nhất mà lúc trước còn đã từng bị sinh non, dọa Phùng Nhã Nguyên vội vàng hủy bỏ hành trình trở lại Mỹ tổ chức hôn lễ, quyết định hết thảy mọi thứ để chờ cho mẹ con cô ấy đều bình an rồi hãy nói sau.

"Tiểu Nhân, em giúp anh khuyên nhủ cô ấy với." Từ Như Nhân là bạn học của vợ anh, hơn nửa năm đó đã giúp vợ anh không ít chuyện, cô nói một câu, so với chính mình nói mười câu hữu dụng hơn nhiều.

"Y theo kinh nghiệm của em, thì phụ nữ có thai là lớn nhất." Từ Như Nhân vẫn cười, rất vui vì bạn mình đã tìm được hạnh phúc thuộc về bản thân. Nhìn bộ dáng Phùng Nhã Nguyên vừa khẩn trương lại vừa bất đắc dĩ, thật là yêu thương tiểu Bội rồi. "Anh cứ chịu theo ý của cô ấy đi a! Chỉ cần không quá nguy hiểm, cứ để cho cô ấy đi ra ngoài đi làm cũng tốt hơn là ngồi buồn bực trong nhà."

"Em không biết đó thôi" Anh ngắt lời cô rồi thở dài, "Anh chỉ mới nhìn thấy cô ấy cầm một bản tài liệu thôi là đã lo lắng vô cùng rồi, anh sợ cô ấy còn chưa sinh con, anh đã nhập viện trước rồi."

"Yên tâm, anh sẽ sống qua thời kỳ này thôi." Từ Như Nhân đồng tình mà nhìn Phùng Nhã Nguyên, tình huống tương tự không lâu trước đây cô cũng đã từng nhìn thấy trên người một người đàn ông khác rồi, so về sự khó khăn khi chăm sóc phụ nữ có thai nhà họ Trần, thì Phan Xảo Bội xem như đã rất cho chồng mình mặt mũi rồi. "Bất quá em cũng cho anh một đề nghị chân thành, ngàn vạn lần đừng cùng vào phòng sinh."

Dựa theo mực độ yêu vợ, sủng vợ của bọn họ mà nói, cùng vào phòng sinh chỉ làm vương bận cộng thêm tự tra tấn bản thân họ mà thôi.

"Nếu như anh có thể còn sống đến lúc đó mà nói..., anh sẽ nghiêm túc cân nhắc đề nghị của em." Về mặt Phùng Nhã Nguyên rất đứng đắn, lại làm cho Từ Như Nhân cười đến nỗi khó kiềm nén được.

"Chuyện gì vui mà cười như vậy?"

Một giọng nam xen ngang vào cuộc nói chuyện của hai người, Từ Như Nhân ngưng cười, nhìn về phía người đáng lẽ ra không nên xuất hiện ở chỗ này.

"Tổng giám đốc." Cô hữu lễ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Cô xưng hô lễ độ như vậy, phân định ra khoảng cách giữa hai người một cách rõ ràng.

"Trợ lý Từ tâm tình rất tốt?" Tào Doãn Anh cũng rất cẩn thận nhận thấy được mà đáp lại cô với chức danh chính thức, không quên vấn đề mới vừa rồi. Từ xa anh đã nhìn thấy cô cùng tổng giám đốc Phùng "Trò chuyện với nhau rất vui vẻ", nụ cười chân thành sung sướng trên mặt kia cũng chưa từng được thấy trên mặt cô.

Đáng giận hơn chính là, rõ ràng anh vừa xuất hiện, nụ cười kia liền biến mất. Nhìn bộ dáng căng cứng của cô hiện tại, sao thế, bộ anh là tên tội phạm thập đại tội ác vô cùng đáng sợ sao? Có cần vừa thấy được anh đã khản trương như vậy không?

"Tôi chỉ muốn đến gặp tổng giám đốc Phùng tiên sinh đây gửi tới lời cảm ơn, nhờ có anh hỗ trợ, mới thuê được một sân bãi đạt chuẩn như vậy." Từ Như Nhân thuận miệng tìm cái lý do, không có ý định nhắc đến quan hệ riêng tư ở đây.

"Tào tiên sinh." Phùng Nhã Nguyên cũng khôi phục bộ dáng lãnh khốc ngày thường.

"Tổng giám đốc Phùng thật đúng là có lòng, còn phải tự mình đến hội trường để xem xét nữa chứ." Tào Doãn Anh khéo môi nhẹ nâng lên, nhưng sự vui vẻ không hiện trên đáy mắt.

"Không dám, do ta cũng có chút việc riêng muốn nói cùng Từ tiểu thư đây." Phùng Nhã Nguyên nhìn nhìn dò hỏi. "Từ tiểu thư không biết có rảnh không? Hay cùng nhau ăn một bữa tối không biết cô thấy như thế nào?"

Từ Như Nhân nghĩ đến lời nhờ vả mới vừa rồi của anh, xem ra Phan Xảo Bội người này nhất định vẫn còn trong khách sạn. Vừa muốn đáp ứng lời mời của anh, thì người đàn ông lạnh lùng đứng một bên kia đã thay cô nói lời từ chối.

"Thực không may rồi, tôi vừa vặn cũng có một chút chuyện muốn tìm trợ lý Từ đây. Tổng giám đốc Phùng cũng biết, ngày mai là hội nghị phát biểu của công ty chúng tôi, chỉ sợ Từ trợ lý đây thân là người giám sát chung sẽ còn phải bận rộn nhiều."

Phùng Nhã Nguyên nhìn Tào Doãn Anh lộ vẻ bài xích, biểu hiện ra một chút nghiêng ngả tươi cười.

"Vậy thì chuyện đó để hôm nào khác lại mời Từ tiểu thư ăn cơm vậy." Anh rất thức thời mà bỏ ý niệm, tuy nhiên, đối với đôi nam nữ trước mắt này rất đáng để cho người khác phải bỏ công quan sát một phen. Có lẽ, anh có thể dùng cái tin tức nho nhỏ này đem vợ yêu dụ dỗ về nhà nghỉ ngơi.

Phùng Nhã Nguyên tâm tình vui vẻ rồi đi sảnh hội nghị, lưu lại đôi nam nữ đều có tâm tư của riêng mình.

Từ Như Nhân cau lông mày, không có ngờ tới Tào Doãn Anh lại đột nhiên xuất hiện, bất quá nghĩ cho cùng chắc anh đến đây cũng không phải là suất phát từ lòng tốt gì, cho nên cô cũng không muốn mất công tiếp đón, cầm lấy sơ đồ bố trí hội trường muốn chạy trở lại chỗ quản lý bên kia tiếp tục thảo luận.

"Anh ta đã kết hôn rồi."

Lại một tiếng nói lạnh lùng, vang lên ở sau lưng cô.

"Tôi biết." Cô vẫn như cũ không nhẹ không nặng nhàn nhạp đáp.

Cô không chỉ biết rõ, tân nương của Phùng Nhã Nguyên còn là bạn học của cô, còn ở chung với nhau một thời gian ngắn, nếu tính toán kỹ ra, thì Phùng Nhã Nguyên còn phải đáp lễ cho bà mới là cô đây nữa!

Người này, không có việc gì đặc biệt lại cường điệu chuyện này làm chi vậy? Anh ta lại đang suy nghĩ loạn xạ gì nữa đây?

"Đã biết rõ, mà cô còn trò chuyện với anh ta vui vẻ như vậy?" Tào Doãn Anh bất mãn mà lên án. "Nếu như tôi không tới, có phải cô đã cùng anh ta cùng đi ăn tối rồi hay không hả?"

"Nguyên lai tổng giám đốc đặc biệt tới đây, chính là vì ngăn cản tôi cùng Phùng tiên sinh cùng nhau đi ăn tối sao?" Liên tiếp vài ngày bận rộn công việc, bây giờ ngay cả bữa tối cũng chưa được ăn, sắc mặt Từ Như Nhân cực kém.

"Là tôi vô tình chứng kiến, nếu không cũng không nghĩ tới giá trị trường của cô lại tốt đến như vậy, đến chỗ nào cũng đều có người lấy lòng." Tào Doãn Anh nhìn không được sự ghen tuông trong lời nói, càng thêm nữa là cô nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái, đã thẳng chạy ra ngoài làm việc cả ngày.

Tào Doãn Anh nhìn cô cùng quản lý thảo luận bảng mô phỏng cách bố trí sân khấu trên tay, rồi lại nhìn chỗ này chỗ kia, thậm chí còn trực tiếp ngồi xổm xuống trước võ đài gỗ một vài chỗ —

"Cô đang làm cái gì?" Anh kéo cô lại, lúc này mới chú ý tới vẻ mặt mệt mỏi cộng thêm nộ khí của cô, sau đó chậm nửa nhịp mà nhớ tới, trong lúc mình xuất ngoại là cô một mình thay mình xử lý tất cả các công việc của tổng giám đốc, sau khi anh về nước lại ném cho cô cái công tác này, hơn nữa hiện tại đã qua thời gian bữa tối, mà cô có một cái bệnh "Không tiện nói ra", chỉ cần đối bụng, tâm tình sẽ cực kỳ kém.

"Mất của tổng giám đốc đại nhân không được tốt sao? Hay là trí nhớ kém?" Mọi người thì cứ thi nhau cản trở cô, rồi cũng không cần quan tâm cô đang làm cái gì? Đến cuối cùng cũng chỉ còn bản thân mình đứng ở nơi này lo liệu, không phải toàn bộ đều là nhờ anh ban thưởng cho sao?

Tình hình này quả nhiên đã xuất hiện! Tào Doãn Anh cũng nhẫn nại chịu đựng không để ý giọng điệu khiêu khích khó chịu của cô đang lan tỏa ra bốn phía, cũng không buồn quan tâm đến chuyện có người trong công ty nhận ra họ đang tranh cãi hay không.

"Người của bộ phận kinh doanh chết sạch rồi sao?" Lại bắt cô phụ trách cái hoạt động này, còn để một mình cô làm bộ muốn làm cho cô mệt chết ah! Thế nào mà ngay cả chuyện hội trường cũng phải là cô tự mình đến giám sát?

"Đi ăn cơm sao?" Từ Như Nhân cũng không có tâm tư mà đi sửa chữa cách dùng từ thô lỗ của anh, Phùng Nhã Nguyên phá lệ để cho bọn họ chuẩn bị đến tám giờ tối, trước thời gian này cô phải đem toàn bộ công việc của bộ phận kinh doanh hoàn thành.

"Gọi những người kia đến đây, em đi ăn cơm với tôi." Nếu không đem cô dứt cho no bụng, anh sợ không lâu nữa mọi người sẽ có hân hạnh nhìn thấy một vị nữ Bạo Quân.

"Không rảnh." Bộ anh ta không biết hiện tại đang rất gấp à? Buổi chiều trợ lý của bộ phận tiêu thụ lại gây ra cho cô một đống chuyện phiền phức, khiến cho tiến độ hiện tại vô cùng chậm chạp!

Tào Doãn Anh cũng không muốn tranh chấp với cô, lấy điện thoại di động ra gọi cho thư ký Hoàng.

"Giúp tôi liên lạc với quản lý Vương, nói ông ta gọi hết những người do ông ta quản lý toàn bộ phải tới Khách sạn Xuân Lâm." Những người không hiểu rõ tình hình hiện tại thật đúng là nhiều! "Trợ lý Từ đã đem toàn bộ nhưng công việc cần làm ghi chép ra rất rõ ràng, chẳng lẽ ngay cả việc làm theo bọn họ cũng có vấn đề sao? Hội trường bên này sao lại chỉ có một mình trợ lý Từ giám sát, tôi đây nuôi ăn nguyên cả một cái bộ phận kinh doanh để làm cái gì? Gọi ông ta tới đây ngay lập tức cho tôi!"

Chấm dứt cuộc gọi, vừa vặn hai người thuộc bộ phận kinh doanh liền đi đến, lúc trông thấy Tào Doãn Anh rõ ràng khẽ giật mình.

"Tới!" Nộ khí kia không hề tương xứng với sự anh tuấn trên khuôn mặt, Tào Doãn Anh rút tập bản thảo cùng tư liệu trên tay Từ Như Nhân ném qua. "Tôi tìm trợ lý Từ có việc, bên này trước tiên giao cho các người. Tôi đã gọi cho quản lý Vương, các người nói cho lão biết, hoạt động ngày mai chỉ cần có một chút sai sót ngoài ý muốn, toàn bộ mọi lỗi lầm đều sẽ do lão gánh vát!"

Một trong hai nhân viên thiếu chút nữa không tiếp được tư liệu mà anh ném qua, dù kinh ngạc thế nào, cũng chỉ có thể gạt đầu.

Tào Doãn Anh cũng mặc kệ bọn họ có bắt được hay không, có nghe hiểu hay không, lôi kéo Từ Như Nhân lập tức rời đi.

Từ Như Nhân thờ ơ lạnh nhạt, cũng lười giằng co với anh, dù sao sự tình cũng đã xử lý sắp xong cả rồi, anh cũng đã gọi quản lý Vương tới, bản thân mình còn đứng đợi cũng chỉ là khiến cho người ta chán ghét.

Hai gã nhân viên của bộ phận kinh doanh, cứ như vậy nhìn tổng giám đốc đại nhân lôi kéo trợ lý tiểu thư rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tào Doãn Anh mang theo Từ Như Nhân đi thẳng tới một nhà hàng đồ nướng nổi tiếng của Nhật, ngồi vào một vị trí riêng rất đẹp, sợ cô đã đói bụng đợi không được nữa rồi, nên trước tiên liền chọn ngay một phần thịt nướng cùng một đĩa cơm, trên đĩa cơm còn dùng một vài vật trang trí nhỏ đáng yêu mà cô thích để trấn an về mặt không vui của cô.

Vì anh đang có ý sắp xếp trước, nên cơm đĩa rất nhanh đã được đưa tới, khiến cho anh rất hài lòng. "Ăn trước đi!"

Từ Như Nhân liếc nhìn anh một cái, mỹ thực trước mắt, cô quyết định không so đo với anh.

Nhìn cô cầm lấy chiếc đũa, chậm rãi gấp đồ ăn đưa vào trong miệng, anh cười cười. Biết rõ động tác của cô mặc dù ưu nhã, nhưng sức ăn cũng không nhỏ, anh rất tự động mà bắt đầu đem các nguyên liệu nấu ăn bỏ vào trong nồi lẩu.

Biết rõ cô không thích ăn hải sản, anh liền gấp tôm hùm hải sản qua nôi của mình, lại nhúng bỏ vào nồi lẩu rồi gấp ra đĩa cho cô.

Từ Như Nhân không nói chuyện, chỉ tiếp tục gấp đồ ăn đưa vào trong miệng của mình, bất quá, sự trầm mặc của Tào Doãn Anh cũng chỉ bảo trì đến lúc cô ăn xong cái phần cơm đĩa kia mà thôi.

Anh tự nói với mình, mình kiên nhẫn đợi cô ăn xong chén kia cơm như vậy, chỉ là bởi vì trong bụng cô mà có cái gì thì lúc đó so ra cô vẫn dễ nói chuyện hơn, không có gì ý tứ gì khác.

"Tôi nói em đi phụ trách hoạt động của dự án, cũng không phải là muốn em chuyện gì cũng đều ôm vào mình." Nhớ tới tràng cảnh vừa chứng kiến lúc này, anh không khó tưởng tượng mấy ngày nay cô bề bộn đến mức nào.

"Tôi không có." Gấp lấy một ít cơm trắng, cô tiếp tục quán chung với một ít thịt nướng cùng với một miếng bò nhỏ, thịt gà vào rau sống.

Ồ. Thịt bò ở đây so với nước Mỹ mùi vị thực tốt hơn một chút.

"Không đúng sự thật, vậy tại sao mà ngay cả chuyện giám sát hội trường đều do em làm?" Tào Doãn Anh tuyệt đối không tin. "Người của bộ phận kinh doanh đều là thứ ăn không ngồi rồi sao? Chuyện gì đều phải để em làm!"

Hơi ngả về sau, anh biểu lộ phản ứng quái dị như mới kịp nhận ra.

"Người của bộ phận kinh doanh xa lánh em?" Anh nghĩ có lẽ đúng là như vậy, cô nhảy dù qua như vậy, người của bộ phận kinh doanh nhất định sẽ có phản ứng.

"Tin tức này cũng không đúng lắm." Có ăn, Từ Như Nhân hoàn toàn dễ nói chuyện hơn nhiều, bởi vì cô cũng đã hoàn toàn chân thành nghe đến cùng xem đối phương muốn nói chuyện gì, nhưng cũng không muốn hao tâm tổn trí giải thích chuyện gì.

"Chuyện gì? Là tin tức em bị xa lánh, hay là tin tức nhân duyên của em vốn dĩ đã không tốt?" Nghe ra là cô đang trả lời qua loa, Tào Doãn Anh tức giận trừng cô.

Cô gái này thật sự rất khó trị, cô không thể tỏ ra dịu dàng một chút sao? Vĩnh viễn vẫn cứ thanh thanh đạm đạm như vậy, giống như trời có sập xuống cũng không liên quan đến cô, thật sự làm cho người ta rất không thoải mái.

Anh thừa nhận, cố ý làm cô tiếp nhận cái hoạt động này chính là muốn nhìn thấy cô bị luống cuống, có thể mục đích cuối cùng của anh cũng chỉ là hi vọng cô có thể mềm hoá, chứ không phải hi vọng cô cứ mãi cứng rắn như vậy ah!

Anh ở tại phòng tổng giám đốc đợi hết nửa tháng, đến ngày mai sẽ là ngày phát biểu rồi, nhưng vẫn đợi không được cô gái này đến trước mặt anh phàn nàn một câu, tức giận đến nỗi anh đành phải chủ động chạy tới bắt người; kết quả, rõ ràng cô vẫn là cái bộ dạng không có việc gì, thật sự là làm người ta phát giận!

"Cả hai." Quả nhiên là giận điên người không đền mạng, Từ Như Nhân vẫn cứ là cái bộ dạng việc không liên quan đến mình.

"Em không có nghĩ qua là mình nên thay đổi sao?" Tào Doãn Anh thật sẽ bị cô làm tức chết, sao cô có thể thờ ơ đến như vậy chứ? "Có nên trách phạt không? Nhân viên cấp dưới của bộ phận kinh doanh mà lại chống đối như vậy, em cũng có thể cho phép chuyện đó xảy ra sao? Em nuông chiều thủ hạ như vậy, đối với sự điều hành kinh doanh trong tương lai công ty ảnh hưởng có thể là rất lớn!"

Một hoạt động lớn như vậy, tất cả công việc bộ phận kinh doanh lại đem toàn bộ ném lên trên người cô, đến một nhân viên bình thường nhất cũng không giúp đỡ cho cô, sao cô lại không hề tức giận chút nào chứ?

"Trách nhiệm của tôi là làm cho hoạt động đúng hạn cử hành, viên mãn thuận lợi mà chấm dứt, chỉ cần có thể đạt thành mục đích này, những thứ khác không trọng yếu." Trách phạt sao? Vừa rồi không phải đã nói nhân duyên của cô không được tốt sao? Hơn nữa muốn trách phạt, thì phải chơi mấy cái trò ngăm ngăm đầu đá bằng mặt không bằng lòng trò chơi, nghĩ cô có thời gian mà chơi sao?

"Công ty có loại côn trùng bại hoại này cũng không quan trọng sao?" Anh cũng không tin cô lại có thể dễ dàng tha thứ như vậy.

"Nhưng công việc mà tôi đã giao xuống bọn họ có làm tốt, vậy nên cũng không tính là côn trùng có hại."

"Bọn họ thật sự có làm sao?" Anh rất hoài nghi.

Động tác ăn uống lần nữa bị đình trệ, Từ Như Nhân dứt khoát để đũa xuống nhìn về phía anh.

"Mặc kệ bọn họ là dùng cái tâm tính gì để làm việc, chỉ cần không phát sinh vấn đề lớn, tôi vẫn có thể xem như không nhìn thấy. Dù sao tôi đến bộ phận kinh doanh rồi đi sai bảo nhân viên cũng coi như là danh bất chính, ngôn bất thuận, trong nội tâm bọn họ đối với tôi tất nhiên có ý kiến." Hôn nữa đây hết thấy còn không phải là do anh làm ra hay sao? Hiện tại lại muốn cô đến kết thúc công việc, anh nghĩ rằng cô có rất nhiều thời gian, hay anh cho rằng cô là người ba đầu sáu tay?

"Em làm theo lệnh của tôi, ở đâu ra mà danh bất chính, ngôn bất thuận?" Ngài tổng giám đốc nào đó vô cùng không hài lòng nói lên, giống như người có nhiều ủy khuất không phải là cô vậy.

"Không có người nào lại thích lãnh thổ của mình bị người khác xâm chiếm, đạo lý này anh cũng không phải không hiểu!" Người đàn ông này thật sự rất khó câu thông nha! Cũng không tin lúc trước thời điểm anh không có lợi thế hay tiếng nói gì mà vẫn có thể sai khiến được người khác như bây giờ, bây giờ đã có chỗ đứng rồi, chỉ ngồi nhìn người khác diễn lại chê người ta diễn không đủ chuyên nghiệp, là như thế nào à?

"Mặc kệ như thế nào, chỉ cần ngày mai hết thấy thuận lợi, hạng mục công việc này coi như là đã xong, về phần anh có ý định muốn làm gì với bộ phận kinh doanh, tôi không xen vào." Như vậy đã được chưa ?

Tào Doãn Anh cũng trừng mắt nhìn cô. Người phụ nữ này, có thể đáng yêu một ít được không vậy!

Công việc công việc công việc, hết thấy đều là công tác, cô chỉ biết điên cuồng với công việc thôi ah!

"Toàn bộ đều bỏ qua sao?" Anh có ý đấy, mặc kệ cái khẩu khí kia có bao nhiêu ngậy thơ.

"Tùy anh!" Khẩu khí của cô thật sự rất tùy tiện.

"Tốt, tôi sẽ thông báo, bởi vì hoạt động lần này toàn bộ bộ phận kinh doanh đều lơ là nhiệm vụ, không tận trách làm chuyện nên làm, một nhọc vị trợ lý như em, cho nên toàn bộ bộ phận bị cách chức, tuyển người mới thay thế." Như vậy, để xem cô còn có thể nói "Tùy anh" nữa hay không?

Từ Như Nhân từ trong chén nâng đầu lên, bất mãn mà trừng anh.

Cái này là như thế nào? Ước gì cô bị hận chết sao? Chuyện gì cũng muốn kéo cô xuống nước!

"Tổng giám đốc muốn nói như vậy, tôi thân là người giám sát hoạt động chung, anh cũng nên cách chức luôn được rồi!" Từ Như Nhân nhin không được tức giận mà bắt đầu..., cái này người thật sự rất ác liệt, rõ ràng là cố ý nhắm vào cô!

"Em là trợ thủ đắc lực của tôi, đương nhiên lưu lại." Thấy cô sinh khí, Tào Doãn Anh ngược lại lại bắt đầu vui vẻ. "Em vì hội nghị phát biểu mà phải trả giá nhiều như vậy, sao tôi có thể chẳng phân biệt được ưu khuyết điểm như vậy chứ?"

"Tổng giám đốc, nếu như anh muốn bức tôi rời đi, không cần kéo nhiều người như vậy chôn cùng." Khuôn mặt Từ Như Nhân lạnh xuống, đối với đồ ăn mất hết hứng thú.

"Tôi là đang thay em sát lập uy quyền, miễn cho có người không đem em để ở trong mắt." Tào Doãn Anh lộ ra dáng tươi cười mê người, giống như là rất thích nhìn cô không có sự bình tĩnh ngày thường.

Từ Như Nhân không nói lời nào. Cô đương nhiên sẽ không thật sự tin tưởng anh sẽ cách chức toàn bộ những người đó, chỉ là anh lại thích chinh ác cô như vậy, rốt cuộc là muốn như thế nào?

Anh thật sự nhìn không vừa mắt cô như vậy?

"Đến cùng anh muốn như thế nào?" Cô nhin không được thờ dài trong lòng. Vì cái gì mà trong công việc, cô với anh luôn khó chung sống hoà bình như vậy?

"Không có như thế nào cả." Đột lại anh lại bắt đầu ăn, thỉnh thoảng nhìn về mặt bất đắc dĩ lại có chút thâm oán, nhìn anh có vài phần đắc ý của cô.

Cuối cùng cũng không còn bộ dạng công thức hoá cùng với gương mặt đậm mạc kia nữa rồi!

"Ăn mau đi, ăn xong tôi đưa em về nhà." Tâm tình của anh rất tốt.

Lòng Từ Như Nhân có chút rung động, chống lại mắt của anh.

Đưa về nhà cô

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Cửa lớn vừa mới đóng lại, Từ Như Nhân liền rơi vào trong một lòng ngực kiên cố.

Chùm chìa khóa bị rơi xuống đất, hai tay Từ Như Nhân vòng lên vai của anh, phóng túng khát vọng bản thân nhiệt tình hôn trở lại, lập tức bị anh ôm lên, hai bóng dáng dây dưa không một kẻ hở hướng vào phía trong phòng khách mà di chuyển.

Tào Doãn Anh như là sư tử đói bụng nhiều ngày, gặp được đồ ăn yêu thích, hận không thể lập tức đem cả sương cốt cũng nuốt vào bụng, bất chấp mọi thứ xung quanh.

Đem váy của cô kéo lên cao, động tác lơi kéo làm hư mất đôi tất chân của cô, nhưng cả hai người đều không ai để ý đến chuyện đó, Từ Như Nhân cũng có qua có lại mà lơi mở vạt áo sơ mi của anh, cõng ra chiếc thắt lưng bằng da của anh.

Đem người trong ngực đẩy ngã lên trên ghế sa lon, anh lập tức đè cả thân người lên.

===== Ta là dòng ngăn cách tạm thời =====

Nhìn hai người, quần áo nửa người trên gần như hoàn toàn nguyên vẹn, nửa người dưới thì lại nhăn nhúm hỗn loạn vô cùng, tất chân bị xé rách của cô thậm chí còn bị vướn lại ở trên bàn chân phải, quần của anh thì chỉ cõng được một nửa.

Ý thức được ánh mắt của anh, hai gò má Từ Như Nhân ửng hồng, quả thật là cô cũng hoàn toàn không có tư cách mà nói anh.

"Đi thôi, anh giúp em tắm rửa." Cái này xem như là "Biện pháp bồi thường" của anh a!

Rút mấy miếng giấy thay cô lau chùi sạch sẽ, Tào Doãn Anh dứt khoát cởi bỏ quần dài của mình, ôm lấy cô hướng phòng tắm đi đến.

"Cứ để em tự mình tắm rửa được rồi." Không phải là chưa từng cùng tắm với nhau, nhưng Từ Như Nhân vẫn cảm thấy rất không tự nhiên.

"Anh cũng muốn tắm." Hình như anh rất thích xem bộ dạng không được tự nhiên của cô, bước chân cũng không ngừng tiến thẳng vào phòng tắm, mở nước ấm, sau khi đã chuẩn bị ổn thỏa cho bản thân mình, thì anh liền ung dung tiến tới cởi ra những phần quần áo còn vướn trên người cô.

"Em tự mình làm." Từ Như Nhân muốn quay lưng lại, lại bị anh một tay kéo về trong ngực, song song ngồi trên cạnh của bồn tắm lớn bằng đá cẩm thạch.

"Trên người của em có chỗ nào mà anh chưa xem qua chứ?" Anh đùa với cô, cười rất thoải mái.

Không chỉ có xem, toàn thân cao thấp của cô đều đã bị anh thân mật một lần, hiện tại bất quá cũng chỉ là cởi chút quần áo, có cần trốn thành như vậy không? Hai người ở chung một chỗ như vậy cũng đã trôi qua ba năm rồi nha? Cô vẫn cứ thẹn thùng như vậy.

"Cái đó không giống." Cô đứng ngồi không yên mà nghiêng mặt nhìn bốn phía. Hai người một số chỗ gần như lộ ra trọn vẹn, cô cứ như vậy mà ngồi trên đùi anh, da thịt trực tiếp dán vào da thịt, thật là. Rất giống như đùa với lửa ah!

"Đều giống nhau cả." Xem cô rục rịch bất an, tự cho là mình không để lại dấu vết cố gắng kéo đôi móng trắng nõn tạo ra khoảng cách cùng với "Bộ vị trọng yếu" của anh, anh nhin không được bật cười, hảo tâm trực tiếp đem cái đầu đang vòng vo mãi không yên của cô quay lại, khiến cho mặt của cô quay về phía mình.

Quen thuộc mà đưa tay lấy bông tẩy trang, anh nâng tay lau đi lớp trang điểm trên mặt cô.

"Em" Cô mới mở miệng, đã bị anh đánh gãy.

"Khép miệng lại nào." Anh liếc cô một cái, tiếp tục công trình trọng đại của mình, không quên phản nản theo quán tính. "Không có việc gì thì trang điểm làm chi chứ. Muốn hôn em thì không phải ăn vào son môi thì cũng là ăn vào mấy lớp phấn!"

Từ Như Nhân rất muốn trả lời anh, trang điểm là quy định ở chỗ làm việc, hơn nữa cô cũng không trang điểm quá đậm, không thích anh có thể không cần hôn!

Nhưng cô rất không nỡ không muốn làm hỏng sự yên bình của giây phút này, chỉ còn biết ngậm miệng, tùy ý để anh tiến hành cái công trình thanh lý trên chính mặt mình.

"Như vậy không phải tốt hơn nhiều sao?" Thoả mãn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết của cô, Tào Doãn Anh trầm mặc một lúc.

Không trang điểm, làm cô thiếu đi một phần khôn khéo lời đời, ngũ quan thanh nhã càng hiển lộ ra, hơn nữa mái tóc dài đen nhánh buông xõa khiến cô hoàn toàn không giống người trợ lý hoàn mỹ lúc đang làm việc.

Khuôn mặt của cô rất nhỏ nhắn, một đôi mắt tròn vo đen láy, hơn nữa khung xương nhỏ nhắn xinh xắn, như thế này mà đi ra ngoài khẳng định có khối người tưởng rằng cô là thiếu nữ vị thành niên, nói không chừng còn có một đồng mẩy kẻ thích cosplay muốn lừa gạt mang cô về nhà.

Không hiểu nổi cô nữa, rõ ràng bề ngoài rất giống như một cô bé con yếu đuối rất cần người bảo hộ, nhưng lại hết lần này tới lần khác đơn giản chỉ muốn đem bộ dạng này của mình ẩn giấu đi, nghênh ngang mà xông vào khu giành cho động vật ăn thịt cùng người ta đoạt thành xứng vương.

Càng đau đầu hơn nữa chính là, sức chiến đấu của cô thật đúng là cao đến mười phần, công phu ngự trang cũng là hạng nhất, khiến cho mỗi người đều cho rằng cô là một cô gái đầu rồng lưng hổ. Cho xin đi! Có thể nhìn cho kỹ một chút được hay không? Chuyện này thật làm anh cực kỳ khó chịu đấy.

Cho nên mỗi lần khi vừa nhìn thấy, liền không nhịn được muốn làm khó dễ cô, dả kích cô, xem thử có thể đem cô biến trở về bộ dáng nguyên bản này hay không, quả nhiên bộ dạng này thuận mắt nhiều hơn!

"Sao vậy?" Thấy anh ngốc ra đó, Từ Như Nhân mở miệng hỏi.

Thấy cô mở to đôi mắt vô tội, con ngươi màu đen trong veo như nước như muốn hút lấy người khác, lòng anh rung động vô cùng, nhịn không được lại quần lấy cô hôn lên.

Tình huống trần trụi này rất thuận tiện cho anh "Muốn làm gì thì làm", vừa hôn vừa sờ, muốn đem những phản đối của cô chặn lại!

"Uh. . . ." Cô mê loạn than nhẹ, trong cơ thể lại nổi lên sự xao động bức bối cực kỳ quen thuộc.

Anh ôm cô nhấc cao lên, giống như một đứa trẻ tham ăn được ăn kẹo đường vậy, còn thè lưỡi ra liếm lấy rồi vừa hôn vừa cắn, luyến tiếc không nỡ buông ra.

Thẳng đến khi làn nước ấm trong bồn tắm dội vào thân thể của anh, anh mới nhớ tới "Chính sự" vẫn chưa xử lý.

Dựa vào trên vai cô thật lâu, sau khi đã cố gắng dẹp loạn dục hòa trên người, anh mới động thủ.

Tắt nước ấm, anh đổ ra loại sữa tắm mà cô yêu thích, dùng thái độ làm việc nghiêm túc nhất tính tế bôi bọt sữa tắm lên trên người cô, bất luận là địa phương nhỏ bé nào anh cũng đều không buông tha, lúc đôi bàn tay lớn lướt qua giữa hai chân cô, càng mập mờ mà dừng lại thêm một hồi.

Cả khuôn mặt Từ Như Nhân đều hồng thắm, vì cái gì mà người này có thể lấy cái chuyện đứng đắn như vậy mà làm ra được cái khung cảnh mập mờ gợi dục như vậy chứ? Chính mình đối với phương diện này vĩnh viễn không thể nào bình thường được như anh!

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng y hệt táo chín của cô, Tào Doãn Anh đắc ý cười, sau khi thay cô chà rửa sạch sẽ, ôm lấy cô thả người vào trong bồn tắm đã được thay đầy nước ấm mới, sau đó mới tẩy rửa cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Từ Như Nhân nhắm nghiền hai mắt, nước ấm cùng với sự thoải mái dễ chịu lại càng khiến cho cô cảm thấy buồn ngủ, nhưng cũng có chút ý định riêng mà trắng trợn liếc mắt nhìn thân hình trần truồng của anh, mặc dù biết nhưng anh cũng không hề để ý.

"Đang tắm mà em cũng ngủ được sao?" Tào Doãn Anh lau khô thân thể, rồi quần khăn tắm quanh hông, không chớp mắt nhìn cô gái vẫn còn đang nằm trong bồn tắm, giọng nói có chút hôn trầm.

Cái anh chàng ngốc nghếch này, thái độ hung dữ đó là gì chứ? Anh cũng đừng có quên chính anh là người đã tự động đến hội trường mà tìm mình đó nha, một đồng chuyện toàn đổ hết lên người cô, đến ngay cả chuyện giám sát dụng hội trường cô cũng đều phải nhúng tay vào, anh có hiểu cái gọi là phân công công tác là gì không à? Bắt cô làm cực khổ cùng mệt mỏi đến như vậy, để cô làm đến chết rồi về sau ở công ty giúp cô lập cái bài vị làm kỷ niệm cho thật ấn tượng sao?

"Không có." Cho dù có, cũng bị cái kia giọng nói ác khí kia cho làm tỉnh lại rồi. Cô nhanh chóng mở mắt ra, như là muốn chứng minh mình đúng là như vậy, lại không biết vô tình thì ánh mắt đó đã bán đứng cô.

"Em nha." Anh rất muốn mắng người, nhưng vẫn là đóng chặt miệng lại mà nhin xuống, không muốn thật vất vả và không khí mới tốt lên được một chút, lại bị làm cho "Kém" đi.

Tuy đã cực lực ản nhẫn nộ khí, nhưng sắc mặt vẫn là rất không tốt.

"Anh không ngâm nước nóng sao?" Cô phản ứng vẫn là chậm mấy nhịp.

Cô còn dám hỏi? Bồn tắm này nhỏ như vậy, anh mà ngồi vào, hai cơ thể chắc chắn sẽ dán lại thành một khối, chuyện xảy ra sau đó tuyệt đối không phải chỉ là ngâm trong bồn tắm đơn thuần như vậy nữa rồi.

Nói cho cùng, còn không phải là vì suy nghĩ cho cô sao. Lần mới vừa vào cửa kia đã đủ mất kiểm soát rồi, anh một chút cũng không muốn khảo nghiệm chút tự chủ còn sót lại của bản thân mình.

"Đến cùng là đến bao giờ em mới chịu đổi sang một cái bồn tắm lớn hơn đây hả?" Đổi lại lớn một chút, mới không dẫn đến mỗi lần hai người cùng nhau ngâm trong bồn tắm đều đổi thành kết quả là "Lau súng cướp cò".

Căn phòng này của cô có chút nhỏ, không gian trong phòng xếp đặt thiết kế cũng coi như không tệ, một mình cô ở rất phù hợp, khuyết điểm duy nhất chính là phòng tắm, tuy cái bồn tắm bằng đá cẩm thạch rất hợp ý anh, nhưng nó lại quá nhỏ!

"Không muốn đổi!" Cô ngây ngẩn cả người, trung thực trả lời. Không gian căn phòng này vốn dĩ là như vậy, thay đổi cái lớn hơn thì biết đặt ở đâu chứ? "Như vậy rất vừa vặn."

"Vừa vặn?" Anh nâng mi, giọng nói có chút giảo hoặc. "Anh có thể giải thích thành, kỳ thật em rất thích "làm việc" trong phòng tắm không?"

Cái tên sắc phôi này đang nói cái gì?

"Anh không muốn ngâm mình thì đi ra ngoài, chờ chút em sẽ ra." Không muốn theo anh nói chuyện không đứng đắn, cô lên tiếng đuổi người.

"Anh đi ra ngoài trước? Anh vừa đi ra ngoài chắc chắn em sẽ ngủ luôn trong bồn tắm!" Anh mới không tin cô, rút lấy khăn tắm một tay kéo lấy cô, rước lấy chút kháng nghị của cô.

Tào Doãn Anh cũng mặc kệ sự giãy dụa như mèo con kia của cô, một tay ôm lấy cô trực tiếp hướng phòng ngủ trên lầu mà đi.

"Anh làm cái gì?" Bị anh quần lên trên giường, khăn tắm trên người lại bị rút mở, cả kinh cô vội vàng kéo qua chăn bông che lại chính mình.

"Đền bù tổn thất cho em!" Bộ dạng anh nói giống như đó là chuyện đương nhiên, bất mãn mà giật ra chăn bông cô đang ôm, đi theo lên giường. Tách ra hơn một tháng, mới làm một lần làm sao anh có thể thỏa mãn được chứ?

"Cái gì?" Cô nhất thời phản ứng không kịp, người đã bị hôn lên.

Lý trí rất nhanh rời bỏ cô, khiến cho cô đã quên nghi hoặc vẫn chưa hiểu rõ, trầm mê trong ngực của anh.

Tào Doãn Anh thả chậm động tác, ý định đền bù sự vội vàng lúc trước, cho nên anh bừa bãi đụng chạm chỗ mẫn cảm trên người cô, sử dụng hết khả năng của mình mà làm cho cô thiêu đốt, dưới sự dẫn dắt của anh mà hơi thở trở nên gấp gáp, rung động, khiến cho cô cũng trở nên khát vọng như chính bản thân mình hiện tại.

Lần lượt bị ném vào nhưng đám mây khoái cảm, nhưng chỉ càng làm cho cảm giác hư không kia càng thêm mãnh liệt, cô bắt lấy cánh tay của anh, rút cục khẽ nắc mà mở miệng cầu anh.

Cô căng cứng cả người, cuộn cong lại, không tự chủ được nâng cao hai chân quấn chặt lấy eo của anh, nghênh hợp với động tác, phối hợp tiết tấu của anh, cùng nhau phả lên khúc nhạc tình dục riêng của hai người.

Thẳng đến khi anh ở bên trong cơ thể mình phóng thích, Từ Như Nhân đã bị cao trào đánh sâu vào tâm trí vui sướng đến rã rời, cô cảm thấy thoải mái mà lại mệt mỏi, cực tuyệt mở mắt ra.

Mặt Tào Doãn Anh chôn trên vai cô sau nửa ngày, mới cẩn thận rời khỏi nơi mềm mại ẩm ướt của cô. Sau đó anh lại xuống lầu tắm một lần nữa, trở lại trên giường mới phát hiện cô thật sự đã ngủ rồi.

Anh nằm yên bên người cô, nhìn xem cô ngủ một hồi lâu, ngón tay dài đưa lên mon trón quần thâm rõ ràng quanh mắt, vừa giận lại thương mà thờ dãi.

Đem cô kéo vào trong lòng ngực của mình, tắt đèn, mới đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

"Tĩnh." Anh cắn răng, dù cho có chút không đành lòng, vẫn là mạnh bạo làm cô tỉnh lại.

"Hả?" Từ Như Nhân nửa mê nửa tỉnh, bị anh rung lắc vài cái đành phải hàm hồ lên tiếng.

"Tổng giám đốc khách sạn Xuân Lâm là gì của em?" Sắc mặt anh khó chịu hỏi, chưa quên cái tên đàn ông đã có gia đình kia rõ ràng dám ngay trước mặt

anh hẹn ước cùng người con gái này cùng nhau ăn cơm tối!

"Phùng Nhã Nguyên ah, buổi tối không phải mới gặp qua sao?" Cô mềm nhũn mà nói nửa giống như là rên tí trong miệng, giãy dụa trở mình. "Nhanh đi ngủ thôi, ngày mai còn phải đi làm."

Cô gái ngu ngốc này!

"Anh biết đó là Phùng Nhã Nguyên, anh muốn hỏi anh ta với em là có quan hệ gì!" Muốn ngủ? Có thể ah, đem sự tình giải thích rõ ràng rồi ngủ tiếp! Tào Doãn Anh rất không có lương tâm mà một lần nữa kéo thân thể của cô qua, chính là muốn hỏi cô đến cùng.

"Quan hệ." Cô rất buồn ngủ, còn rất mệt mỏi, anh đang hỏi cái gì à? Đầu óc của cô đã mơ hồ hết rồi căn bản là tìm không thấy đáp án.

"Từ Như Nhân!" Anh cảnh cáo mà nửa khởi động thân thể, nhìn cô gái đang bị Chu công gọi đi đánh cờ kia. "Em nói rõ ràng cho anh! Cái tên Phùng Nhã Nguyên kia là người nào?"

"Tổng giám đốc của Phùng thị tập đoàn, tạm thời người quản lý cao nhất của Xuân Lâm." Cô giống như đã nói xong đáp án quay lưng lại với anh, chọc tức người đàn ông đang nằm bên cạnh.

"Anh nói là với em! Với em có quan hệ gì?" Anh tức giận đến nổi gào thét.

"Anh thật thích gây sự ah!" Từ Như Nhân vẫn không hề tỉnh, còn bộc phát tính trẻ con mà che lên hai lỗ tai, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong đồng gối đầu không chịu đi ra, cử chỉ ngây thơ so với sự tinh táo trật tự lúc xử lý công việc rất bất đồng.

Không có biện pháp, khuyết điểm duy nhất của con người cô chính là trọng ngủ trọng ăn, nếu đói bụng sẽ làm cho tãnh khí nóng nảy của cô bộc phát, nếu buồn ngủ sẽ làm cho bản tính trẻ con của cô hiện ra.

Bất quá việc này cũng chỉ có người thân cận nhất với cô mới có thể phát hiện ra được, cho nên hình tượng ở công ty của cô hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

"Em và Phùng Nhã Nguyên có quan hệ gì?" Tào Doãn Anh đem cái gối đầu đang đè trên đầu cô lấy ra, bắt lấy hai cánh tay của cô kéo lên không cho cô nằm xuống, ngoan cường nhất định phải hỏi ra cái kết quả. "Em không nói thì không cho em ngủ!"

Người đàn ông nào đó đem sự ngây thơ tùy hứng phát huy đến mức tận cùng.

"Quan hệ. Quan hệ." Cô hé mở mắt, rồi lại nhắm lại, rồi lại lập lại.

"Anh ta là người thế nào của em?"

"Anh ta?" Anh rốt cuộc là đang hỏi cái gì à nha? Rất phiền! Cô nhin không được phát tay muốn đẩy anh ra.

Tào Doãn Anh buông cô ra, né tay của cô, chỉ thấy cô lại nhân cơ hội mà nằm trở lại trên giường, lông mày anh giương lên đang muốn đem cô bắt trở về, chỉ nghe thấy cô mơ mơ màng màng mà lẩm bẩm.

"Phùng Nhã Nguyên. Giống như là chồng của tiểu Bội ah!"

Tiểu Bội? Rốt cục nghe thấy một cái danh từ mới, mắt anh sáng ngời.

"Cái người tiểu Bội kia là ai?" Anh truy vấn.

"Là bạn học cấp 3 của em ah." Cô khẽ nhếch mở mắt. "Anh thật nhàm chán, đi ngủ đi á! Lại nhao nhao em sẽ không thèm để ý đến anh nữa."

Bạn học cấp 3? Cho nên ý là. Phùng Nhã Nguyên là chồng của bạn học cấp 3 của cô ? Không đúng.

"Chồng bạn học cấp 3 của em sao lại mời em ăn bữa tối?" Chẳng lẽ muốn có ý nghĩ xấu gì hay sao?

"Muốn em giúp đỡ khuyên nhủ lão bà của anh ta ở nhà yên ổn chờ sanh con ah!" Cô tức giận mà trả lời, mí mắt cố chấp vẫn không chịu hướng bên trên

nhắc lên, tự nhiên cũng không nhìn thấy được cái vẻ mặt nhẹ nhàng thờ ra kia.

Cho nên ý tứ chính là. Chỉ là muốn mời cô giúp đỡ?

"Chỉ có như vậy? Anh ta đối với em không có ý đồ khác sao?"

"Anh rất phiền a!" Cô gái nào đó một mực bị nhao nhao rớt cục nổi giận, một cái nắm đấm đưa đến trước mặt anh. "Anh không ngủ thì đi ra ngoài cho em! Nhảm nhí chết đi được...."

Gào thét xong, Từ Như Nhân lại nằm lại trên giường, kéo cao chăn bông mềm mại che kín chính mình.

Tào Doãn Anh xoa xoa má trái của mình, nhưng đồng thời lại lộ ra vui sướng cùng vui vẻ.

Nguyên lai là như vậy, xem ra là do chính mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Tầng đá lớn trong nội tâm vừa để xuống, thì chuyện dở cũng cùng đi theo báo danh, anh hảo tâm tình mà nằm sát bên cạnh cô, đem người với bộ dáng ngủ say trong chăn bông lòi ra ngoài, ôm vào trong lòng ngực của mình.

Đã hơn một tháng không được ôm cô ngủ như vậy rồi, anh tham lam mà hít lấy mùi thơm trên người cô, thỏa mãn mà nhắm mắt lại.

Hai người ôm nhau ngủ.

Hội nghị phát biểu kết thúc vô cùng mỹ mãn, sau đó là họp tổng kết về đợt hội nghị lần này, Quan Na Na phụ trách ghi chép lần đầu có thêm kiến thức về mực độ nộ khí của tổng giám đốc, toàn bộ bộ phận kinh doanh đều bị húng bão đến nỗi không có đường góc đầu đầy, không chỉ muốn bọn họ giao bản báo cáo, còn yêu cầu biểu hiện kế tiếp phải sao cho thật tốt, nỗ lực bọn họ đến nỗi người nào người nấy chỉ biết cúi đầu, tất cả đều không dám nói gì.

Mà Từ trợ lý mà cô sùng bái nhất, lúc đó vẻ mặt lại rất bình tĩnh mà ngồi ở bên cạnh tổng giám đốc, rất ít mở miệng phát biểu ý kiến, một chút cũng không có bị khẩu khí hung dữ kia của tổng giám đốc hù đến.

Nói thật, không cần Hoàng thư ký nhắc nhở, chỉ cần chứng kiến cái bộ dáng nổi giận kia của tổng giám đốc, thì cô đối với vị tổng giám đốc tuần mỹ như thiên thần này đã có cái kết luận là "Đứng xa mà trông" rồi.

Vẫn là thần tượng Từ trợ lý của cô là tốt nhất, dễ thân cận gấp trăm lần!

Nhưng mà cô nhìn tổng giám đốc, rồi lại nhìn lại Từ trợ lý, cảm giác, cảm thấy có chút là lạ gì đó.

"Chị Bối." Quan Na Na thuộc kiểu trẻ con hiếu kỳ, nếu có vấn đề mà không hỏi, cô chắc chắn sẽ buồn bực mà chết.

"Chuyện gì?" Hoàng thư ký đang nhất tâm nhĩ dụng(*), trên tay không ngừng tiếp tục hý hoáy viết vào văn bản tài liệu, một bên trả lời cô trợ lý nhỏ. (* chuyên tâm)

"Tổng giám đốc cùng trợ lý Từ. Là quan hệ như thế nào vậy?"

Một con mắt sắc bén quét tới, chằm chằm nhìn cô trợ lý nhỏ khiến cô không thể không thối lui về phía sau một chút. "Chị Bối?" Ánh mắt thật là khủng khiếp ah!

"Cô cảm thấy tổng giám đốc cùng trợ lý Từ là quan hệ như thế nào?" Thư ký Hoàng về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, hỏi lại cô.

"Em biết rõ tổng giám đốc cùng trợ lý Từ chính là quan hệ công việc thủ trưởng cùng cấp dưới đơn thuần." Quan Na Na không ngu ngốc, thật sự cô một chút cũng không đàn, chỉ là ngây thơ chút ít. "Thế nhưng mà vẻ mặt của tổng giám đốc đối với trợ lý Từ của chúng ta, so với vẻ mặt của tổng giám đốc cùng trợ lý Phương lại không giống với nhau ah!"

Tổng giám đốc có hai người trợ lý, một nam một nữ, thế nhưng khi họ ở chung cảm giác lại rất bất đồng.

"Không giống là không giống như thế nào?" Thư ký Hoàng thật sự rất "Hiếu kỳ" !

"Giống như." Quan Na Na cũng không nói lên được, rõ ràng tổng giám đốc cùng trợ lý Từ cũng chỉ là giải quyết công việc chung, tổng giám đốc còn rất yêu thích chuyện đem trợ lý Từ biến thành nữ siêu nhân mà sai bảo, thế nhưng mà cô luôn cảm thấy giữa hai người trong lúc đó luôn có một loại cảm giác thân mật nào đó nói không ra lời được. Phải nói là, hình thức hai người đó ở chung rất không giống với những người khác, chính là khiến cho cô cảm thấy rất quái lạ.

Hơn nữa ngày hôm qua tại hội nghị phát biểu, cô có đi trợ giúp, bởi vậy may mắn cùng tổng giám đốc nói mấy câu, kết quả rõ ràng phát hiện trên người tổng giám đốc truyền đến mùi thơm của sữa tắm mà trợ lý Từ thường hay dùng!

Bởi vì cô đã từng tò mò hỏi qua trợ lý Từ dùng loại nước hoa nào, hương rất thơm lại đặc biệt cuốn hút, trợ lý Từ cười trả lời nói sữa tắm này là do một người bạn của cô ấy tặng cho nó được làm từ một loại tinh dầu đặc biệt, bởi vì đã lỡ yêu thích loại hương thơm này, nên cũng không có ý định đổi cái khác.

Trợ lý Từ còn đáp ứng cô, lần sau đặt hàng sẽ đưa cô một chai, bởi vì đó là sản phẩm nhãn hiệu Châu Âu, không tính là quá nổi tiếng, Đài Loan tìm không thấy.

Như vậy mùi thơm đặc thù này, đáng lẽ chỉ thuộc về một mình trợ lý Từ thôi chứ, nhưng bây giờ rõ ràng hiện tại lại xuất hiện trên thân của một người đàn ông như tổng giám đốc đây, hai cô ngày hôm qua chỉ cần một khi đi qua bên người hai người này, nghe thấy được trên người bọn họ cùng một loại hương thơm, liền không nhận được da đầu run lên, như là đã không cẩn thận mà phát hiện một cái bí mật trọng đại nào đó vậy.

Đương nhiên, cô cũng tự nói với mình, có khả năng chỉ là trùng hợp ah! Hơn nữa tổng giám đốc cùng trợ lý Từ quen biết đã lâu như vậy, không chừng lúc trước trợ lý Từ đã tặng cho tổng giám đốc loại sữa tắm có cùng nhãn hiệu như vậy, không có gì lớn cả.

Thế nhưng mà.

Hai người sáng sớm lại tắm rửa, mà còn dùng cùng một loại sữa tắm, rất dễ khiến cho người ta không kiềm được muốn ngửi ngửi lung tung ah!

Trên đời này thực sự có chuyện trùng hợp đến như vậy sao?

"Giống như cái gì?" Cái cô thám tử nhỏ này! Sắc mặt của cô đều đã khó coi như vậy rồi, mà cô bé rõ ràng còn hoàn toàn không để ý thấy mà vẫn cứ tiếp tục không biết cô bé là quá chậm chạp hay là đần độn? Nếu để cho tổng giám đốc nghe thấy được, chẳng lẽ là muốn mọi người cùng chết chum hết cả sao?

Là khẩu khí của cô không đủ hung ác, hay là cô bé trước mắt thật sự là ngây thơ tới cực điểm đây, ngay cả sắc mặt cơ bản cũng không hiểu được sao?

"Em cũng sẽ không biết phải nói sao nữa à!" Quan Na Na suy nghĩ đến mức chỉ thiếu điều không đưa tay lên mà vò đầu bứt tóc nữa thôi. "Chị Hoàng, chị không cảm thấy hai người bọn họ là lạ sao?"

Cô đương nhiên cảm thấy là lạ rồi! Nhưng cô lại muốn làm thư ký của tổng giám đốc để tiếp tục được lĩnh lương cao như bây giờ hơn nhiều, cho nên cho dù trong nội tâm có vấn đề gì, cũng sẽ không giống với cái cô bé ngu ngốc này đi nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Tôi hiểu ý tứ của Na Na!" Một bên Bội Quân đã hoàn thành công tác trên tay, cũng gia nhập cuộc trò chuyện. "Kỳ thật tất cả mọi người đều đã truyền tai nhau, trợ lý Từ đã sớm có quan hệ mập mờ không rõ cùng tổng giám đốc từ lâu rồi."

"Bội Quân!" Thư ký Hoàng trừng mắt.

"Chị Hoàng, việc này tất cả mọi người đều nói mà, chị trừng tôi cũng vô dụng ah!" Bội Quân nhìn về phía một người trợ lý khác Mỹ Quyên, nhưng Mỹ Quyên lại từ chối cho ý kiến mà chỉ nhún vai, không có đứng ra thay cô xác nhận.

"Mấy lời đồn vốn chỉ là suy diễn." Thư ký Hoàng giận tái mặt. "Miệng là nằm trên mặt người khác, chúng ta không xen vào, nhưng tại tầng lầu này, tôi hy vọng có thể không phải nghe thấy những loại đồn đãi không thích hợp này."

Không phải cô thanh cao gì, chỉ là sợ vạn nhất bị thủ trưởng nghe thấy được, thì mọi người ai cũng không tưởng tượng nổi đâu! Tính tình Tổng giám đốc cực kém, cô tin anh tuyệt đối sẽ không thích cấp dưới của mình bàn luận những chuyện này.

"Đó là lời đồn ah! Thế nhưng chuyện của tổng giám đốc cùng trợ lý Từ, thật sự chỉ là lời đồn sao?" Khó có được cơ hội khiến mọi người đem chuyện này đem ra để thảo luận, Bội Quân cũng không áp chế được sự hiếu kỳ ngày thường. "Tuy tổng giám đốc đối với trợ lý Từ gần đây rất nghiêm khắc, thế nhưng mà vừa gặp phải vấn đề, người thứ nhất tìm đến cũng là cô ấy, ngay cả khi xuất ngoại, rõ ràng là có một phó tổng giám đốc ở đây, tự nhiên lại đem chuyện quản lý công việc giao cho trợ lý Từ tạm thời quản lý, đây không phải thật kỳ quái sao?"

"Năng lực trợ lý Từ tốt, mọi người đều biết." Thư ký Hoàng bình tĩnh mà nói tiếp, cho ra một giải đáp hợp lý.

"Phó tổng giám đốc năng lực cũng không kém ah!" May mà phó tổng giám đốc chưa bao giờ so đo chuyện này, đại khái cũng là mừng rỡ nhẹ nhõm a? Cho nên cho tới bây giờ không có kháng nghị qua. "Mặc dù trợ lý Từ năng lực rất tốt, nhưng nhân duyên thật sự là kém đến cực đỉnh, thời điểm tôi vừa tới, thật sự cho rằng tổng giám đốc cũng rất chán ghét cô ấy."

Bởi vì Tào Doãn Anh thật sự rất thích khó xử Từ Như Nhân, mấy người thư ký các cô cũng hay thường thường đứng ngoài vòng gió bão xem cuộc vui, sớm thành thói quen.

"Hơn nữa hai người lại thường hay đấu khẩu." Mặc dù có lúc, hành vi của tổng giám đốc cũng thật sự ngây thơ đến lệch khỏi quỹ đạo thông thường.

"Đúng vậy!" Quan Na Na đến không bao lâu không khỏi gật đầu, đối với sự giải thích của Bội Quân giờ ngón tay cái lên. "Tựa như hội nghị phát biểu lần này, tổng giám đốc rõ ràng là muốn chinh trợ lý Từ mà! Các người không thấy trợ lý Từ bận đến không kịp thở đó sao, đến chuyện hội trường cũng phải chính mình đi mượn."

"Nói đến đây thì lại càng làm cho người ta tò mò hơn nữa đó." Bội Quân làm ở văn phòng này cũng đã hơn hai năm, những chuyện thấy được cũng không ít. "Rõ ràng chúng ta cùng với khách sạn "Xuân Lâm" không có bất kỳ liên hệ làm ăn kinh doanh gì, vậy mà lần này "Xuân Lâm" lại vì chúng ta mà phá lệ không ít, nghe nói sân bãi đó cũng là bọn họ phải nghĩ mọi biện pháp mới có thể chuẩn bị ra đây, mà hết thảy những chuyện này, tất cả đều là nể nang mặt mũi của trợ lý Từ không đấy!"

Đầu thư ký Hoàng càng lúc càng lớn, tại sao các cô nàng này càng trò chuyện càng hăng say vậy hả trời?

"Năng lực của trợ lý Từ rất tốt, lại có sức quyến rũ hơn người nữa ah!" Hai mắt Quan Na Na lại toát ra ánh sáng lấp lánh của lòng hâm mộ.

"Cô nói đến trọng điểm rồi đó, quan trọng chính là ba chữ "có sức quyến rũ" này đó." Bội Quân thần thần bí bí mà giảm thấp âm lượng giọng nói. "Nghe người của bộ phận kinh doanh nói, tổng giám đốc của Phùng thị tập đoàn người đã thu mua Xuân Lâm, dạo gần đây có một số việc nên đã dừng chân lại ở Đài Loan, là một người rõ ràng rất ít khi xuất hiện, vậy mà vào một ngày trước khi hội nghị phát biểu diễn ra lại trực tiếp đến hội trường tìm trợ lý Từ đấy!"

"Thật sự?" Quan Na Na cả kinh. "Cái người tổng giám đốc đó là ai vậy? Mấy tuổi? Anh ta đang theo đuổi trợ lý Từ sao?"

Nếu đúng là như vậy, thì cũng có thể giải thích được chuyện lần này khách sạn Xuân Lâm dốc toàn lực phối hợp rồi.

"Là thứ kẻ có tiền, còn là một đại sói ca." Bội Quân nở nụ cười đặc trưng của bà tám. "Mới ba mươi tuổi, bắt quá.Đã kết hôn."

"Cái gì?" Quan Na Na bị đá kích rất lớn. "Kết hôn còn dám tới trên chộc trợ lý Từ? Hơi quá đáng!"

"Ai trên chộc ai còn chưa nói trước được đâu!" Bội Quân nhướn lông mày, không có đem lời nói trắng ra. "Không chỉ có tổng giám đốc Phùng thị, mà ngay cả Đông thiếu gia của "Tập đoàn Phong Thái" nghe nói cũng cùng trợ lý Từ rất quen thuộc nữa đấy!"

"Bội Quân!" Thấy cô ấy càng nói càng không biết kiềm chế lời nói, thư ký Hoàng thấp giọng quát dừng lại. "Cô có thời gian đi quan tâm trợ lý Từ như vậy, thì có lẽ càng có thời gian làm việc nữa đó."

Gặp thư ký Hoàng mất hứng, Bội Quân bĩu bĩu môi, cũng tính toán nghe lời mà dừng bát quái lại. "Chị Hoàng, mọi người tâm sự chút thôi mà! Na Na vừa mới tới, có chút hiếu kỳ là tất nhiên thôi mà, làm gì mà phải khắt trương như vậy?"

"Tôi nói lại một lần nữa, nếu vẫn còn muốn ở lại cái phòng này mà tiếp tục làm việc, tốt nhất học chút cách quản lý cho tốt cái miệng của mình." Thư ký Hoàng xem qua quá nhiều ví dụ rồi, nếu mấy người trợ lý này nghe không vào, mặc kệ năng lực làm việc có tốt bao nhiêu thì cũng vô dụng, chộc giận tổng giám đốc thì chỉ có một kết cục là phải ra đi.

"Đã biết." Sau khi hậm hực trả lời, Bội Quân quay trở lại chỗ ngồi của mình công tác, lưu lại Quan Na Na về mặt như có điều suy nghĩ.

"Còn chờ cái gì nữa? Nếu thật sự không muốn làm nữa tôi có thể trực tiếp báo lại cho bộ phận nhân sự." Thư ký Hoàng tức giận mà trừng mắt liếc cô, nếu không phải biết rõ cô không có ý xấu mà chỉ dọa suông thôi, thì sẽ khiến người nào đó đang ngẩn ngơ sợ đến mất mặt.

"Không có, chỉ cảm thấy trợ lý Từ thật đáng thương ah!" Một người phụ nữ có năng lực như vậy vì cái gì lại phải chịu đựng bị người ngoài tự tiện suy đoán, bàn tán với thái độ ác ý á? Tuy cô mới đến hơn một tháng, nhưng dựa vào sự quan sát của bản thân cô trong thời gian này, Từ Như Nhân căn bản không phải là loại người sẽ vì tiền mà bán đứng nhan sắc bản thân ah!

Thư ký Hoàng mím môi, ánh mắt đang nhìn cô khiến cô mềm nhũn vài phần, ngoài miệng vẫn không buông tha. "Nếu cô không đi đem tư liệu họp ngày mai chuẩn bị cho xong, tôi cam đoan chờ một chút nữa thôi cô sẽ rất đáng thương." Một cô người mới nào đó vẫn còn đang mơ hồ!

"Ah!" Cô đều đã quên. "Em lập tức làm ngay!"

Thư ký Hoàng đối với cái bóng lưng đang xồng xộc xông về chỗ ngồi mà lắc đầu, rốt cục lại khôi phục bình thường.

Nhớ tới lời mà cô trợ lý nhỏ mới vừa nói, cô cũng không khỏi tự hỏi, trợ lý Từ đáng thương sao? Cô có quyền có tiền có khuôn mặt, tựa hồ là kiểu mẫu của một người phụ nữ hiện đại, nhưng trong công ty từ cao đến thấp chưa từng thiếu các thủ đoạn ác ý hãm hại, còn tổng giám đốc hữu ý vô ý làm khó dễ. Cô thay đổi được gì chứ?

Còn nói đến chuyện mập mờ giữa tổng giám đốc cùng trợ lý Từ, kỳ thật cô cũng đã từng hoài nghi hai người đã sớm phát sinh ra chuyện gì rồi, chỉ là cô nghĩ tình cảm lưu luyến ở nơi công sở rất nhiều điều không tiện, cho nên không muốn công khai.

Nhưng nếu thật sự là như thế, cô lại càng đồng cảm với trợ lý Từ hơn. Thái độ giải quyết công việc chung không có gì không đúng, nhưng tổng giám đốc đối với cô ấy, không chỉ giải quyết công việc chung đơn giản như vậy ah! Anh ta căn bản là mang theo chút ác ý mà có chủ tâm chinh trợ lý Từ, động một chút lại hãm hại cô ấy, làm khó dễ, gây cản trở cho cô ấy. Như vậy với cảm nhận riêng của bản thân mình, cô thật sự muốn rời lệ thay trợ lý Từ.

Không biết với bản thân trợ lý Từ cô ấy là nghĩ như thế nào đây?

"Khục khục khục."

Trên đài quản lý tài vụ đang báo cáo đến một nửa thì xấu hổ mà đem một đoạn lời nói cắt thành ba, bốn lần, đơn giản là bởi vì có từng con âm thanh ho khục khục thật sự rất làm nhiễu loạn người khác ah!

Không chỉ có anh ta, trong phòng họp hơn nửa số người đang lặng lẽ đưa ánh mắt liếc hướng nơi thanh âm phát ra, nhưng là không ai dám mở miệng.

Tào Doãn Anh nhíu mày, đưa tay ngăn lại bài báo cáo của quản lý tài vụ, quay đầu nhìn về phía Từ Như Nhân.

"Bệnh đến như vậy rồi thì nhất cũng phải thức thời mà ở lại trong nhà mà nghỉ ngơi, họ thành như vậy mà vẫn còn tới công ty, cô có chút ý thức hành sự nói công cộng nào hay không? Là muốn đem virus phát tán toàn bộ công ty sao?" Giọng nói tràn đầy sự hung dữ, mặt không lưu chút tình cảm nào.

"Thật xin lỗi, tôi nghĩ hôm nay có hội nghị nên." Từ Như Nhân sớm quen với giọng điệu của anh, chưa nói xong, lại ho một trận mãnh liệt, cả khuôn mặt đều đỏ hết cả lên.

Đầu đau đến chóng mặt, cô thật sự rất không thoải mái. Thiệt là! Cô vốn cho là có thể chống đỡ đến hết hội nghị này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

"Cô có thể đi ra ngoài được rồi, đừng nghĩ mình quan trọng đến như vậy! Buổi hội nghị này có cô hay không cũng có thể hoàn thành được, huống chi cô như vậy mà ở lại trong này chỉ có làm trở ngại tiến trình của hội nghị mà thôi. Đi ra ngoài!" Nhìn thấy cô ho đến khó chịu, sắc mặt Tào Doãn Anh lại càng khó coi hơn. Bất quá cũng chỉ là một cuộc họp nội bộ nho nhỏ, cô có cần không để ý thân thể của mình mà dự họp như vậy không? Hay là cô không tin tưởng năng lực của anh, cho rằng không có cô ở bên cạnh hỗ trợ thì mọi công tác đều sẽ phạm sai lầm?

Từ Như Nhân nhếch môi, ần ần nuốt hạ cơn tức này, bỏ qua một bên vẻ mặt khác nhau của các quản lý cấp cao kia, đem tư liệu trên tay thu thập xong, hướng Tào Doãn Anh nhẹ gật đầu, thối lui ra khỏi phòng họp.

Về mặt xinh đẹp dù tức giận cũng không thay đổi, cả phòng họp tĩnh lặng giống như tòa thành chết, không có người dám can đảm nói chuyện. Tào Doãn Anh lấy điện thoại cầm tay ra sau khi đã nhấn xuống vài động tác, lúc này mới ngẩng đầu nhìn hướng mọi người.

"Quản lý Trần, tiếp tục."

"Dạ." Bị điểm đến tên mình quản lý tài vụ lau lau mồ hôi lạnh trên trán nhỏ, tiếp tục bài báo cáo mới bị gián đoạn vừa rồi.

Mà một đám quản lý, dưới sự biểu lộ tâm tình bất định của tổng giám đốc, mà nom nớp lo sợ sợ mình bị bão tố quét phải.

Một hồi họp bàn hội nghị, dưới sự biến hoá kỳ lạ mà không khí áp bức đó cũng chấm dứt.

Vừa mới về tới phòng làm việc ở lầu 35, Tào Doãn Anh liền gọi thư ký Hoàng tới.

"Làm tốt rồi chứ?" Anh xoa xoa thái dương, sắc mặt âm trầm.

"Tôi đã nói Quan Na Na đưa trợ lý Từ đi gặp bác sĩ, rồi lại đưa cô ấy về nhà. Bác sĩ nói chỉ là cảm mạo bình thường thôi, nhưng trợ lý Từ vốn có thể chất miễn cảm, phế quản yếu nhược, có thể sẽ phải ho một thời gian khá dài, buổi tối phải chú ý vấn đề phát sốt." Thư ký Hoàng cung kính mà trình lên một cái chìa khóa cùng một tờ giấy. "Đây là chìa khóa nhà riêng của trợ lý Từ cùng với số điện thoại liên lạc của người bên công ty dịch vụ chăm sóc chuyên nghiệp."

Tuy rất kinh ngạc khi nhận được tin ngắn mệnh lệnh mà thủ trưởng truyền đến, bất quá cô vẫn là đem sự tình làm thỏa đáng nhất, hơn nữa rất thông minh mà hoàn toàn không đề cập tới tin nhắn của thủ trưởng, chỉ là quan việc anh phái cô đứng ra thay mình âm thầm quan tâm bảo vệ trợ lý Từ khiến cô thấy được giám đốc rất tin tưởng mình, cô hoàn toàn nguyện ý mà che dấu hết thảy.

Quả nhiên lúc mới đầu trợ lý Từ vẫn còn chối từ, nhưng càng về sau thì cũng đành mỉm cười tiếp nhận. Những lúc thời điểm như thế cô không thể không nói, cô thư ký nhỏ Quan Na Na hôm nay rất có giá trị tồn tại.

"Uh, cô đi ra ngoài đi!" Nghe xong báo cáo của cô, Tào Doãn Anh sắc mặt tốt hơn chút nào.

Sau khi thư ký Hoàng rời khỏi, Tào Doãn Anh nhìn cái chùm chìa khóa quen thuộc kia, lại nhớ đến cái khuôn mặt nhỏ nhắn mười phần bệnh khí kia, lòng mảy may nhin không được mà nhíu lại thành một đoàn.

Đem chìa khóa bỏ vào túi mình, anh ngấm tờ giấy đã được viết lên số điện thoại trước mắt kia, không cân nhắc chút nào mà vắn về ném mắt, ném vào bên trong cái sọt đựng giấy bỏ.

Đem theo đồ ăn thanh đạm đã cố ý chuẩn bị từ trước, Tào Doãn Anh đi vào một căn phòng nhỏ không thể quen thuộc hơn được nữa, quả nhiên cả phòng lờ mờ yên tĩnh.

Trong lòng anh không nhin được mà chửi bới lần thứ tám trăm cái người phụ nữ yêu cậu mạnh ở mọi mặt kia, đem đồ vật trên tay hướng trên quầy bar ở một bên đặt xuống, bước chân nhẹ nhàng mà đi lên trên lầu.

Quả nhiên, trên giường trông thấy một cái ụ thật to, anh bật đèn lên, nhin xuống khát vọng muốn bật thốt lên mắng thật to.

Trong chấn, mặt mũi Từ Như Nhân tràn đầy sắc đỏ không bình thường, hô hấp thở gấp yếu ớt, một đầu tóc đen ẩm ướt dính vào bên gò má, càng nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô.

Anh chú ý tới trên người cô vẫn còn mặc bộ quần áo lúc đi làm kia, nói cách khác, cô căn bản đã sớm nhin không được rồi, mới có thể vừa đến nhà thì ngay cả y phục cũng không đổi đã nằm xuống ngủ.

"Đem mình làm thành như vậy, đến cùng em đang suy nghĩ gì à?" Anh nhin không được tức giận mà thấp giọng lầm bầm, ngón tay vô cùng dịu dàng xoa xoa hai gò má của cô.

Thở dài, anh đến phòng tắm bưng chậu nước đi ra, cởi bỏ quần áo trên người cô do mồ hôi đổ ra làm ẩm ướt, dùng khăn mặt ẩm áp lau qua thân thể đồ nhiều mồ hôi vì sốt cao của cô, lại lấy ra một bộ áo ngủ dài rộng thoải mái mặc vào cho cô.

"Àn" Trong lúc ngủ mơ màng Từ Như Nhân bởi vì động tác của anh mà trợn mắt, lông mi thật dài chớp hạ vài cái, mới nhìn rõ ràng người trước mắt. "Anh Làm thế nào anh lại ở đây?"

Nương theo vài tiếng ho khan, cô hỏi ra nghi hoặc trong nội tâm.

Ấn tượng của cô chỉ dừng lại ở lúc từ phòng họp đi ra, Quan Na Na xưng phong nhận việc nói muốn cùng cô đi gặp bác sĩ, lại không cho cô từ chối mà đưa cô về nhà, còn kiên trì nhất định phải đưa cô vào cửa. Vốn cô muốn cự tuyệt, nhưng không nghĩ tới cô cảm mạo thật đúng là vô cùng nghiêm trọng, mới ở nửa đường mà người cô đã chóng mặt đến nỗi không nói được thành lời, sau khi Quan Na Na đỡ cô đến nằm trên giường, lại nói gì đó, lúc nào thì rồi đi, cô gần như hoàn toàn không biết gì cả.

"Toàn thân em đều là mồ hôi, anh giúp em thay đổi quần áo. Nào, uống nước!" Thấy cô thanh tỉnh, Tào Doãn Anh cầm ly nước một bên qua, rồi đưa thuốc tới. "Trước tiên uống hết thuốc cái đã."

Từ Như Nhân được anh đỡ ngồi dậy, ai oán mà tiếp nhận thuốc uống, đầu óc cũng chưa rất rõ ràng, một đôi mắt to không kiềm được mà dò xét anh, nhin không được hỏi lại: "Anh làm thế nào lại ở nơi này?"

Cô không có ấn tượng là mình đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên à? Anh cũng không có chìa khóa phòng của cô, vậy anh vào bằng cách nào? Hay là."Bây giờ làm mấy giờ rồi?"

"Tám giờ tối." Vấn đề thứ nhất anh lược qua, vấn đề thứ hai ngược lại lại trả lời rất kiên quyết. "Đói bụng chưa? Anh mua vài thứ, không cần đứng dậy cứ nói anh sẽ mua lên cho em ăn."

Tám giờ? Quan Na Na không có khả năng đợi tới tận bây giờ, hơn nữa anh cũng sẽ không hi vọng để cho nhân viên của mình biết anh chạy tới nhà cô, cái kia.

"Anh vào bằng cách nào?"

Tào Doãn Anh liếc cô một cái, trong mắt có chút bất mãn cùng giận dữ, tức giận chuyện cô chú ý lại là việc này.

"Lúc Quan Na Na rồi đi, đem chìa khóa đưa đến công ty cho anh."

"Cái gì?" Cô há hốc mồm, vốn dĩ đầu óc đang mơ hồ lại càng trở thêm mơ hồ hơn thành một đoàn bột nhão. "Làm sao lại như vậy?"

"Do anh nói làm vậy." Khẩu khí của anh nhin không được đề cao vài phần, rồi lại mang theo vài phần giọng mỉa mai. "Em yên tâm, anh đã nói cho những người đó một cái lý do không chê vào đâu được, không ai phát hiện được chuyện của chúng ta đâu."

Một tổng giám đốc cầm chìa khóa nhà riêng của trợ lý, điều này có thể có lý do gì?

Từ Như Nhân nhú mày, cảm thấy càng đầu hơn.

Thấy cô nhú mày, Tào Doãn Anh không thể làm gì khác mà đành hạ thấp giọng điệu, trong nội tâm không ngừng nhắc nhở chính mình: cô là một người bệnh, lại còn đang phát sốt, coi như cô sốt đến nỗi thần trí mơ hồ là tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

"Em gần như chỉ có một mình, sinh bệnh như vậy làm sao có thể chiếu cố chính mình?" Anh nhin không được quở trách. "Em có thể dùng cái đầu để suy nghĩ được hay không, cái gì cũng đều muốn tự mình làm, em thực sự nghĩ mình là nữ vương vạn năng vô địch sao?"

Đây chính là chuyện mà anh để ý nhất, rõ ràng là cô sinh bệnh nhưng cũng nhất quyết không nghĩ tới chuyện đến nhờ anh giúp đỡ?

Rốt cuộc là cô chịu đựng như vậy vì cái gì à? Hai người bọn họ xa lạ đến như vậy sao? Cũng đã hơn ba năm rồi, đến cùng lúc nào cô mới chịu nhìn thẳng vào mối quan hệ giữa hai người đây chứ? Có thể không cần phải cứ mãi cậy mạnh ở trước mặt anh như vậy, cũng không cần lúc nào cũng đem công việc đặt lên hàng đầu, lại càng không cần đối với anh cứ như có như không, như gần như xa: cứ đem anh cách xa ngàn dặm như người xa lạ có được hay không? "Anh cũng đã nói em cũng chỉ có một thân một mình, đương nhiên chỉ có thể tự mình chiếu cố chính mình thôi!" Giọng nói trầm thấp, nghe rõ thì có vài phần cô đơn.

Có lẽ là bởi vì trong người không thoải mái, sự phòng bị trong lòng cô không được vững vàng như ngày thường, tự nhiên mà khinh địch quên mất thói quen che dấu cảm xúc của bản thân từ trước đến nay.

"Nếu có, ông trời nhất định cũng sẽ bị em làm cho tức chết!" Tào Doãn Anh nhin không được giận dữ mà quay đầu lầm rầm, không muốn tiếp tục nhìn cô nữa, đi xuống lầu giúp cô chuẩn bị đồ ăn.

Cô bé ngốc nghếch này, rõ ràng từ đầu tới đuôi cũng không có đem anh tình vào trong, cô không hề nghĩ qua, ngay từ đầu cô vốn không hề chỉ có một mình không phải sao?

Đáng tiếc cái tâm tư này của anh, Từ Như Nhân hoàn toàn không hiểu, cô chỉ biết cười khổ mà nhìn bóng lưng của anh chẳng biết tại sao lại giận dữ ngập trời như vậy, rồi nằm trở lại trên giường.

Anh lại tức giận cái gì nữa đây? Cô nói sai ở đâu sao? Từ sau khi mẹ qua đời, cô vẫn chỉ có một thân một mình ah! Mặc dù có bạn tốt, thế nhưng phần lớn thời gian, cô chính xác hoàn toàn là một thân một mình ah!

"Đừng ngủ." Giọng nói không vui của Tào Doãn Anh lại lần nữa vang lên, có nhiều hơn một chút cứng rắn, trên tay lại bung một chén cháo nóng. "Đem cái này ăn hết rồi ngủ tiếp."

Nhìn bộ dáng của cô, cũng biết cô đã ngủ cả ngày, không đói bụng mới là lạ! Biết tự chiếu cố bản thân mình? Thôi thì cô dứt khoát nói cô biết lái máy bay đi còn tương đối đáng tin hơn!

Từ Như Nhân lại bị kéo dậy, nửa người bị ép dựa vào ngực anh.

"Em không đói bụng." Yết hầu rất đau, căn bản cô không muốn mở miệng, hơn nữa cũng không muốn ăn gì, chỉ thấy rất mệt mỏi. "Em đã uống thuốc, ngủ thêm một lát sẽ tốt thôi."

Lại nói, cháo trắng. Cô rất ghét ăn cháo trắng ah!

"Há mồm." Tào Doãn Anh đem muỗng cháo đưa lên trên môi cô, đơn giản chỉ cần cô há miệng nuốt vào.

"Em." Cô vừa mới mở miệng muốn nói chuyện, đã bị anh nhét đồ ăn vào, khuôn mặt cô nhăn lại, ai oán mà nuốt vào.

"Nhìn anh như vậy làm gì?" Anh tức giận nhưng vẫn không ngừng tay dứt cho cô một ngụm, một tổng giám đốc như anh vốn là người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước một người có địa vị thấp như cô mà phải đến chăm sóc, nhưng phản ứng của cô có thể dùng đã thương người như vậy hay không? "Cũng đã bệnh thành như vậy rồi mà còn muốn cậy mạnh sao? Nói cái gì mà biết tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, ngay cả một chén cháo mà cũng không ăn được thì làm sao mà chiếu cố bản thân?"

Một ngụm lại một ngụm, cũng ăn hết được chén cháo nóng, không những bình ổn được cái dạ dày trống rỗng của Từ Như Nhân, đồng thời cũng sưởi ấm được một góc nhỏ cô đơn mà cô giấu ở tận đáy lòng.

Tại sao anh lại quan tâm cô như vậy? Mặc dù cách nói chuyện không tốt chút nào, sắc mặt lại càng không tốt, nhưng là động tác trên tay anh cũng không hề dừng lại.

"Là anh sai Na Na theo giúp em đến gặp bác sĩ phải không?" Cô đoán là vậy. Nhưng lúc đó anh đang giận cô cản trở tiến độ hội nghị, tám phần là sẽ không để ý đến cô.

"Bằng không thì em muốn té xỉu ở ven đường sao?" Anh vừa nghĩ đến bộ dáng suy yếu sáng này của cô, một mối lửa lại bị đốt đi lên! "Đến cùng là em đang suy nghĩ cái gì vậy? Người đứng còn không vững vậy mà còn cố đến họp, cái hội nghị kia có quan trọng như vậy không? Bộ em tưởng thân mình là

mình đồng da sắt bách độc bất xâm sao? Trên thế giới này có một số việc không phải chỉ cần có sức mạnh ý chí là có thể làm được đâu."

Anh cứ nhắc đi nhắc lại gần như sẽ không có điểm dừng, nếu như cuối cùng không phải vì cô họ khan mãnh liệt chắc anh sẽ không dừng lại.

"Tại sao lại ho?" Mới vừa rồi không phải vẫn còn yên tĩnh im ắng sao? Anh liền tranh thủ đặt chén cháo qua một bên, vỗ lưng của cô.

Từ Như Nhân ho đến nỗi nước mắt cũng đều chảy ra, cô thật sự sợ mình sẽ đem toàn bộ cháo mới vừa rồi ăn vào ói ra, may mắn là không có.

"Muốn uống nước hay không?" Thấy cô đã ngừng ho lại, anh vội hỏi.

Từ Như Nhân mở miệng muốn cự tuyệt, lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh. Ánh mắt kia, làm cho cô cảm giác mình vẫn được quan tâm, được coi trọng, cô cũng không phải chỉ cô đơn một mình. Anh đang lo lắng cho cô, quan tâm cô sao?

"Em đang nhìn cái gì?" Bị ánh mắt quá độ chuyên chú của cô nhiễu loạn tâm hồn, anh cảm giác mình giống như trở nên trong suốt trước mặt cô, cảm giác này lại làm cho anh tương đối không được tự nhiên.

Đang định dùng giọng nói hung ác trước sau như một để che dấu cái cảm xúc lạ lẫm lúc này, đã thấy được cô nhìn anh mà cười cười, sau đó nhẹ nhàng làm ô trong lòng ngực của anh.

"Em sinh bệnh rồi, anh ở bên cạnh em được không?" Ôm chặt eo của anh, cô buông thả bản thân mình làm một chuyện mà đã thật lâu rồi cô không làm —— làm nũng.

Tào Doãn Anh thất thần một lúc, anh hoàn toàn không nghĩ tới sẽ nghe thấy loại thỉnh cầu này do chính miệng cô nói ra, dù cho đó là chuyện mà anh vẫn luôn muốn thấy.

"Không được sao?" Từ Như Nhân gục đầu xuống, thừa giả bộ như trước kia lạnh nhạt tránh ra tránh cho cảm giác xấu hổ lúc này, lại phát hiện mình làm không được.

Cô thật là bệnh đến váng đầu rồi, sao lại có thể làm nũng với anh như vậy được chứ? Cô không phải là người như thế, cô độc lập tự chủ, cô không cần anh.

Là cô suy nghĩ nhiều quá, có lẽ anh chỉ là thuận đường sang đây xem cô chết hay chưa mà thôi, cũng không có ý tứ gì khác, càng không định lưu lại chiếu cố cô, là cô yêu cầu xa vời rồi.

"Thôi quên đi, tự em sẽ." Lời cô còn chưa nói hết, cả người đã bị anh thả lại trên giường, mà anh thì là đứng lên, giọng nói cứ như vậy mà nghẹn lại trong cổ họng cô.

Cơ thể không khỏe khiến cho cô yếu ớt không có cách nào võ trang cho chính mình, cô nhắm mắt lại, không muốn nhìn lại bóng lưng rời đi của anh, biết rằng điều đó sẽ làm cho cô cảm thấy cô tịch mà tuyệt vọng.

Đem chính mình chôn ở trong chăn, như muốn bao quanh mình một cái lưới phòng hộ, cô không ngừng tự nói với mình, cái này chẳng là gì cả, cũng chỉ giống như trước kia thôi, một mình cô cũng có thể xử lý tốt mọi chuyện cần thiết.

Không việc gì, cô có thể làm được.

Cô cuộn tròn mình lại, chính mình ôm lấy mình, nhắm chặt mắt cố tự thôi miên bản thân: cảm mạo nên nghỉ ngơi nhiều, mới có thể nhanh chóng khỏe lại.

Không biết qua bao lâu, ngay tại lúc cô cảm giác mình sắp thành công, chăn mền bị kéo ra, đón lấy một thân hình ấm áp dựa sát vào, đem cả người đang co lại như hình dáng con tôm luộc của cô ôm nhập vào trong lòng ngực của mình.

"Muốn tự làm mình buồn chết cũng không nên chọn loại thời điểm như thế này!" Anh hừ lạnh giọng nói lại vang lên trên đỉnh đầu cô, khiến cho cô vừa muốn cười lại vừa muốn khóc.

Nhưng cô chỉ quay đầu lại cả người nhập vào trong lòng ngực của anh, dán vào lồng ngực trần trụi của anh, ngửi mùi thơm đặc thù kia.

Nguyên lai là anh chỉ đi tắm rửa mà thôi, không có rời đi.

"Cám ơn." Cô nói tự tận đáy lòng.

Trong bóng tối, thật lâu sau đó mới truyền đến giọng nói thô lỗ của một người đàn ông nào đó.

"Nhanh ngủ!"

"Tiểu Nhân?" Phương Hạnh Nhạc xuyên qua cửa trước, phóng mắt nhìn khắp nơi, phòng khách xinh xắn cùng hai phòng khác nhìn một phát là thấy hết, cho thấy người cô muốn tìm không có ở dưới lầu. Cô ngẩng đầu nhìn lên, có thể xuyên qua phía sau lan can thủy tinh thấy bên trên giường đôi hình như có bóng người.

Cô lảng lảng đi lên lầu, sợ đánh thức người bạn thân đang bệnh của mình, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Theo cá tính không sợ trời, không sợ đất của cô, kinh nghiệm bị sợ đến như vậy thật đúng là ít càng thêm ít, nhưng tình huống trước mắt lại khiến cho cô thật muốn hét lên một phen.

"Tiểu Nhân." Lễ phép mà không tiến lên, sợ chính mình thấy quá rõ ràng, dù sao người đàn ông trên giường kia tình cảnh rõ ràng cho thấy là trên thân đang trần trụi, cô rất lo lắng hai thân hình bên dưới chăn kia đều là không mảnh vải che thân.

Cô không sợ nhìn sẽ có khả năng bị đau mắt hột, thế nhưng mà cô lo cô bạn thân của mình sẽ có một nỗi xấu hổ khó vượt qua được.

"Tiểu Nhân." Giọng nói lại tăng lớn hơn một chút đồng thời có chút bất đắc dĩ trong đó, nếu cô là người không có một chút lương tâm nào, thì cô sẽ nhảy thẳng lên giường mà đi hù chết hai người vẫn còn đang ngon giấc kia.

"Hả?" Từ Như Nhân giật giật, mơ mơ màng màng, cảm thấy giống như có người đang gọi tên của cô.

"Làm sao vậy?" Cô vừa khẽ động, Tào Doãn Anh cũng ngay lập tức tỉnh lại, liên lập tức nhìn qua cô, xem xét tình trạng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Trời mới biết là cả đêm ngày hôm qua thiếu chút nữa anh bị cô chinh đến chết, uống thuốc rồi mà vẫn sốt cao không lùi, ho cả đêm không ngừng, về sau càng nặng hơn khi tất cả các thức ăn vừa mới ăn được một chút kia đều đem nôn ra hết, khiến cho cả anh lẫn cô đều một thân chật vật. Dọa anh sợ đến nỗi nửa đêm phải gấp gấp gọi điện cho vị bác sĩ mà mình quen biết tới khám bệnh tại nhà, sau khi cố tiêm xong một mũi thuốc, thật vất vả mới dần dần chuyển biến tốt đẹp, anh cũng bởi vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Phát hiện cô vẫn còn ngủ, xem ra không có việc gì, thân hình căng cứng của anh mới trầm tĩnh lại.

Thật sự là xem bị cô hù chết!

Sờ sờ trán của cô, xác định không còn sốt nữa, anh mới yên lòng, xoay người qua hướng khác.

"Anh là ai?" Anh nhíu mày, bàn tay đang muốn vươn đến điện thoại thu trở về, lúc này mới trông thấy một cô gái xa lạ chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh giường.

"Tôi lại cũng rất đang muốn biết cô là ai đó." Thật cao hứng khi rốt cục mình cũng được chú ý tới, Phương Hạnh Nhạc nhíu mày, chỉ chỉ người bạn thân vẫn còn đang ngủ. "Đừng làm cô ấy tỉnh, tôi ra phòng khách chờ anh."

Cái câu "Đừng làm cô ấy tỉnh" để lại bất mãn trong lòng Tào Doãn Anh, nén lại cơn giận, anh quyết định cứ để cho cái cô gái hung hăng càn quấy đến cực điểm mới đến kia "Chậm rãi chờ".

"Là tôi, hôm nay tôi sẽ tới công ty trễ một chút, cô đem hành trình buổi sáng hủy bỏ, cuộc họp vào lúc mười giờ sửa thành hai giờ chiều." Rửa mặt xong, Tào Doãn Anh gọi một cuộc điện thoại cho thư ký Hoàng dặn dò, rồi cầm áo phộc cũng áo khoác lên, quyết định nên về nhà đổi lại quần áo trước rồi lại tới công ty.

"Xong rồi?" Thấy anh cứ ung dung tự tại đi lại trong phòng giống như là chủ nhân của nó, khiến Phương Hạnh Nhạc không khỏi rất khó chịu.

Tào Doãn Anh không nhìn nàng. Anh không có ấn tượng chuyện mình thức dậy mở cửa, Từ Như Nhân cũng không khả năng xuống giường, cho nên cô gái này là tự mình đi vào, nói cách khác —— cô ta có chìa khóa.

So với mình thì anh phải dùng hết tâm tư mới cảm được chìa khóa, sự hiện diện của cô gái này ở đây chỉ nhắc nhở anh một điều —— Từ Như Nhân một chút cũng không đem anh để ở trong lòng, người đầu tiên dành được cái chìa khóa này lại chính là một người khác!

"Cô ấy đã hạ sốt rồi, gói thuốc ở bên cạnh giường, sáu tiếng đồng hồ uống một lần." Tuy tâm tình phiền muộn, nhưng anh vẫn không quên nhắc nhở. "Bất quá tối hôm qua cô ấy có biểu hiện bị nôn ói, cho nên chuyện ăn uống phải chú ý một chút, ho khan cũng có thể sẽ vẫn tiếp tục một vài ngày, nhớ cho cô ấy uống nhiều nước ấm. Danh thiếp của bác sĩ ở trong túi thuốc, có vấn đề gì cứ trực tiếp gọi cho ông ấy."

Đã có người ở đây, anh cũng không cần phải ở lại chờ đợi nữa, công ty còn một đồng sự tình đang chờ anh.

"Anh cho rằng tôi là ôsin ah!" Phương Hạnh Nhạc ngồi trên ghế sa lon, chỉ cảm thấy chân ngứa ngáy muốn đập người, mục tiêu chính là cái tên đàn ông vô lễ đang đứng trước mặt này.

"Nếu như cô không làm, tôi sẽ liên lạc với ôsin chuyên nghiệp tới tiếp nhận." Anh hừ một tiếng, sách chiếc cặp tài liệu lên, không muốn ở lâu thêm một

giây nào nữa.

"Đợi đã...!" Thân thủ Phương Hạnh Nhạc rất nhanh đã ngăn ở trước cửa. "Người là ai? Tại sao lại có mặt ở đây?"

Câu hỏi của cô lại làm cho sắc mặt của Tào Doãn Anh càng thêm khó coi, câu này nghe xong là biết, Từ Như Nhân chưa từng đề cập qua sự hiện hữu của anh trước mặt bạn bè cô.

"Mở ra!" Không muốn trả lời, cũng không muốn biết Từ Như Nhân đến tột cùng làm đem mình đặt ở vị trí nào, Tào Doãn Anh buồn bực, đẩy cô gái đang chặn đường mình ra.

Thân là cao thủ võ thuật, Phương Hạnh Nhạc chỉ cần có lòng muốn ngăn cản người khác, tất nhiên sẽ không có gì có thể ngăn cản được. Chỉ là chuông cửa bỗng nhiên vang lên, khiến cho cuộc giằng co phía sau cánh cửa tạm dừng lại.

Phương Hạnh Nhạc đề khóa xuống, từ trên màn hình nhỏ xác nhận thân phận cùng tư cách của người ngoài cửa, sau đó mới mở cửa.

Cửa vừa mới được mở, một giọng nói ngọt ngào của phụ nữ liền không thể chờ đợi được mà vang lên.

"Cậu nói Tiểu Nhân bị bệnh, có nghiêm trọng không? Ồ." Dàn câu hỏi của Trần Ý Hoan liền đình chỉ, rồi nhìn cái này lại nhìn cái kia. "Đây là mảnh nam nhà ai?"

"Tiểu Nhân đây." Phương Hạnh Nhạc nhún nhún vai. "Có biết hay không?"

"Giống như nhìn có chút quen mắt." Trần Ý Hoan từ nhỏ đã lớn lên trong một gia đình có gia thế, công lực nhớ người chính là như vậy mà mãi luyện ra được.

Tào Doãn Anh không thêm đề ý tới hai người, vượt qua Trần Ý Hoan vẫn đang chìm trong trầm tư mà rời đi.

Phương Hạnh Nhạc liếc nhìn bóng lưng, cảm thấy khó hiểu, rồi trở lại chiếc ghế sa lon đã ngồi trước đó: ngồi xuống.

"Là sếp của Tiểu Nhân." Trần Ý Hoan nghĩ tới. "Tổng giám đốc 'Long tinh'."

"Cậu ấy ăn có gần hàng?" Phương Hạnh Nhạc biểu lộ như đang suy ngẫm rồi cuối cùng lại giống như hưng phấn. "Tiểu Nhân cũng thật quá đáng nha, rõ ràng là gạt chúng ta!"

"Ăn?" Trần Ý Hoan như bừng tỉnh, không nghĩ tới lại sẽ nghe được tin tức kinh người như vậy, xem ra cô lại có trò hay để xem rồi. "Anh ta không phải đến thăm bệnh sao?"

"Ai biết là anh ta tới đây làm gì chứ, coi như là thăm bệnh đi! Sáng sớm khi mình tới, đã thấy anh ta thăm bệnh đến tận trên giường rồi, hai người nằm ngủ bên nhau giống như rất đỗi quen thuộc vậy." Phương Hạnh Nhạc nhớ tới cái hình ảnh kia vẫn có cảm giác có chút khó tin, bất quá nhìn Trần Ý Hoan biểu lộ bộ dạng kinh ngạc khó mà tin được, cô cảm thấy phản ứng của mình xem như đã rất tốt rồi. "Hơn nữa mình thấy anh ta đối với cái phòng này rất quen thuộc, không biết đã tới đây mấy lần rồi nữa."

"Khá lắm Tiểu Nhân!" Thật lâu, Trần Ý Hoan mới có thể phát ra thanh âm.

"Hừ ah, dám qua mặt bạn bè nha, rõ ràng ngay cả một chút tin tức cũng không rò rỉ ra ngoài." Cô gái này, thủ đoạn cũng quả thật quá cao à nha? Rõ ràng các cô vẫn thường thường đem cái phòng này làm thành nơi tụ tập, thế mà lại không biết nguyên lai vẫn còn có một người khác đối với chỗ này quen thuộc đến như vậy à nha?

"Cậu ấy đang ngủ hả?" Trần Ý Hoan liếc mắt nhìn phòng ngủ được ngăn cách bằng một mảng thủy tinh lớn ở trên lầu, bộ dạng tiếc hận.

"Cũng không sợ cậu ấy chạy." Phương Hạnh Nhạc ngược lại lại là một vị hồ lý đã tu luyện ngàn năm, điềm đạm cảm lên tờ tạp chí ở một bên lên. "Tớ đã quyết định ở bên cạnh đợi cậu ấy giải thích rõ ràng."

Trần Ý Hoan lộ ra dáng vẻ tươi cười, cũng đi theo ngồi xuống trên ghế sa lon. "Minh hôm nay cũng không có việc gì làm."

Khá lắm mảnh nam! Hơn nữa còn là có gần hàng, Từ Như Nhân tốt nhất cậu nên giải thích cho thật tốt.

Từ Như Nhân mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm thấy toàn thân đau nhức, thật vất vả ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu nặng tựa ngàn cân, toàn thân vô lực.

Vô ý thức nhìn qua vị trí trống không bên cạnh, đêm qua trí nhớ đứt quãng không liên tục, trong ấn tượng Tào Doãn Anh chăm sóc cô cả một đêm, hiện tại. Đã đi rồi sao?

Không rõ tại sao trong nội tâm lại có cảm xúc thất vọng, cô thử giật giật thân thể, quyết định đi tắm trước, xem có thể khôi phục một chút tinh thần hay không.

"Tỉnh rồi à?"

Theo tiếng nói nhìn lại, Từ Như Nhân ngoài ý muốn nhìn thấy trên ghế sa lon có hai người ngồi cực kỳ không có hình tượng. "Các cậu sao lại ở chỗ này?"

"Sáng hôm nay mình có việc tìm cậu, điện thoại không mở, mình đánh tới công ty của cậu, trợ lý nói cậu bị bệnh rất nặng, ngày hôm qua đã xin phép về nhà nghỉ ngơi." Phương Hạnh Nhạc ném quyển tạp chí đang cầm trong tay, cười hi hi nhìn cô. "Tớ cảm thấy rất lo lắng nên liền trực tiếp tới chỗ của cậu, không nghĩ tới lại trực tiếp chứng kiến một cảnh tượng vô cùng hoàn mỹ lại còn kích thích nữa"

"Cái gì?" Về mặt Từ Như Nhân không hiểu, không biết cô ấy đang nói cái gì.

"Đàn ông —— hai người chúng ta đều thấy được." Trần Ý Hoan rõ ràng nói tiếp. "Chỉ là hình ảnh Nhạc Nhạc chứng kiến so với tớ đẹp mắt hơn một chút, tớ chỉ thoáng chứng kiến được một chút tại cửa ra vào thôi."

Ngữ khí hiển nhiên tương đương với tiếc hận, ước gì đem được người ta chạy bỏ trở về trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

"Các cậu." Từ Như Nhân cảm thấy càng đau đầu chóng mặt hơn, chỉ thiếu điều không bị lăn xuống cái cầu thang gỗ này mà thôi.

"Chúng tớ như thế nào? Hiện tại trọng điểm là cậu mới đúng đó!" Phương Hạnh Nhạc liếc mắt chỉ trích "Nói! Cậu với cái người đàn ông kia là chuyện gì xảy ra? Đã bao lâu? Tại sao lại gạt chúng tớ? !"

"Các cậu xác định không có lương tâm mà nghiêm hình ép cung đối với một bệnh nhân như vậy sao?" Từ Như Nhân vừa chậm rãi đi xuống hết cầu thang, lập tức bị kéo lên trên ghế sa lon, ép giữa hai gã bạn bè không có hảo ý.

"Đương nhiên ah!" Phương Hạnh Nhạc trả lời một cách đương nhiên. "Không thừa dịp thời điểm như thế này ép hỏi cậu, chẳng lẽ lại chờ cậu tỉnh táo rồi lạnh giống như Bắc Cực lúc đó mới hỏi sao? Nhưng mình thấy hình như tinh thần của cậu bây giờ đã xem như không tệ rồi, tốt nhất là lại phát sốt cao một lần nữa, tương đối dễ dàng cho chúng tớ tra hỏi."

Từ Như Nhân bắt đầu dĩ thờ dài, đây là tiếng người sao?

Bạn tốt gì mà vô tình ah! Hiện tại cô có nên cùng các cô ấy cắt đứt, thoát ly quan hệ tình bạn bè tới đây chấm dứt hay không đây?

"Mặc kệ á, Tiểu Nhân, tớ thực không thể tin được rõ ràng là chuyện quan trọng như vậy mà cậu cũng gạt chúng tớ nha." Trần Ý Hoan càng nghĩ đến lại càng không thể chấp nhận được, cả cô với Phương Hạnh Nhạc sao ai cũng đều không biết chuyện này của Từ Như Nhân hết vậy? Hết lần này tới lần khác Từ Như Nhân cùng người đàn ông kia không biết đã trên giường lăn qua lộn lại mấy lần rồi, vậy mà ở trước mặt các cô đề đều không hề đề cập qua lấy một lần.

"Chỉ là tớ thấy, cái này cũng không có cái gì tốt đề nhắc đến." Từ Như Nhân biết rõ hôm nay là tránh không khỏi rồi, chỉ còn cách cố gắng suy nghĩ làm thế nào để cho hai người này một cái đáp án thoả mãn.

"Thế nhưng chúng tớ vẫn rất hiếu kỳ, vô cùng hi vọng cậu nhắc đến." Một đôi mắt to của Trần Ý Hoan lóe sáng sáng ngời, có vô vàn khát vọng. Nói giỡn! Ba người từ trường cấp 3 học cùng lớp rồi làm bạn cho đến nay, cô là lần đầu tiên chứng kiến Từ Như Nhân cùng một người "Khác phái" có dính liếu với nhau a! Bất kể là gì, cô đều muốn biết.

"Còn nữa, mong cậu tận hết khả năng mà nói cho tường tận một chút." Cô bổ sung thêm một câu, chỉ sợ câu chuyện càng ngày càng sâu xa khó hiểu thì Từ Như Nhân sẽ tùy tiện nói hai ba câu giống như muốn đối phó với các cô.

"Muốn tớ nói cái gì?" Từ Như Nhân có chút bất đắc dĩ mà nhìn hai người vẫn đang chờ mong, đồng thời kèm theo mấy trận thanh âm khục khục ho khan, không để lại dấu vết mà nhắc nhở hai tên gia hỏa không có nhân tính này chính mình đang là người bệnh.

Cô không phải không biết các cậu ấy hưng phấn chuyện gì, chỉ tiếc tình huống của cô cùng Tào Doãn Anh. Chỉ sợ so với tưởng tượng của các cậu ấy chênh lệch rất nhiều.

"Thật là cứng đầu nha, cậu thật sự rất không phối hợp a!" Bộ dáng Trần Ý Hoan muốn vò đầu bứt tóc. "Chậm trễ sẽ không được khoan hồng, nhanh chóng khai ra người đàn ông kia đi! Anh ta là tổng giám đốc "Long Tinh" đúng không? Cậu cũng thật sự là rất lớn mật, rõ ràng trực tiếp tìm tới thủ trưởng nhà mình, không có nửa điểm cố kỵ à?"

"Quan hệ của mình với anh ta, không phải như các cậu nghĩ đâu."

"Loại nào?" Phương Hạnh Nhạc hỏi trở lại.

Từ Như Nhân nhìn nhìn hai người, mới trưng ra một khuôn mặt tươi cười. "Chúng tớ chẳng qua chỉ là bạn trên giường mà thôi."

Phuong Hạnh Nhạc nhướng đầu lông mày trái lên, giống như cười mà không cười. "Tớ vẫn cứ nghĩ cậu là người theo tử tưởng bảo thủ chứ."

"Bạn trên giường?" Trần Ý Hoan lông mày nhăn lại thành một cái núi nhỏ. "Làm sao có thể? Nếu không phải cậu có cảm xúc với anh ta, làm sao có thể cùng anh ta lăn đến trên giường được chứ?"

Người khác cô không dám nói, nhưng tuyệt đối không có khả năng Từ Như Nhân lại là người có thể tùy tiện tìm bạn lên giường ah!

"Tớ là thích anh ta, nhưng không có khả năng anh ta cũng có tâm tư giống như tớ!" Biết rõ bạn tốt biết cô quá sâu, Từ Như Nhân cũng không dám giấu diếm mà thừa nhận tâm ý của mình.

Phuong Hạnh Nhạc phút chốc giãn tái mặt, giọng điệu mưa gió nổi lên. "Anh ta lợi dụng tình cảm của cậu đối với anh ta rồi đem cậu ăn vào bụng?" Hạ lưu như vậy?

"Cậu lại nghĩ đi đâu rồi vậy!" Từ Như Nhân bật cười, đem tình huống ngày sinh nhật hôm đó nói với các cô. "Cho nên nói chính xác thì là tớ tự nguyện đấy, anh ấy nhiều lắm thì chỉ phối hợp với tớ mà thôi."

"Cậu. . . ." Khuôn mặt Trần Ý Hoan trở nên cổ quái, như là nhất thời khó có thể tiếp nhận. "Sao cậu lại có thể đưa ra đề nghị như vậy với anh ta chứ?"

"Sao lại như thế ah. Tớ cũng nhớ không rõ lắm." Ngược lại lời này của Từ Như Nhân là không hề giả, cô thật sự không nhớ rõ, dù sao đó cũng là sự tình mấy năm trước rồi.

"Đầu của cậu mà cũng có chuyện không thể nhớ rõ sao?" Trần Ý Hoan cho thấy rõ là mình không tin, chính bởi vì bản thân mình có một tai nạn xấu hổ thời cấp 3, cô gái xấu xa này lúc không có chuyện gì làm liên lụy ra mà cười nhạo cô!

"Đương nhiên là có chứ!" Hiện tại đầu cô giống như một đồng bột nhào ah! Nhưng bọn họ lại không chịu bỏ qua cho cô. "Khi đó có lẽ là nhất thời xúc động! Cũng không nghĩ gì nhiều, cho nên bây giờ hỏi tường lại quá trình tự nhiên cũng không có suy nghĩ gì rõ ràng."

"Vậy về sau thì thế nào? Luôn luôn như vậy à?" Trần Ý Hoan không chịu hết hy vọng, vẫn muốn tiếp tục hỏi cho rõ ràng mọi sự, một mạch chuyện từ lúc dây dưa đến biến thành bạn giường cố định rồi lại để cho các nàng phát hiện? "Còn có, cậu từ lúc nào thì đã thích anh ta vậy, tại sao chúng tớ ai cũng đều không có nghe thấy cậu đề cập qua?"

Thật sự là quá đáng quá rồi!

"Thời điểm cậu thích Chu Tấn Nhậm, có khuê chiêng gõ mõ chiếu cáo thiên hạ không?" Từ Như Nhân cười hỏi lại.

"Không có." Trần Ý Hoan đáp rất sáng khoái, lại tin tưởng tràn đầy. "Nhưng lần đó khi cần cậu hỏi tớ, tớ có không trung thực trả lời sao?"

Từ Như Nhân ngẩn người, cô bạn này cũng rất biết cách nói lại à.

"Cho nên, có phải cậu cũng nên như vậy mà thông báo rõ ràng một chút không?" Phuong Hạnh Nhạc tiếp lời, tính nhẫn nại của cô đã tiêu tán toàn bộ rồi.

"Cái này." Từ Như Nhân nhất thời nghẹn lời, không phải cô không muốn nói, mà là thật sự không biết nên nói như thế nào. "Tớ cũng không biết nên nói từ đâu."

Những chuyện giữa cô cùng Tào Doãn Anh ngay cả chính cô cũng nghĩ không ra là chuyện gì, làm sao mà dăm ba câu có thể nói tình tường được chứ?

"Nói từ đâu đi, tại sao quen biết, tại sao lại thích đều phải nói hết!" Trần Ý Hoan thật sự có chút cảm thấy kỳ lạ, nhưng thấy được Từ Như Nhân lại không giống như là giả ngu, quả nhiên tình yêu sẽ làm con người ta biến thành ngu ngốc mà.

"Làm sao quen biết." Dựa vào vấn đề mà bạn tốt nêu ra, Từ Như Nhân hoàn toàn chính xác nhớ tới một ít sự tình. "Các cậu đều biết rõ, thời điểm tớ học tại Mỹ, cha của anh ấy rất chiều cổ tớ, cũng cho tớ làm việc tại chi nhánh của tập đoàn "Long tinh" tại Mỹ, học hỏi kinh nghiệm thực tiễn."

Cuối cùng cũng đã bắt đầu, dù cho trong đó vẫn chưa có nội dung mà hai người các cô để ý nhất, nhưng hai người vẫn là rất cổ động gật đầu, chỉ sợ cô không nói.

"Khi đó chính là lúc tớ biết đến anh ấy, Tào thúc thường thường ở trước mặt tớ nhắc tới người con độc nhất là anh ấy, tuy nhiên nhiều khi là cũng có lúc phàn nàn về anh, nhưng tớ nghe thì cũng thấy được là ông ấy thật ra rất tự hào về đứa con trai này." Vốn không có cha từ nhỏ, đối với tình thương của cha Từ Như Nhân luôn có một phần khát vọng, mà Tào thúc chỉ cần mỗi lần nói tới Tào Doãn Anh, phần thần thái trên khuôn mặt kia luôn làm cô cảm động sâu sắc.

"Có lẽ là do nghe nhiều chuyện về anh, nên liền bắt đầu chú ý tới anh, về sau Tào thúc hỏi tớ có nguyện ý về bên cạnh hỗ trợ anh ấy hay không. Tớ không do dự ngay lập tức đáp ứng." Cô thừa nhận đối với người đàn ông bề ngoài tuấn tú nhưng không đủ kiên nhẫn, tính tình táo bạo lại là người thừa kế Tào gia này có chứa một chút cảm xúc đặc biệt, nghe được nhiều chuyện về người này như vậy, nói không hiểu kỳ cũng khó.

"Sau đó thì sao?" Đôi mắt to tròn của Trần Ý Hoan nháy cũng không nháy, hào hứng bưng bưng. "Vừa thấy mặt đã như sao hỏa va chạm với địa cầu,

một phát không thể vẫn hồi phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trong đầu của các cô, một cô gái như Từ Như Nhân đây quả thật chẳng khác gì một báu vật từ trên trời rơi xuống cả! Cô ấy đáng yêu, thông minh, tinh táo lại lạnh lợi, căn bản là hoàn mỹ đến mức không tìm được một khuyết điểm nào, nếu các cô là đàn ông chắc chắn sẽ đem cô ấy vát về nhà làm bà xã của mình, cho nên các cô tin tưởng chắc chắn rằng, sẽ không có người nào ngốc đến nỗi xem cô ấy giống như "Bạn trên giường" hết!

"Cậu lại tại phát cái bản tính mê trai của mình rồi đó à?" Về mặt Phương Hạnh Nhạc khinh thường mà đẩy khuôn mặt Trần Ý Hoan khiến cô tỉnh lại khỏi sự mơ mộng quá đà. "Tiểu Nhân vừa mới nói rõ ràng là ngày sinh nhật 23 tuổi đó của cậu ấy, cậu ấy đã sớm vào làm tại "Long tinh" được một năm rồi!"

Ah vậy là cái trận thiên lôi địa hỏa này không được chấn động lắm nha, phải sau tận hơn một năm làm việc mới phát huy tác dụng ?

"Chắc là vì phải kiểm chế do mấy cái nguyên tắc văn phòng nhằm chấn đó chứ gì nữa a!" Về mặt Trần Ý Hoan không phục mà phản bác. "Công việc cấp trên với cấp dưới của bọn họ thân cận như vậy, hiển nhiên sẽ khiến người khác chú ý tình cảm lưu luyến chốn văn phòng ah!"

"Không cần phải đoán nữa." Từ Như Nhân nghe xong không biết nên khóc hay nên cười, nhất là cái vụ "Tình cảm lưu luyến chốn văn phòng" kia, chỉ tiếc là giữa bọn họ chưa hề đến mức của bốn chữ "Tình cảm lưu luyến" này, chính bản thân cô cũng không cảm nhận được cái cảm giác được ở bên cạnh người yêu thương. "Kỳ thật anh ấy rất chán ghét tớ."

"Cái gì?"

"Cậu nói cái quỷ gì vậy?!"

Hai tiếng kêu sợ hãi bất đồng đồng thời vang lên, ánh mắt của hai người bạn tốt nhìn về phía cô đều có cùng một cảm xúc là không thể nào tin được.

"Ngay từ đầu, sắc mặt của anh ấy đối với mình hình như không chút thay đổi, cho thấy rõ quan điểm sẽ không bởi vì mối quan hệ với chú Tào mà đối với tớ có chút nào dung túng, ngoại trừ công việc, những lúc khác anh ấy rất ít khi để ý đến tớ." Ngược lại chính bản thân mình, lại bởi vì khoảng cách quá thân cận, rồi do tò mò mà dần dần từ quan sát con người rồi đến quan sát nhân cách, rốt cuộc không thoát khỏi được nữa.

"Như vậy mà cậu còn. . . ." Trần Ý Hoan tròn tròn mắt. "Mà anh ta lại cũng chịu đồng ý với cậu, đáng lẽ phải rất chán ghét cậu mới đúng nha!"

"Cái ngày đó khi anh ấy đồng ý với tớ, kỳ thật tớ cũng rất bất ngờ." Từ Như Nhân nhún vai. "Có lẽ bởi vì thời điểm đó chúng tớ đều bẽ bộn ngày đêm bắt buộc phải ở chung một chỗ, anh ta đối với tớ có chút áy náy! Hơn nữa lúc đó anh ấy cũng vừa mới chia tay với bạn gái, cho nên. Bất kể như thế nào, sau ngày hôm đó hai người chúng tớ đều rất ăn ý không hề có bất cứ mâu thuẫn nào, sau đó hình như. . . ." Cô bắt đầu cười, cũng không nói lời nào.

"Ý của cậu là, mối quan hệ của hai người các cậu thật sự chính là thỉnh thoảng lên giường, sau khi xuống giường thì lại giống như bình thường giữ mối quan hệ xa cách thủ trưởng với cấp dưới?" Thấy Từ Như Nhân thật sự gật đầu xác nhận, cái cảm của Trần Ý Hoan chỉ thiếu điều không rơi thẳng xuống đất mà thôi.

Đây là Từ Như Nhân mà cô biết sao? Còn có, người đàn ông kia là mất bị mù sao? Thực sự đối xử với cô ấy như vậy?

"Tiểu Nhân, đây chính là điều mà cậu muốn sao?" Phương Hạnh Nhạc nghiêm túc hiếm thấy, giọng điệu vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại mang theo sự tức giận nhàn nhạt, chắc chắn là nhằm vào cái người đàn ông nào đó không biết quý trọng người bạn tốt của mình.

Từ Như Nhân vò vò tấm chăn lông trên người, có chút không được tự nhiên cười cười, thật sự cô không muốn nói dối với nhưng người bạn tốt này.

"Không phải." Cô thừa nhận cái mình muốn không chỉ có như thế. "Nhưng tình huống trước mắt chính là như vậy."

"Sao cậu lại tiêu cực như vậy ah!" Trần Ý Hoan oa oa kêu to, cảm thấy tình cảnh này không nhất thiết là không thể thay đổi. Cô ấy là Từ Như Nhân a! Trong suy nghĩ của cô, bất kể chuyện lớn hay nhỏ thì một thiên tài như cô ấy đều có biện pháp để tinh táo xử lý tốt tất cả!

Những chuyện khác đã vậy thì trong chuyện cảm tình làm có thể nhứt nhứt như vậy được chứ?

"Tiểu Nhân, cậu đàn quá." Phương Hạnh Nhạc rất không nể tình mà phê bình.

Từ Như Nhân lườm hai cô bạn, không muốn trả lời vì kỳ thật chính bản thân các cô ấy trên lĩnh vực cảm tình cũng đâu có thông minh hay tích cực gì đâu kia chứ.

"Mẹ của tớ sau khi qua đời, đã nhờ chú Tào thúc làm người giám hộ của tớ, chuyện này xem như tớ thiếu nợ anh ấy một cái ân tình." Từ Như Nhân đột nhiên nhắc tới chuyện này, vẫn là khuôn mặt tươi cười như trước. "Lúc tớ ở Mỹ, cũng là chú Tào chiếu cố tớ, thời gian bốn năm đó, tớ rất biết ơn ông ấy."

"Cậu đừng có nói với tớ rằng, cậu vì báo ân cho nên tự nguyện hiến thân cho con trai của ông ấy nha!" Nếu cô ấy dám xác nhận lời nói này, Trần Ý Hoan sẽ rất cam tâm tình nguyện cùng Phương Hạnh Nhạc cùng nhau liên thủ mở cái đầu của Từ Như Nhân ra xem là chỗ nào đã xảy ra vấn đề.

"Đương nhiên không phải." Từ Như Nhân bật cười, tại sao mà nhưng người vốn vô năng về mặt tình cảm như các cô ấy sau khi biết được chuyện tình cảm của cô, liền ngay lập tức đối với người như cô đây mà cũng tỏ ra nghi ngờ được chứ? "Chú Tào chiếu cố tớ bốn năm, cho nên tớ quyết định cũng vì 'Long Tinh' trả giá bốn năm, đến sinh nhật năm nay của tớ là kết thúc."

Dùng một chút, Từ Như Nhân giống như đang tự thuyết phục mình mà nói nhỏ. "Nếu như đến lúc đó, quan hệ của tớ cùng Tào Doãn Anh vẫn chỉ dừng lại tại vị trí hiện tại, tớ sẽ dứt khoát rời xa anh ấy."

"Cậu cảm thấy thế nào?"

"Không được tốt lắm." Phương Hạnh Nhạc đi tới một góc ghế sa lon ngồi xuống, không có để ý tới cô gái bên cạnh đang tận lực hạ thấp giọng nói.

"Sao có thể không được tốt lắm? Tiểu Nhân nói cậu đều đã nghe rồi đó, cậu không muốn làm chút gì đó sao?" Bằng với điều kiện của Từ Như Nhân, hiện tại tình trạng này thật sự quá ỳ ạch cho cô ấy.

"Không muốn." Chuyện tình cảm, người bên ngoài tốt nhất không nên nhúng tay vào.

"Nhạc Nhạc!" Trần Ý Hoan có chút bức xúc, tức giận cô bạn không chịu đồng thanh phối hợp với mình. "Chẳng lẽ cậu không muốn giúp đỡ Tiểu Nhân sao? Ít nhất cũng phải làm cho cái tên đàn ông kia biết rõ anh ta như vậy đối với Tiểu Nhân là có bao nhiêu ngu xuẩn chứ?"

Phương Hạnh Nhạc liếc nhìn cô một cái, càng nhìn lại càng mờ ám. Sau khi ăn chút gì, rồi uống thuốc, tinh thần Từ Như Nhân hơi mơ màng, lại bỏ vào giường đi ngủ.

"Nếu như chỉ là bạn trên giường, sẽ chạy tới chiếu cố cả đêm sao?" Phương Hạnh Nhạc quăng một cái ánh mắt tò ý "cậu là đồ đàn", không thèm để ý tới Trần Ý Hoan nữa.

"Cái gì?" Trần Ý Hoan ngẩn người. "Cậu cũng đâu có nói với tớ chứ!"

"Tớ nói là, khi tớ tới, hai người bọn họ ngủ ở cùng một chỗ." Phương Hạnh Nhạc cảnh cáo mà liếc cô ấy một cái. "Cậu nói nhỏ thôi, muốn đánh thức người bệnh sao?"

"Tớ làm sao biết." Trần Ý Hoan giảm thấp giọng nói xuống, trông hết sức uất ức. "Anh ta chăm sóc Tiểu Nhân cả đêm sao? Hai người bọn họ nhất định là có chút gì đó, không giống như Tiểu Nhân nói à!"

"Nghe lời nhắn nhủ của anh ta, hẳn là đã ở đây cả một đêm." Phương Hạnh Nhạc rất thư thái chuyển trang tiếp tục đọc quyển tạp chí, nhớ tới đoạn đối thoại buổi sáng với Tào Doãn Anh kia —— lại hiểu rõ tình trạng của Từ Như Nhân như vậy, ngày hôm qua hẳn là anh ta đã đặc biệt tới chăm sóc cô ấy đây mà. "Cho nên tớ nói cậu đó không cần làm cho mọi chuyện rồi tung hết cả lên đâu, bọn họ đang rất tốt."

"Thế nhưng mà nghe Tiểu Nhân nói, có chỗ nào tốt đâu chứ?" Trần Ý Hoan nhin không được kháng nghị.

"Người trong cuộc vui vẻ là tốt rồi." Phương Hạnh Nhạc từ sau quyển tạp chí trừng cô một cái. "Cậu không nên càng giúp càng lộn xộn, bằng không thì đến lúc đó chọc giận Tiểu Nhân, tớ cũng mặc kệ."

Cô gái này, hôn nhân của mình hạnh phúc mỹ mãn thì lại giống như cũng ước gì tất cả mọi người cũng giống như cô ấy vậy, ngay thơ đến thiếu điều muốn đánh.

"Tớ nhin không được ah!" Trần Ý Hoan mới không thèm để ý tới sự cảnh cáo của Phương Hạnh Nhạc. "Hơn nữa sinh nhật của Tiểu Nhân cũng chỉ mấy tháng là đến rồi, nghe ý tứ trong lời nói của cậu ấy, hai người bọn họ căn bản chính là đang cùng nhau chơi một trò chơi kỳ quái, người này thì không biết người kia yêu mình, người kia cũng không biết người này yêu mình, đó thật là lãng phí thời gian ah!"

"Trần Ý Hoan, đó là 'chuyện riêng' của Tiểu Nhân." Mang cả tên họ ra gọi, Phương Hạnh Nhạc hi vọng cô gái này có thể nhận rõ sự thật, an phận một chút.

"Tớ biết rồi, nhưng mà chuyện của Tiểu Nhân cũng chính là chuyện của tớ ah!" Trần Ý Hoan cười vô cùng ngọt ngào, ngọt ngào như mật, nhưng chỉ nhận được sự khinh bỉ của Phương Hạnh Nhạc.

"Nếu xảy ra chuyện gì thì đừng có mà tìm tớ khóc lóc kìa!" Gõ mực! Tớ mặc kệ cậu.

"Tớ không có vô dụng như vậy." Cũng sẽ không ngốc đến nỗi đi tìm cô gái chỉ biết bỏ đá xuống giếng này mà khóc lóc!

Tốt rồi, cô phải suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc nên làm như thế nào để "Trợ giúp" đây?

Chương 16

Lâu 35 phòng tổng giám đốc, hôm nay không khí có chút nặng nề.

Thư ký Hoàng đưa phần văn kiện khẩn cấp đi vào đưa Tào Doãn Anh xem qua, trong quá trình chờ đợi, cô không khỏi nhớ tới trợ lý Từ người hôm nay không tới đi làm.

Ngày hôm qua tổng giám đốc nhắn cho cô một tin nhắn gọn nói cô tìm một người đưa trợ lý Từ đi khám bác sĩ, lại muốn người đó tìm cách đem chìa khóa nhà của cô ấy mang về, nói là trợ lý Từ sống một người một mình, nên còn tìm một người chăm sóc tạm thời đến nhà chăm sóc cho cô ấy. Nghe ra thì thật là giống một người sắp tốt biết quan tâm cấp dưới, nhưng so với thái độ ngày thường anh đối xử với trợ lý Từ, tựa hồ lộ ra chút ít ân cần quá mức.

Hơn nữa sáng nay, cũng đã qua giờ làm việc tổng giám đốc mới gọi điện thoại đến nhắn với cô là mình sẽ đến trễ chút. Tinh huống đột ngột phát sinh buổi sáng nay, thật sự làm cho cô khó mà không suy nghĩ được.

Nghe nói ngày hôm qua trợ lý Từ bị tổng giám đốc trách mắng trong phòng họp, thế nhưng sau khi đã đuổi được con người ta ra ngoài, thì ngay sau đó chính là cái tin nhắn ngắn đầy mùi mờ ám kia Cái này khiến cô cũng không hiểu nổi tổng giám đốc đối với trợ lý Từ đến tột cùng là tốt hay là không tốt nữa.

"Mang ra đi!" Sau khi kiểm tra và ký tên, Tào Doãn Anh đưa tới trước mặt thư ký Hoàng. "Đúng rồi, đợi một chút cô hãy gọi cho trợ lý Từ, hỏi thăm tình trạng của cô ấy một chút xem, nếu như vẫn chưa khỏe hơn, nói cô ấy ngày mai cứ nghỉ thêm một ngày, đưa công việc của cô ấy chuyển sang cho tôi."

"Dạ." Thư ký Hoàng gật gật đầu, nhớ tới một chuyện. "Tổng giám đốc, bây giờ trợ lý là do nhân viên điều dưỡng tạm thời chăm sóc sao?"

Tào Doãn Anh ngẩng đầu, bộ dáng lạnh nhạt khiến cho thư ký Hoàng kinh hãi, trực giác chính mình hỏi sai rồi.

"Hình như có bạn thân qua nhà chăm sóc cho cô ấy rồi, tôi cũng không có tìm người khác chăm sóc nữa." Tào Doãn Anh dừng lại một thoáng, như là không vui rồi lại mở miệng. "Đợi một chút cô thuận tiện hỏi cô ấy có cần người đi qua hỗ trợ hay không, nếu như bạn thân của cô ấy đi rồi, thì kêu nhân viên điều dưỡng đi qua nhà của cô ấy."

Cô gái buổi sáng kia không biết có còn ở đó với cô hay không, nếu lỡ như đã đi rồi, chẳng phải lại chỉ còn một người cô sao? Nhớ tới bộ dạng đêm qua của cô, tuy buổi sáng đã giảm bớt, nhưng cũng khó đảm bảo sẽ không tái phát trở lại.

"Dạ." Thư ký Hoàng bị anh nhìn chằm chằm mà làm cho nội tâm sợ hãi, vội vàng nhắc nhở chính mình đừng bao giờ nhiều lời như vậy nữa. "Nếu không có chuyện gì khác nữa, bây giờ tôi sẽ đi gọi điện ngay."

"Đi ra ngoài đi!"

Nguyên muốn đem tâm tư quay lại công việc trên bàn, lại không tự chủ được mà quay đầu lại phía chiếc điện thoại di động.

Có nên gọi điện thoại tới đó hay không? Nhớ tới bộ dáng tái nhợt đêm qua của cô rồi lại vừa ho khan vừa nôn ói, anh đã vô tình nhíu mày mà chính bản thân cũng không hề phát giác ra. Nhưng vừa nhắc điện thoại lên, thì lại nhớ tới cô không phải chỉ có một mình ở nhà, hai cô gái gặp được vào buổi sáng kia, đều đã tới, có lẽ sẽ lưu lại chăm sóc cô chứ?

Hơn nữa buồn cười nhất chính là, ngoại trừ công việc, bọn họ chưa từng nói chuyện khác qua điện thoại.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của anh càng thêm tồi tệ hơn.

Từ trước đến nay anh làm việc gọn gàng chính xác, ghét nhất sự hỗn loạn không rõ ràng, dây dợ dài dòng, bởi vì anh hoàn toàn không có cái mà người ta hay gọi là "Tinh thần nại", không nghĩ tới mình lại sẽ cùng một cô gái day dưa nhiều năm như vậy.

Càng giận chính là, cũng đã nhiều năm như vậy, anh vẫn không rõ trong lòng người phụ nữ này đến cùng là đang suy nghĩ cái gì!

Điện thoại bị một lực quá lớn thả lại trên bàn, người đàn ông nhếch đôi môi xinh đẹp dốc sức chuyên chú trở lại công việc trên bàn, không còn có thứ cảm lầy điện thoại nữa.

Mặc kệ cô ấy!

Chỉ nghỉ ngơi một ngày, Từ Như Nhân liền trả phép đi làm. Trên thực tế, sau khi ngủ ở nhà cả ngày, cả người cô đã khá nhiều, ngoại trừ vẫn còn âm

thanh ho khan như cũ, thì đại khái những cái khác đều đã khỏe lên.

"Trợ lý?" Quan Na Na vừa thấy Từ Như Nhân đi ra khỏi thang máy, liền bay vọt qua mà chạy vọt tới bên người cô. "Sao chị lại tới đây? Không phải được nghỉ ngơi thêm một ngày nữa sao? Bệnh cảm mạo của chị hết rồi sao?"

"Tôi tốt hơn nhiều rồi, dù sao ở nhà cũng chỉ có nằm, còn phải tự bản thân mình lo ba bữa cơm, còn không bằng tới công ty, ít nhất còn có em sẽ giúp chị vẫn dễ dàng hơn." Từ Như Nhân cười rất thanh nhã, tiếng nói so ngày thường có hơi khàn khàn hơn một chút.

"Không có vấn đề! Trợ lý giữa trưa muốn ăn cái gì?" Nghe cô nói như vậy, Quan Na Na lập tức đem những việc đang làm dở đặt xuống, chuẩn bị thi hành sứ mệnh được giao.

"Chị muốn ăn cơm đùi gà chiên, nhớ gọi thêm cơm cho chị nha." Liên tục hai ngày đều bị buộc phải ăn cháo loãng, cô vô cùng muốn ăn một ít món ăn ngon vị đậm đà để khôi phục thể lực.

"Bây giờ mà đã thảo luận chuyện cơm trưa, không phải là quá sớm sao?"

"Tổng giám đốc?" Quan Na Na ngẩn người, có loại cảm giác áy náy như đang làm chuyện xấu bị bắt tận tay vậy, nhưng mà rõ ràng hình như bây giờ vẫn chưa tới giờ làm việc mà.

"Sớm." Nghĩ đến sự chăm sóc đêm hôm đó của anh, thái độ của Từ Như Nhân so với ngày thường có chút nhu hòa hơn.

Cô như vậy thật ra lại khiến Tào Doãn Anh phản ứng không kịp, đã thành thói quen là mỗi lần gặp mặt thì cô sẽ dùng thái độ lạnh nhạt công thức hoá để đối mặt với mình, thái độ hiện tại lại làm cho anh nhất thời không tiếp nhận được.

"Cô theo tôi vào đây."

Từ Như Nhân không nói nhiều, mang theo tập công văn đi theo phía sau tiến vào phòng làm việc của anh.

Sau khi ngồi vào ghế da, Tào Doãn Anh lại đột nhiên trầm mặc. Cảm giác giống như có rất nhiều lời muốn hỏi cô, rồi lại nhớ đến hiện tại đang là trong công ty, mà ở công ty không được bàn luận việc riêng tư, hình như đây cũng là nguyên tắc làm việc của cô.

Nhưng những lời muốn nói lại khiến anh buồn bực phập phồng không yên, không nói thì lại thấy không thoải mái!

Một hồi âm thanh ho khan, lại làm cho anh phục hồi tinh thần.

"Cảm mạo còn chưa khỏe, em đã vội vã đến đi làm làm cái gì?" Anh cũng không quên bộ dáng suy yếu đêm hôm trước lúc đó cô vừa ho lại vừa ới, tuy nhiên ngày hôm qua đã nghỉ ngơi một ngày, nhưng cũng không thể nào khỏe lên nhanh như vậy a?

Tuy giọng nói rất khó chịu, nhưng làm sao mà cô có thể không nghe ra đây chính là sự quan tâm của anh đối với mình chứ? Cho nên giọng nói của Từ Như Nhân cũng ôn hòa lại, không cùng anh đôi co.

"Ngày hôm qua em đã ngủ một ngày rồi, cũng đã tốt hơn nhiều."

Cố tình ngay lúc nói vừa xong, cổ họng lại có một hồi ngứa, làm cho cô ho đến không kềm chế được.

"Như vậy mà lại nói là mình đã tốt hơn nhiều?" Tào Doãn Anh mặt lạnh nheo mắt lại, nhưng thấy cô ho đến đáng thương như vậy, cũng chỉ có thể lấy ra mấy thứ đồ đã sớm chuẩn bị đưa về phía cô.

Thật vất vả mới thuận khí lại, Từ Như Nhân nhìn thấy trên tay anh một cái hộp sắt nhìn rất quen mắt, rất muốn làm như không thấy.

"Cầm lấy nhai đi." Đã sớm thấy được sự kháng cự trên mặt cô, Tào Doãn Anh không cho cự tuyệt mà đem đồ nhét vào trong tay cô. "Ngay bây giờ liền nhai."

Trong lúc anh hung dữ nhìn chăm chăm vào cô, Từ Như Nhân đành phải mở cái hộp ra, lấy một miếng kẹo ngậm thả vào trong miệng. Lúc đầu thì cũng còn được, nhưng sau khi lớp đường bên mặt ngoài tan hết, nét mặt của cô cũng bắt đầu nhăn nhó theo.

"Không được nhổ ra." Như là sớm đoán được tính toán của cô, Tào Doãn Anh lạnh giọng cảnh cáo.

Bị anh quát như vậy, Từ Như Nhân ngậm lấy viên kẹo ngậm lạnh buốt, nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong, chỉ có thể dùng cặp mắt to vô tội mà trừng mắt với anh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

"Nhìn cái gì vậy? Hay là em muốn đổi qua uống son trà cao hơn?" Anh rầu rĩ nghiêng mắt nhìn đi chỗ khác, không biết làm gì đối với hành vi ngây thơ rất không hợp tuổi của cô gái này. Cũng đã là người trưởng thành rồi, lại hoàn không biết cách chăm sóc tốt cho thân thể của mình, nói cô ngậm kẹo thuốc thông họng mà đối với cô chẳng khác gì bắt nuốt thuốc độc cả! "Chút nữa hủy chuyện đặt com Tàu đi, nói các cô ấy đặt cháo."

"Không cần." Cô kinh hãi bộ dạng có thể nói nhất quyết không chịu.

Kẹo ngậm thì cô có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng chuyện bắt cô phải ăn cháo cô tuyệt đối sẽ trở mặt! Bộ anh không biết người đang bệnh cần thể lực sao? Mà loại đồ ăn là cháo này cần bản cung cấp không được bao nhiêu thể lực!

"Em đã không cần phải ăn cháo nữa rồi, cái loại đồ ăn lỏng bông đó em không muốn ăn!" Ý thứ hai mới chính là nguyên nhân, vấn đề ở đây chính là cô rất ghét ăn cháo.

"Người bệnh không có quyền được bốc đồng!" Anh so với cô còn nói năng vô cơ hơn nữa. "Cái cổ họng đã khan đến mức không nói lên tiếng như vậy rồi mà còn muốn ăn dầu mỡ nữa sao, là em ngại mình ho chưa đủ sao? Còn có, người có cổ họng đang sưng như em chỉ có thể ăn mấy loại đồ ăn loãng này như cháo mà thôi, em cam chịu số phận đi!"

"Em không cần." Cô thà chết chứ không chịu khuất phục. "Em muốn ăn com!"

Cô là người coi trọng khẩu vị, nhân vật đại biểu cho mẫu hình không thịt không vui.

"Vậy cho thấy là em muốn đi đổi một bộ khí quần mới rồi đó!" Tào Doãn Anh giọng điệu lạnh lùng, mang vẻ mặt khinh thường như đang xem kịch vui. "Muốn ăn com? Em nuốt được sao?"

"Em đã tốt hơn nhiều rồi." Dân dĩ thực vi thiên (Tương tự câu "Có thực mới vực được đạo"), mà cô lại là đại diện tiêu biểu của chữ "Dân" này, cái gì cũng có thể thương lượng, riêng chuyện ăn uống thì tuyệt không thương lượng!

"Giọng nói của em đã bán đứng em rồi!" Tào Doãn Anh lạnh lùng liếc qua, chịu không được chuyện cô không rõ ràng tình huống của mình. "Anh nghe thấy em khục khục như vậy cũng biết một chút em cũng chưa tốt lên được!"

Hai ánh mắt giằng co trên không trung, cái bộ dáng đối địch sục sôi này nếu để cho người ngoài gặp được, nhất định sẽ cho rằng bọn họ đang vì cái hợp đồng vô cùng quan trọng nào đó mà tranh luận rất gay gắt, ai mà có thể đoán được nguyên nhân khiến cho hai người "Kích động" như vậy chỉ là vì "com chiên đùi gà" chứ?

"Dù sao thì em cũng muốn ăn." Miệng là ở trên người cô, anh có thể làm gì cô chứ!

"Em muốn anh phải sử lý cô trợ lý giúp em mua đồ ăn sao." Uy hiếp người khác chính là điểm mạnh của anh, ti với chả tiện gì thì loại chuyện nhỏ nhặt này một chút anh cũng không ngại tay.

"Vậy tự em đi mua!" Cô tức giận hét lên.

"Yết hầu không thoải mái cũng đừng có rống lớn kêu to!" Kỳ thật thì chính anh cũng đang rống rất không hợp tình thế, một chút cũng không hề tỏ ra là một hình tượng gương mẫu. "Bây giờ em lập tức ăn thêm một viên kẹo ngậm nữa cho anh, bằng không thì anh gọi người đi mua son trà cao về cho em uống ngay đây!"

Cô gái này ngoại trừ chán ghét ăn cháo ra thì còn rất ghét ngậm kẹo ngậm ho cùng mấy loại thuốc cao! Vậy nhưng lần lượt cái này tới cái kia đều là những cái cô đang cần lúc này!

"Nếu như em giải thích mà anh chịu hiểu, thì em cần gì phải rống lên chứ?" Bị anh nói như vậy, cô mới vô tình phát hiện là yết hầu của mình thật sự rất đau nhức.

"Anh cũng không đàn giống em, em mới là người nghe không hiểu những gì anh đang giải thích mới đúng, em còn dám ở đây hô to gọi nhỏ cho bệnh tình nặng thêm nữa chứ." Tào Doãn Anh quăng cho cô ánh mắt với ý em mới là người vô lý ấy.

Từ Như Nhân chán nản, không muốn đề ý đến anh nữa. "Vậy rốt cuộc anh bảo em vào đây là để làm cái gì hả?" Luyện cưỡng họng sao?

Cô vừa hỏi xong, thì cả hai người đều thất thần.

Tào Doãn Anh phát hiện chậm nửa nhịp, rõ ràng hai người đang ở trong phòng làm việc của anh vì loại "Việc tư" này mà rống qua rống lại, mà bộ dạng hiện tại của cô so với bộ dạng lạnh nhạt bình thường là một trời một vực.

Một nụ cười tươi tắn hiện lên trên môi của anh.

Lòng Từ Như Nhân "Đông" một tiếng rồi trầm xuống, không có cách nào rời mắt khỏi nụ cười khó gặp kia, mới vừa rồi còn bị nộ khí làm cho tức giận

đến thờ đóc liền bị nụ cười kia một thoáng quét sạch. Quá gian trá rồi, bộ anh không biết mình có tướng mạo tuấn tú đến không có thiên lý sao, hơn nữa đáng tuổi cười thuần túy không mang theo âm hiểm tính toán như vậy, đối với cô có lực sát thương rất lớn à? Bị anh cười cười như vậy, chuyện gì cô cũng đều quên trống trơn hết rồi.

Không được tự nhiên muốn quay đầu đi, rồi lại kháng cự không được khát vọng từ đáy lòng mà liên tiếp nhìn lên khuôn mặt tươi cười của anh.

"Cái kia." Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của anh, tim Từ Như Nhân đập rộn lên, muốn cố gắng duy trì bộ dáng bình tĩnh, lại cảm thấy trái tim đang nhảy loạn cả lên lại hoàn toàn không chịu phối hợp. Cô thật vô dụng!

"Khuya ngày hôm trước. Cám ơn anh đã chăm sóc." Không muốn tiếp tục không khí trầm tĩnh xấu hổ trong phòng, cô rất nhanh liền nói.

"Uh!" Tào Doãn Anh buồn cười mà nhìn hai lỗ tai đỏ ửng của cô, không biết là nghĩ đến cái gì liền đột nhiên ngắt lời cô.

"Nếu như không có chuyện gì nữa, em đi ra ngoài trước." Không được, cô nhất định phải chạy nhanh ra ngoài, bằng không thì chỉ trời mới biết cô có thể sẽ tạo ra cái tai nạn xấu hổ ngoài ý muốn nào nữa không?

Ví dụ như. Nhào vào anh chẳng hạn.

"Đợi đã nào...!" Tào Doãn Anh nhanh chóng cầm chặt cổ tay của cô, ngăn lại ý định chạy trốn thật nhanh của cô. "Biên bản cuộc họp hôm trước em tìm Hoàng thư ký mà lấy, kẻo ngẫm nếu rảnh phải nhớ ngẫm vào, đừng ăn uống mấy thứ có tính kích thích, nếu như còn có chỗ nào không thoải mái, nhớ phải nhanh chóng đi tìm bác sĩ."

Đừng có lại tiếp tục nhìn nhìn chịu đựng, cô gái ngốc! Trong lòng anh bổ sung thêm câu này.

"Em đã biết." Cảm giác được một luồng nhiệt năng đang từ cổ tay truyền đến trong trái tim của Từ Như Nhân, cô nhìn vào đôi mắt của anh, nhìn thấy không có gì khác ngoài sự quan tâm chân thành.

Nhìn không được, cô cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

"Em sẽ hủy phần cơm chiên đùi gà." Cô thử tỏ ra thiện ý, mà đáp lại.

Tào Doãn Anh thoả mãn mà thả tay cô ra, trong nội tâm rất muốn hỏi cô rốt cuộc đã thông suốt rồi sao, lại nghe thấy câu nói khi cô đang mở cửa.

"Đôi qua ăn đùi gà kho."

Đôi mắt tinh anh tròn tròn, trừng mắt nhìn cái cửa đã đóng lại kia, Tào Doãn Anh nhìn không được chửi thầm trong lòng.

Ăn thêm mấy bát cháo là sẽ chết sao? Cái cô gái ngốc không biết nặng nhẹ kia, không hiểu được là phải chăm sóc bản thân mình à!

"Trợ lý, đại diện của “ngân hàng Phong Thái” đến rồi, mời đến phòng họp." Giọng nói tràn ngập sức sống của Quan Na Na truyền đến.

"Tôi biết rồi, lập tức đi qua." Từ Như Nhân khép lại văn bản tài liệu đang xem, cùng nhau mang đi ra ngoài. Vừa mới đi qua phòng thư ký, liền nghe thấy giọng nói vô tư sáng khoái không hề thay đổi của Quan Na Na.

"Vừa này là ai vậy? Đại suất ca a! Anh ta cũng là nhân viên của "Phong Thái" sao? Lần trước lúc họp đâu có thấy anh tay!" Thật là đại suất ca, so với vẻ đẹp họa thủy của tổng giám đốc hoàn toàn không cùng một loại à, người đàn ông kia có đáng người hình thể so với tổng giám đốc cũng không sai biệt lắm, nhưng tướng mạo lại nhả nhận anh tuấn hơn nhiều, lúc giờ tay nhắc chân có một loại quý khí rất tự nhiên tinh khiết, vẻ mặt tươi cười, lại càng làm cho người khác rất có hảo cảm.

Sau khi nghe xong Từ Như Nhân chỉ cười cười, không suy nghĩ nhiều mà đi thẳng đến phòng họp. Cũng bởi vì không chịu dừng lại mà suy nghĩ vài phút, mới có thể làm cho lúc nhìn thấy vị đại suất ca trong miệng Quan Na Na, mà nhất thời vô cùng kinh ngạc.

"Tiểu Nhân, đã lâu không gặp." Trần Sĩ Kiệt ngồi rất ưu nhã, cười chào hỏi với cô.

Hiện tại là như thế nào? Từ Như Nhân hơi có chút nghi ngờ mà đánh giá người đàn ông cao lớn mới đến đang ngồi trong phòng họp. Dự án hợp tác cùng "ngân hàng Phong Thái" cũng đã gặp và bàn luận qua mấy lần, đại biểu bên đối phương rõ ràng vốn là giám đốc của "Phong thái", vì cái gì lại có Trần Sĩ Kiệt xuất hiện?

Trần Sĩ Kiệt tuy nhiên là Nhị công tử của "Phong thái", nhưng anh ta rõ ràng mới chính là tổng giám đốc "Tổng tập đoàn Phong Thái"! "Ngân hàng Phong Thái" chỉ là công ty con dưới cò, loại dự án hợp tác này cũng chưa tới mức anh ta phải tự thân xuất mã mà?

Hơn nữa, sao tự nhiên đang ở trước mặt mọi người mà anh ta lại gọi cô là "Tiểu Nhân"? Gọi thân thiết như vậy muốn hãm hại cô ah! Bộ không biết thanh danh của cô đã bị đồn đại đến nỗi rất kém cỏi rồi sao?

"Trần tổng cùng trợ lý của tôi là chỗ quen biết cũ sao?" Người đàn ông đang ngồi ở ghế chủ vị, trên khuôn mặt tuấn tú đang âm dương bất định.

"Đúng vậy, đã biết nhiều năm rồi." Trần Sĩ Kiệt cười rất tự tại, gần như không chú ý tới cái nhìn chăm chú của một người đàn ông nào đó tâm tình không tính là vui vẻ gì. "Chỉ là Tiểu Nhân mỗi lần thấy tôi hình như đều cố tránh mặt, cũng không biết là trong lòng có cái gì kiêng kỵ. Như lần hợp tác dự án

này, rõ ràng cô ấy cũng biết rõ mấy năm này tôi đã tiếp quản "Tổng tập đoàn Phong Thái", muốn tôi ra thêm chút sức là tuyệt đối không có vấn đề. Kết quả chuyện này đều cũng đã đi đến giai đoạn ký kết rồi, nhưng cô ấy lại ngay cả một câu chào hỏi cũng không nói tới, cũng là tôi trong lúc vô tình mới biết được cho nên mới đến đây hôm này."

Vài ánh mắt đồng thời quăng về hướng Từ Như Nhân, như là đang chờ cô đáp lại, trong đó có một ánh mắt là sắc bén nhất, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

"Tiểu Nhân, đã nhiều năm như vậy, em vẫn không rõ địa vị của em trong lòng anh sao?" Trần Sĩ Kiệt vẫn là cười đến rất vô tư như muốn cho người ta tắm trong gió xuân, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại rất dễ dàng khiến cho người khác hiểu sai. "Chỉ là một cái dự án hợp tác, chỉ cần em mở miệng, cho dù là có một vài điều kiện không hợp lý đi chăng nữa, anh nhất định cũng sẽ đáp ứng mà!"

Những người bên phía "ngân hàng Phong Thái" đang ngồi bên cạnh phát ra âm thanh hút không khí dồn dập, thậm chí ngay cả người của công ty bên mình cũng có phản ứng tương tự, Từ Như Nhân trong lúc nhất thời thậm chí muốn tóm lấy cổ áo Trần Sĩ Kiệt, chắc hẳn anh ta đến cùng là đang muốn giờ trò quý gì!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Bọn họ đương nhiên đã quen biết nhau rất nhiều năm rồi! Ai bảo người em gái mà Trần Sĩ Kiệt thương yêu nhất, công chúa được yêu thương sủng ái nhất "Tổng tập đoàn Phong Thái" lại chính là Trần Ý Hoan người bạn tâm giao tốt nhất của mình chứ! Diễn đàn Lê Quý Đôn. Thế nhưng mà bởi vì quan hệ Trần gia rất phức tạp, cho nên Trần Ý Hoan không muốn đem cô cùng Phương Hạnh Nhạc kéo vào trong mấy chuyện gút mắc giữa lợi ích và tình thân, từ thời mà các cô còn là bạn thân học chung ở trường cấp 3 thì cô ấy gần như đã hạ lệnh cấm tuyệt đối đối với những người thân trong nhà của mình, bất cứ ai cũng không được cho phép tiếp cận cô cùng Phương Hạnh Nhạc, trong đó bao gồm luôn cả cha cùng với các anh trai của mình, ngay cả mối quan hệ với cha cô ấy cũng không thân thiết bằng tình bạn của bọn họ.

Tuy nhiên mấy năm này khúc mắc trong lòng của Trần Ý Hoan cũng đã được hóa giải hơn phân nửa, nhưng cái quy định bất thành văn này vẫn còn tồn tại. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Cô không hiểu, Trần Sĩ Kiệt đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, còn ngay trước mặt của mọi người nói ra mấy câu kiểu "công bố" này, đến cùng nguyên nhân là gì?

Anh ta không sợ cô đến chỗ Trần Ý Hoan cáo trạng sao? Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn. Nhưng anh ta vốn rất sợ em gái thân yêu của mình nổi giận kia mà!

"Trần tổng, đã lâu không gặp." Diễn đàn Lê Quý Đôn. Cô cố gắng nhấn mạnh phần "Đã lâu không gặp", không hi vọng chờ sau khi ra khỏi phòng họp này, lại phát sinh mấy lời đồn đại không hợp thói thường truyền ra ngoài.

"Tiểu Nhân, em nhất định phải nói chuyện lạnh nhạt như vậy sao? Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn. Quả thật chúng ta cũng đã rất lâu không gặp mặt nhau rồi, nhưng đó cũng là tự em chủ tâm trốn tránh anh đó chứ? Anh cũng chưa từng làm chuyện gì thực có lỗi với em mà."

Chết tiệt đã vậy mà anh ta còn dám bày ra một bộ dạng bi thương nữa chứ? ĐỖLQĐ. Tự nhiên lại dám nói mấy câu mờ ám hại cô bị hiểu lầm như vậy là sao? Cô với anh căn bản chưa bao giờ có chuyện gì để mà phải "Thực có lỗi" cả!

"Trần tổng, tôi cũng không hề làm chuyện gì thực có lỗi với anh cả, tất nhiên cũng không cần trốn tránh anh, tôi nghĩ trong chuyện này nhất định đã phát sinh hiểu lầm gì rồi." Diễn đàn Lê Quý Đôn. Nhất định là vậy, cho nên cô quyết định ngay khi kết thúc cuộc họp sẽ ngay lập tức gọi điện thoại cho cô em gái thân yêu trong lòng anh ta, hỏi một chút xem đầu óc của vị anh hai thân yêu này của cô ấy có chỗ nào có vấn đề hay không đây?

"Còn nữa, chúng ta bắt quạ cũng chỉ là từng có vài lần gặp mặt, tôi nghĩ có lẽ cũng không quen biết đến mức có thể gọi được nhũ danh của nhau, chứ chưa nói tới chuyện trong công việc không bàn đến chuyện tình cảm quen biết. ĐỖLQĐ. Dù cho da mặt tôi có dày tới đâu đi nữa, nhưng cũng biết được Trần tổng có tiếng là một nhà quản lý tuổi trẻ tài cao, từ trước đến nay công và tư phân minh, tất nhiên tôi sẽ không tự đi làm chuyện mất mặt."

"Tiểu Nhân, em quá khách khí." Trần Sĩ Kiệt hoàn toàn không để ý tới ánh mắt cảnh cáo của cô, nóng lòng muốn đính chính rõ ràng, vẫn cứ tiếp tục bắt đắc dĩ mà cười nói. Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn. "Quan hệ của chúng ta, làm sao sẽ chỉ là vài lần gặp mặt."

"Chín lần, chúng ta chỉ gặp mặt chín lần, kể cả ngày hôm nay." ĐỖLQĐ. Từ Như Nhân giận, rất không nể tình mà đánh gãy lời nói của anh ta, chỉ sợ anh ta càng nói càng không thích hợp.

Không thấy vẻ mặt của những người khác sao? Mà bắt đầu từ lúc nào Trần Sĩ Kiệt lại thích trưng ra cái khuôn mặt vô tội đó đi diễn mấy cái vai đặc sắc như vậy chứ?

"Tiểu Nhân, em quả thật rất dụng tâm ghi nhớ nha, anh thật sự rất cảm động." Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn. Trần Sĩ Kiệt cho dù có nhìn thấy cũng xem như không biết, luôn luôn đắm chìm trong sự cảm động vô hạn của chính mình.

Từ Như Nhân rất muốn lập tức cầm lấy điện thoại lên mà gọi đi cáo trạng! Người này là sao vậy, da mặt cũng quá dày à?Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn Mặc kệ cô nói như thế nào, đều có thể chuyển cuộc đối thoại sang hướng mập mờ là như thế nào? Bộ anh ta đang ước gì bị hết thấy mọi người hiểu lầm sao? Vấn đề là cô không muốn có được không nào!

"Tổng giám đốc Trần, đùa cũng phải có điểm dừng mới gọi là vui đùa ah!" Cô nhắc nhở anh ta, tốt nhất không được quá đáng.

"Tiểu Nhân, anh đối với em là rất nghiêm túc." ĐDLQĐTrần Sĩ Kiệt về mặt đứng đắn.

Ai tới giết anh ta đi! Hoặc là ai tới cứu cô cũng được?

Mà sứ giả chính nghĩa thật đúng là xuất hiện.

"Trần tổng, nếu như anh là đặc biệt tới tìm trợ lý của tôi để ôn chuyện, cuộc họp hôm nay tôi thấy cũng nên hủy bỏ đi!"ĐDLQĐ Sắc mặt Tào Doãn Anh có chút tái nhợt, rơi vào trong mắt người khác, tự nhiên sẽ bị cho rằng anh đang là vì hành vi chệch đường ray của Trần Sĩ Kiệt làm trễ nải chuyện bàn bạc bố trí công việc; chỉ có Trần Sĩ Kiệt phát giác ánh mắt của Tào Doãn Anh nhìn mình, có loại dịch ý không liên quan đến chuyện công việc.

Xem ra, em gái yêu nhà mình quả thật đã nói đúng, khó trách lại gọi điện khẩn muốn anh xuất mã dò xét tin tức, làm hại anh đành phải tự hủy hình tượng cộng thêm chọc giận nam nữ nhân vật chính.

May mắn là em gái yêu đã phát ra kim bài miễn tử, nếu không thật sự anh không muốn gây với Từ Như Nhân ah! ĐDLQĐNhớ tới lúc trước em gái yêu với trong nhà xảy ra chiến tranh lạnh, cuối cùng bọn họ vẫn phải xin nhờ đến Từ Như Nhân xuất mã mới đạt được sự thông cảm của em gái đấy, người quan trọng như vậy làm sao có thể dám đắc tội?

Em gái yêu của bọn họ chính là nhược điểm duy nhất bọn họ, vậy mà hết lần này tới lần khác Từ Như Nhân lại chính là khắc tinh của cái nhược điểm duy nhất này, trong nhà bọn họ người nào mà không đem Từ Như Nhân sùng bái tương xứng như chúa cứu thế chứ?ĐDLQĐ Chỉ hi vọng lần này vì phụng mệnh "Em gái" xuất mã, Từ Như Nhân cũng đừng có ghi hận mới tốt, nếu không về sau chính mình có gây ra cái họa gì, sợ là có cầu cô cũng vô dụng.

"Thật có lỗi, tôi luống cuống rồi." ỖDiễn đàn ỖLê Quý ĐônTrần Sĩ Kiệt đưa qua ánh mắt tỏ ra áy náy, giống như là đột nhiên phát giác ra hành vi dị thường của mình. "Chúng ta bắt đầu thảo luận thôi!"

Từ Như Nhân liếc nhìn Tào Doãn Anh, như là muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống, cầm tài liệu ngồi vào bên cạnh anh, nhưng cô cũng đã có chuẩn bị tâm lý, cuộc họp lần này sẽ rất gian nan.

Trọng điểm của cuộc họp là dự án tổ chức hợp tác của hai bên, lại được tiến hành vô cùng thuận lợi, song phương rất nhanh đã đàm phán và xác định xong điều kiện, chờ bên "Long Tinh" thiết lập xong bản hợp đồng chính thức, liền có thể ngay lập tức ký kết.

Đương nhiên thuận lợi như vậy, nguyên nhân chính là do Trần Sĩ Kiệt rất dễ nói chuyện.ỖDiễn đàn ỖLê Quý Đôn Từ đầu đến cuối cuộc họp, mặt người nào người nấy của "Ngân hàng Phong Thái" đều là méo mó vận vẹo, người bên "Long Tinh" cũng không có gì tốt hơn, kể cả Từ Như Nhân còn phải chịu đủ mọi người chú mục, chỉ có Trần Sĩ Kiệt từ đầu tới đuôi đều luôn cười mỉm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Dù cho cái hợp đồng này được ký đối với công ty tương đương có lợi, nhưng Từ Như Nhân một chút cao hứng cũng không có, tuy thời gian của cuộc họp khá ngắn, nhưng trong cả quá trình cô như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, mới sống có một ngày mà như bằng một năm. Nhiều lần cô cũng nhịn không được muốn đập bàn mà đứng lên, rồi gằn dừ hỏi Trần Sĩ Kiệt đến cùng đang làm cái chuyện quái quỷ gì?

Một đoàn người đi ra khỏi phòng họp, biểu hiện đều là cố gắng che dấu sự mất tự nhiên.

"Trần tổng, chúng tôi đã đặt sẵn nhà hàng, giữa trưa xin mời các vị lưu lại một lúc ăn một bữa cơm cùng nhau." Một trợ lý tổng giám đốc khác của "Long Tinh" sau khi nhận được tín hiệu của thư ký Hoàng, khách khí mở miệng.

"Vậy sao? Vậy thì không khách khí." Trần Sĩ Kiệt cũng dùng nụ cười cười hỏi đáp lại, đột nhiên nhớ tới một chuyện. "Đúng rồi, các vị đã đặt nhà hàng nào vậy?"

Ánh mắt trợ lý Phương quét về phía thư ký Hoàng, cô vội vàng đáp: "Nhà hàng Thiên Cung ẩm thực Nhật Bản." Cô cũng đã cố gắng nghe ngóng thăm dò qua, vị Nhị công tử Trần gia này thích ăn nhất chính là ẩm thực Nhật Bản, mới quyết định đặt phòng ở đây.

Cô vừa nói xong, Tào Doãn Anh liền nhú mày, Từ Như Nhân có chút buồn rầu, Trần Sĩ Kiệt thì là vẻ mặt có bộ dạng'Quả là thế'.

"Chuyện này. Có thể đổi địa điểm hay không?" Trần Sĩ Kiệt tỏ ra thật có lỗi mà hướng Thư ký Hoàng cười cười, lại chuyển hướng qua Tào Doãn Anh. "Nếu không thì hãy để tôi làm chủ, các vị thấy "Nhà hàng Phúc Khánh" thì thế nào? Tào tổng, được chứ ?"

Nghe anh ta nói như vậy, đôi lông mày đang nhăn lại của Tào Doãn Anh cũng không hề giãn ra, ngược lại lại nhíu lại càng sâu hơn.

"Trần tổng không hài lòng đồ ăn ở "Thiên Cung"?" Anh giống như chỉ là thuận miệng hỏi, không hề nhìn đến khuôn mặt đang tái đi của Thư ký Hoàng.

"Không phải, cá nhân tôi thì thật sự rất thích ẩm thực tại "Thiên Cung" . Trần Sĩ Kiệt hướng Thư ký Hoàng cười cười trấn an. "Nhưng mà Tiểu Nhân không thích ẩm thực Nhật Bản lắm, thêm nữa là cô ấy hoàn toàn không ăn thức ăn sống, nếu đi "Thiên Cung", tôi sợ cô ấy ăn không được vui vẻ."

Vì sao chủ đề lại một lần nữa quay trở lại trên người cô rồi? Vì cái gì nhất định phải nhấn tâm hăm hại cô như vậy? Tại sao đang ở trước mặt của mọi người rồi nói vì cô mà đổi sang nhà hàng khác? !

"Trần tổng thật sự là quá khách khí, sao tôi lại có thể không biết xấu hổ mà để cho chuyện chỉ vì vấn đề của cá nhân tôi lại khiến cho mọi người mất hứng được chứ." Hiện tại, cho dù muốn cô ăn sống hào cô cũng có thể không từ nan mà nuốt luôn được ấy chứ?

"Vậy thì đổi đi! Thư ký Hoàng." Tào Doãn Anh nhàn nhạt đánh gãy lời nói của Từ Như Nhân. "Khó được Trần tổng có lòng như vậy, có lẽ là đã vô cùng đề ý người trợ lý này của tôi rồi."

"Đúng vậy!" Trần Sĩ Kiệt chân thành trả lời, thừa nhận rất thẳng thắn, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt không vui của Từ Như Nhân. "Tiểu Nhân giúp tôi rất nhiều chuyện, tôi vốn rất hi vọng có ngày có thể đem cô ấy giữ ở bên người mà chiếu cố. Vốn sau khi cô ấy về nước, tôi muốn mời cô đến "Vàng bạc đá quý Phong Dương" làm giám đốc tài chính, đáng tiếc cô ấy lại cự tuyệt."

Lời này vừa nói ra, người bên cạnh liền nhao nhao thấp giọng hô.

Giám đốc tài chính "Vàng bạc đá quý Phong Dương"? Vị tiểu thư trước mắt này bất quá mới mấy tuổi, có thể gánh nổi cái trách nhiệm này sao? Cái vị Nhị công tử này là nói thật hay giỡn a? Rõ ràng chỉ vì truy người đẹp, ngay cả chức vị trọng yếu như vậy cũng có thể đem ra làm như thế đánh bạc vậy sao.

Càng làm người khác khó hiểu chính là, cô gái đó lại rõ ràng cự tuyệt? Là vì biết tự mình hiểu lấy sao? Dù sao giám đốc tài chính "Vàng bạc đá quý Phong Dương", tiền qua tay là khó có thể tính ra được đó nha!

"Vậy sao? Trợ lý Từ, một cơ hội tốt như vậy thì cô cự tuyệt, mà lại chấp nhận đến bên cạnh tôi làm công việc của một trợ lý nho nhỏ, thật đúng là ủy khuất cho cô quá rồi." Giọng nói Tào Doãn Anh rất ôn hoà, nhưng cũng đã đủ làm cho những người có chút nhạy cảm sinh ra sợ hãi rồi, nhất là đối với người nhất định hiểu rõ anh như Từ Như Nhân.

Cô thờ dài trong lòng, tình huống hiện tại là như thế nào? Thủ lĩnh hai bên sao đều hướng mũi nhọn lên người một nhân vật nhỏ bé như cô, đây không phải ý muốn nói cho cô biết cô có chấp cánh cũng không thể bay sao?

Thật là tai họa bất ngờ, trốn cũng trốn không kịp a!

"Tôi tài sơ học thiển, tuổi lại quá nhỏ kinh nghiệm chưa đủ, ngay cả vị trí trợ lý tổng giám đốc này cũng còn ngồi chưa vững được, huống chi là cái ghế giám đốc tài chính của một công ty vàng bạc đá quý chứ? Trần tổng thật biết cách nói đùa." Lạnh lùng quét mắt liếc tới, nhưng đối phương lại không tiếp thu vào.

"Thế nào lại là nói đùa được chứ? Tiểu Nhân em trời sinh đã rất nhạy cảm đối với chữ số, chưa nói đến chỉ số thông minh của em cũng hơn người, mặc dù ở trường cấp 3 không chấp nhận nhảy lớp, nhưng kỳ thật đã sớm tiếp nhận hết các kiến thức trong chương trình học đại học rồi, sau khi đi nước Mỹ lại càng là."

"Tổng giám đốc Trần!" Từ Như Nhân rất muốn dứt khoát đá anh ta một cước mà, người này hôm nay đến cùng uống nhầm cái thuốc gì rồi? "Hiện tại là anh đang muốn khen ông chủ của tôi đã đào được nhân tài sao? Cũng quá thất lễ đó!"

"Ah! Thật có lỗi." Trần Sĩ Kiệt như là bất chợt nhận ra hành động lần này của mình không được thỏa đáng lắm, ngượng ngùng mà hướng Tào Doãn Anh nhẹ gật đầu. "Tôi chỉ là vẫn đang cảm thấy tiếc hận, nhân tài tốt như vậy, lại không thể kéo về làm việc cho tập đoàn nhà mình."

"Quá khen." Tào Doãn Anh ôn hoà mà trả lời, lại nhìn thoáng qua Từ Như Nhân. "Trần tổng giống như cùng với trợ lý của tôi thật sự rất quen thuộc, ngay cả sự tình lúc còn ở trường cấp 3 cũng biết."

Trọng điểm là, chuyện mà anh ta vừa mới nói, hết thảy mọi thứ chính mình đều không biết rõ!

"Đúng vậy! Thời điểm cô ấy còn học trường cấp 3 tôi đã quen biết cô ấy rồi!"

"Vậy sao? Vậy mà cho tới bây giờ tôi vẫn không nghe trợ lý Từ đề cập qua chuyện này, thật sự là quá khách khí rồi." Tào Doãn Anh thoáng chỉ trích mà nhìn liếc qua.

Cái nhìn kia, lại làm cho Từ Như Nhân sinh lòng cảnh giác. Cô quả nhiên sẽ bị Trần Sĩ Kiệt hại chết! Cái tên Tào Doãn Anh này không biết lại đang nghĩ lung tung gì nữa rồi.

"Xin cứ tự nhiên."

"Sao mà cậu lại không biết được chứ?" Tan việc, đã tắm rửa sạch sẽ Từ Như Nhân liền ngồi phịch trên ghế gần cửa sổ trên sân thượng ôm một chiếc gối lớn, tuy giọng nói có chút mệt mỏi vô lực nhưng vẫn nghiêm khắc chất vấn. "Đó là anh hai của cậu, cậu nghĩ biện pháp rồi trở về quán giáo đường hoàng cho tớ, đừng có đi ra ngoài gây phiền toái cho tớ à."

Trời mới biết nói hôm nay Trần Sĩ Kiệt quây một trận như vậy, toàn bộ công ty sẽ lại lưu truyền ra mấy lời đồn đại không bình thường nào nữa đây? Lại còn chưa nói đến chuyện ở đây còn có người bên "Phong Thái", nếu bọn họ cũng quần không nổi cái miệng của mình mà đi đồn đại lung tung, thì tiếng tăm của cô sẽ từ "Long Tinh" mà chuyển đến "Phong Thái" mất.

"Tớ thật sự không biết ah!" Bên kia điện thoại Trần Ý Hoan tròn mắt nói lời bịa đặt, phui sạch trách nhiệm không còn một mảnh. "Anh hai cũng không có nói với tớ."

Đây là lời nói dối, Trần Sĩ Kiệt đương nhiên có nói với cô, hơn nữa ngoại trừ chuyện ngày hôm nay còn có nói những thứ khác nữa. Diễm Đan Lôi Quý Đôn.

"Vậy cậu đi hỏi đi, thuận tiện quần thúc còn phải quần giáo lại anh ta nữa, phải uy hiếp anh ta, tớ mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, phải làm sao để chuyện ngày hôm nay không được tái diễn lại lần nữa!" Một lần đã là quá đủ đối với sức chịu đựng của cô rồi! die>nd=an<eq>y<on

"Được rồi, tớ biết rồi." Đáp ứng qua loa, nhưng trong lòng của Trần Ý Hoan có một vấn đề trọng yếu hơn muốn hỏi cô. "Vậy hôm nay anh hai đùa dòn như vậy, vị boss lớn kia của cậu không làm khó dễ gì cậu à?"

Đây mới là mục đích thực sự của cô có được không nào? Người phụ nữ của mình bị một người đàn ông như vậy nhiệt liệt tỏ ý, Tào Doãn Anh có phản ứng gì hay không? Nghe anh hai nói, tuy lúc đó Tào Doãn Anh cũng không có có cử chỉ gì đặc biệt, nhưng thân là đàn ông trực giác nói cho anh biết, Tào Doãn Anh thế nhưng lại vô cùng chú ý! die>nd=an<eq>y<on

"Không có." Nếu như một ánh mắt như muốn lăng trì cô không được tính vào thì đúng là không có gì, Tào Doãn Anh hoàn toàn chính xác không tỏ ra có bất cứ ý kiến gì, chỉ là công việc trên tay cô đột nhiên trở nên rất nhiều. Bất quá, cô đối với tình huống này đã thành thói quen rồi. "Hoan, anh hai cậu thất thường như vậy không phải là do chủ ý của cậu đó chứ?"

Cũng đúng, bản thân mình chắc bận rộn đến ngốc rồi, từ trước đến nay Trần Sĩ Kiệt luôn nhất nhất nghe lời của em gái, mà Trần Ý Hoan cũng có mười phần lý do để xui giục có thể vì muốn nhìn thấy trò hay của cô cùng Tào Doãn Anh. Diễm Đan Lôi Quý Đôn.

"Đương nhiên không phải ah!" Trần Ý Hoan rất tự nhiên ngay thơ phủ nhận tất cả, thiếu chút nữa đã quên mất chuyện một chút mờ ám như vậy làm sao có thể giấu diếm được Từ Như Nhân chứ? Nhưng dù cho cô ấy có đoán được, thì cô cũng muốn giả ngu đến cùng. "Đúng rồi, cậu ở "Long Tinh" làm việc có thấy vui vẻ không?"

"Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?" Từ Như Nhân trầm mặc một, hai giây.

"Không có ah! Ngày đó không phải cậu nói cậu chỉ tính ở đó làm bốn năm trả lại ân tình, vậy còn về sau này thì sao?" Trần Ý Hoan hỏi rất tự nhiên, giống như là lơ đãng nghĩ đến vấn đề này.

Trên thực tế, hôm nay anh hai đã kể với cô rất nhiều chuyện ngoại trừ chuyện giằng co cùng Tiểu Nhân, còn nói với cô những thứ khác. Nếu không phải bởi vì chuyện của Tào Doãn Anh khiến cho cô có hứng thú đối với công việc của Tiểu Nhân, cô còn thực không biết, ở "Long Tinh" Tiểu Nhân lại là bị khi dễ bắt nạt đến như vậy. Diễm Đan Lôi Quý Đôn.

Nếu như chỉ mặt kệ khác người vậy thì thôi, nghe anh hai nói, cái tên Tào Doãn Anh kia cũng thường thường đi chèn ép Tiểu Nhân, đối với cô làm đề ra vài yêu cầu vô lý, thật là quá đáng!

"Tiểu Nhân, lúc trước mấy anh cùng với mình có đề cập qua, hỏi xem cậu có ý nguyện đến "tập đoàn Phong Thái" làm việc hay không. Đương nhiên, nếu cậu muốn làm ở công ty nào khác cũng có thể, dù sao cha con nhà tớ luôn luôn làm đúng tiêu chuẩn thương nhân, hiện tại bất cứ chỗ nào có thể làm ăn có lời hầu như đều có gom góp một chút vốn, tùy cậu lựa chọn."

Trần Ý Hoan rất thật tình và thành ý không hi vọng bạn tốt tiếp tục ở lại cái loại địa phương không thiện cảm như vậy để tiếp tục làm việc, rồi mất đi một Tiểu Nhân có tình có nghĩa, tự nhiên lại phải làm việc bốn năm như vậy, nếu là cô, quần anh ta có cái ân tình khi gió gì, dám làm như vậy đối với cô, không đem cao thấp trong công ty nào đến long trời lở đất mới là lạ!

"Hôm nay cậu hơi lạ đấy." Vốn dĩ Từ Như Nhân vẫn còn đang suy nghĩ mơ màng, bởi vì lời hỏi thăm lạ thường của Trần Ý Hoan mà thần trí quay về. "Sao bà cụ non lại đột nhiên hỏi một số chuyện bình thường không hỏi tới vậy?" Diễm Đan Lôi Quý Đôn.

"Chính vì bình thường không hỏi, nên hiện tại vừa vặn có cơ hội liền hỏi một lần luôn ấy mà!" Trần Ý Hoan thuận miệng nói qua loa. "Việc này mấy anh trước kia rất lâu cũng đã đề cập qua rồi, chỉ là lúc đó tớ đã nói công việc bây giờ của cậu đang làm rất tốt, cũng không muốn phiền cậu, hiện tại biết rõ cậu chỉ làm ở chỗ đó bốn năm, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài mà! Nhân tài tốt như cậu vậy, tớ đương nhiên là muốn kéo về công ty nhà mình á!"

Hơn nữa nếu Tiểu Nhân vào "Phong Thái", có cô làm chỗ dựa, ai dám bắt kính đối với Tiểu Nhân ah! Còn tốt hơn ở "Long Tinh" bị người khác nói ra nói vào khó nghe như vậy, công việc đã phải loay hoay hôn thiên ám địa còn bị người khác ghen ghét phá đám.

"Không phải cậu vốn rất không thích tớ với mấy người nhà chuyên đeo bám kia của cậu có nhiều liên hệ với nhau sao, bây giờ sao lại lấy gạch tự đập chân mình vậy? Không sợ nguyên cái đội vệ sỹ cùng những kẻ thích đeo bám kia của gia đình cậu đến đây tạo lập quan hệ lôi kéo tình cảm của tớ nữa rồi hả?" **Diễn đàn Lê Quý Đôn**.

"Không sợ." Khúc mắc của cô đã được giải khai, chỉ sợ là Từ Như Nhân lại cảm thấy phiền, dù sao đồng thân thích nhà mình kia số lượng cũng nhiều, nghe đâu còn hay đi khắp nơi lãng phí nước miếng mất cả ngày. "Nếu như cậu cảm thấy phiền muốn tránh, tớ cũng không phải không có biện pháp."

Hạ xuống "Lệnh bảo hộ", khoanh vùng một ít người không có phận sự cách xa cô mười mét.

"A, ngược lại cậu cũng đã khôn khéo không ít." Bị lời nói của bạn tốt chọc cười, Từ Như Nhân lại thả lỏng mà ngồi phịch trong đồng gối ôm **diễn đàn Lê Quý Đôn**

"Còn cười? Muốn hay không nói một câu á!"

"Tiểu thư, tớ không thiếu công việc được không nào?" Cô ấy gấp cái gì? "Chỉ cần cậu chú ý anh hai của cậu thật tốt là được rồi, đừng để cho anh ta lại đến trước mặt của tớ đùa nghịch nữa, tớ sợ tớ sẽ nhịn không được mà đá người đó."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

"Đá người? Chỉ bằng cậu sao?" Trần Ý Hoan rất không nề tình mà hừ lạnh một tiếng chế diễu. "Với một người lười vận động như cậu, đến lúc đó chỉ sợ cậu chưa kịp đá trúng người ta, chính mình đã bị trật chân trước rồi á!"

"Cũng chẳng sao, anh nợ em trả, đá không được anh cậu, tớ sẽ đem toàn bộ nợ nần tính toán lên trên đầu cậu." Từ Như Nhân lạnh lạnh mà nói ra ý định của mình. "Cậu nhớ có kỷ á! Lo mà "nói chuyện" với anh hai của cậu cho tốt vào."

"Tiểu Nhân."

"Chỉ một câu, không cho thương lượng."

"Còn chuyện công việc kia."

"Trước mắt tớ không có ý định đổi chỗ làm." Một câu liền từ chối.

"Tiểu Nhân." Tên ngu ngốc này! Bộ cậu ấy không biết mình đang lo lắng cái gì sao? Vừa nghĩ tới chuyện cô phải chịu đựng ở "Long Tinh", liền không nhịn được muốn chạy thẳng tới đó đập cho tên Tào Doãn Anh kia nát người ra. **Diễn đàn Lê Quý Đôn**

Nếu là cô, thì làm sao có thể chấp nhận để cho Tiểu Nhân chịu đựng loại ủy khuất này được chứ!

"Tớ muốn ngủ." Công việc mệt chết đi được, khó có được một ngày được về nhà sớm chút, cô không muốn lại tiếp tục đi nói mấy loại vô nghĩa này.

"Được rồi!" Biết rõ nhiều lời cũng vô dụng, Trần Ý Hoan cũng chỉ có thể thở dài.

Xem ra trong một khoản thời gian ngắn Tiểu Nhân sẽ không chịu rời khỏi "Long Tinh", chuyện này phải thương lượng thật tốt với anh hai, ít nhất cũng phải làm cho mấy người ở "Long Tinh" kia phải biết nể mặt mũi một chút, còn phải làm cho những người hay tìm cậu ấy gây phiền toái biết rõ, chỗ dựa sau lưng Tiểu Nhân thế nhưng rất cứng đấy đừng có mà ý thế hiếp người! **diễn đàn Lê Quý Đôn**

Cất kỹ điện thoại, Từ Như Nhân động cũng không động mà nửa nằm trên đồng gối ôm chồng chất, ánh mắt xuyên qua khung kính cửa sổ to rộng nhìn ngắm cảnh quan bên ngoài, rơi vào trong mắt chính là bầu trời đêm đen thăm vô biên.

Cảm giác lạnh như băng vô hình bao phủ lấy cô, khiến cho cô cảm thấy thật tịch mịch.

Ngay lúc đó, lại khiến cho cô tưởng niệm đến thân hình ấm áp kia, nhưng mà cô biết người đàn ông kia cũng không phải chỉ thuộc về một mình cô, hai người cũng không phải là người yêu chân chính, cho nên không có cách nào lúc cô cần thì chỉ quay người lại là có thể thấy được anh, mà bản thân anh cũng không thể ngay lúc cô cần thì sẽ xuất hiện, hào phóng mà cung cấp lồng ngực mình để cho cô dựa vào. **Diễn đàn Lê Quý Đôn**

Duy trì cái tư thế lười biếng này, cô động cũng không muốn động, nhớ tới từng ly từng tý nhưng chuyện trong bốn năm nay, không thể không nói chính mình thật đúng là rất nhút nhát, trong chuyện tình cảm, cô có sự phòng thủ cùng e sợ rất lớn, vì nghĩ đến kết cục cuối cùng có thể xảy ra mà không dám

theo đuổi tình yêu mà mình mong muốn, chỉ còn cách phải cực lực duy trì bộ dáng hiện tại.

Cô cũng không biết nên làm như thế nào để thay đổi quan hệ hiện tại của hai người, ngoại trừ việc hòa hợp, vui thích khoái cảm khi cùng giường với nhau, cũng chỉ có đối mặt hài hòa trên phương diện công việc, thì hết lần này tới lần khác cũng chỉ có công và tư rõ ràng. Khiến cho cô muốn vượt một bước qua Lôi Trì đều không thể làm được.

Tình trạng như vậy, có thể duy trì được bao lâu? Tuy giữa hai người có sự ăn ý, cô không phải là kẻ thứ ba, anh cũng không phải cùng đàn ông nào khác tranh dành một người phụ nữ, nhưng vẫn thiếu đi một phần hứa hẹn.

Thở ra một làn khói trắng, cô cảm thấy càng lạnh hơn.

Cô trở mình, nằm nghiêng nhìn ra đêm tối ngoài cửa sổ, đối với tương lai của mình mà mình không nơi nương tựa. Cô chưa bao giờ làm chuyện mà mình không nắm chắc, nhưng Tào Doãn Anh hết lần này tới lần khác lại có năng lực khiến cho cô phải phật lộ.

"Em làm sao vậy?" Giọng nói lo lắng của đàn ông vang lên rất lớn, đóng sầm cửa phía sau lại rất nhanh đi tới bên người cô. Đi ên đ àn L ê Qu ý Đ ôn

"Anh. . . ." Bị giọng nói đột nhiên xuất hiện làm sợ hãi kêu lên một cái, Từ Như Nhân quay đầu, kinh ngạc nhìn người đàn ông nửa quỳ bên cạnh mình.
"Anh vào bằng cách nào?"

Tào Doãn Anh không trả lời, vươn tay dò xét trán cô, lại tỉ mỉ tuần tra qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau khi xác định cô không có việc gì mới buồn ra sự lo lắng trong lòng.

"Em đang làm trò quỷ gì vậy, không có việc gì sao lại đi nằm ở cái chỗ này làm cái gì?" Vừa vào cửa đã thấy cô động cũng không động ngồi phịch ở bên này, còn tưởng rằng cô lại phát sốt đến té xỉu! Cái loại hoảng hốt cùng sợ hãi là lần này lại khiến cho anh gần như chóng mặt không nổi, thậm chí hiện tại khi đã xác định cô không có chuyện gì nữa, anh còn có thể cảm giác được chính mình đang run rẩy.

"Em Nằm ở đây nhìn bầu trời đêm" Từ Như Nhân cũng bị bộ dáng của anh hù rồi, lời còn chưa nói hết, người đột nhiên bị anh dùng lực ôm lấy.
die»nd«ank«equ»yd«on

Lực này thật sự không nhẹ chút nào, Từ Như Nhân cảm giác như mình bị đè ép tiến vào lồng ngực cứng rắn của anh, lực đạo rất lớn, động tác cũng thô lỗ, thậm chí làm cho chóp mũi của cô sưng rất đau.

"Anh. Làm sao vậy." Giọng nói buồn bực phát ra từ trước ngực anh, Từ Như Nhân không rõ tại sao anh lại trở nên căng thẳng như vậy, hôm nay anh có chỗ nào đó rất lạ ? Mới muốn hỏi, đột nhiên anh buông cô ra.

"Em là đồ ngốc sao? Bầu trời có cái đẹp mắt chứ!" Tào Doãn Anh lùi về phía sau một chút, vừa vịn ngồi ở trên vị trí của cô vừa rồi.
 .Di●ễnđànL●êQuýĐ●ôn.

Cảm xúc quá mức kích động kết cục là khiến cho mình có chút giận dữ, anh cũng không biết là có chuyện gì xảy ra với mình, có chút chuyện bé xé ra to rồi. Nhưng thấy cô mới vừa rồi động cũng không động ngời phịch ở trên mặt đất, hô hấp của anh giống như là lập tức ngừng lại vậy, thêm vào đó trong phòng lúc đó cũng chỉ có một chiếc chén nhỏ làm đèn chiếu sáng bên cửa sổ, bóng sáng của ngọn đèn càng làm tăng thêm cảm giác sợ hãi.

"Một mảnh tối đen, ngay đến một ngôi sao cũng không có!" Anh nhin không được phàn nàn, vì bộ dạng luống cuống của chính mình mới vừa rồi nên càng giận dữ. Cái này mà cũng đáng để cô thấy mê mẩn như vậy sao, ngay cả anh đi vào cũng không phát giác? Hai anh cho rằng cô vừa ngất xỉu!

"Không có những vì sao cũng không tẻ啊!" Từ Như Nhân không muốn giải thích nhiều, nhìn thấy anh nhắm mắt lại, thì không rõ sao anh lại đột nhiên chạy tới. Đúng rồi, anh vào bằng cách nào?

Ah! Cái chìa khóa lần trước, sau đó anh cũng không trả lại. Diễm đàn Lôi Quý Đôn.

"Từ khi nào thì em lại có cái loại thú vui nhàn hạ thoải mái này rồi hả?" Anh tròn mắt, đã khôi phục bình thường. "Phải chăng là hôm nay gặp lại 'cố nhân', làm cho em nhìn không được vào buổi tối trăng rằm thật đẹp mà nhớ lại?"

Đáy mắt Từ Như Nhân hiện lên một vòng ánh sáng khác lạ, như vậy có phải là anh để ý không?

"Buổi tối hôm nay không có ánh trăng." Cô trả lời lại rất đứng đắn, rước lấy ánh mắt nhìn chằm chằm của anh.

Cô gái này, biết rõ trọng điểm của anh không phải là như vậy mà! Đáng giận, chẳng lẽ muốn anh nói rõ ràng sao?

"Xem ra tâm tình của em không tệ lắm!" Anh âm thầm cắn răng, học bộ dạng đăm đăm của cô ngày thường, không hề mở miệng, lại lần nữa nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ!

Nhìn thấy bộ dáng tức giận rõ ràng của anh, cô tràn ra một chút ý cười, trong nội tâm bởi vì cử chỉ để ý này của anh mà tràn lên sự ngọt ngào cùng sự hưng phấn nho nhỏ, đuổi đi sự tịch mịch trong trẻo nhưng lạnh lùng lúc trước, chủ động nằm xuống ở bên cạnh anh, học anh nhắm mắt lại.

"Em có hai người bạn tốt, lần trước anh đã gặp đấy." Tiếng nói nhu hòa, làm ánh trăng càng thêm mê người. "Chúng em là bạn học cùng lớp ở trường cấp 3, cảm tình rất tốt. Một người trong đó, chính là em gái của Trần Sĩ Kiệt."

Tào Doãn Anh không mở mắt cũng không trả lời, nhưng cánh tay dài lại duỗi ra, đem cô kéo vào trong lòng ngực của mình, làm cho cô áp vào thân thể của mình, dùng chính nhiệt độ của cơ thể mình ủ ấm cho cô. die>nd<ank<equ>yd<on

Từ Như Nhân cũng không nói gì tiếp, cứ như vậy lẳng lặng cùng nằm một chỗ với anh, trong đầu không khỏi hiện lên lời hứa hẹn mà chính mình đã nói với hai người bạn tốt —— tại lúc sinh nhật năm nay của cô, nếu như tình trạng này vẫn không thay đổi, cô sẽ triệt để đánh gậy ý niệm, và rời khỏi anh.

Chỉ là cô hoài nghi, chính mình làm được sao? Nghĩ vậy, cô ôm chặt lấy người bên cạnh.

Đang hưởng thụ cái khoảnh khắc thân mật hài hòa khó có được này Tào Doãn Anh hơi kinh ngạc mà mở mắt, nhìn về phía cô trong ngực mình, đúng lúc chống lại ánh mắt quyến luyến không rời kia của cô ——

Di•ể•đ•àn•L•ô•ê•Q•u•y•Đ•ô•n.

Cô vốn không ngờ anh lại đột nhiên mở mắt ra, hơi kinh hãi, sau đó rất nhanh đã thu hồi tình cảm của bản thân. Nháy mắt, trong mắt cô chỉ còn lại một màn đen sâu thẳm thẳm, tình cảm nồng nàn mới vừa rồi kia, phảng phất giống như là do chính bản thân anh đã tự tưởng tượng ra vậy.

Nhưng đó là tưởng tượng của anh sao? Không hài lòng với đáp án như vậy, anh cúi đầu chậm chạp hôn lên môi cô, không muốn cô rút lui nữa, không cho cô lại tránh né. Anh không hiểu, nếu như cô đối với anh có ý, tại sao phải che giấu?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Nụ hôn của anh, vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng, như đang muốn dụ dỗ, lại như là đang tìm tòi cái gì, Từ Như Nhân níu lấy vạt áo của anh, tâm hoảng ý loạn, trước đây anh chưa từng có bộ dạng như vậy, càng bất ngờ chính là, cô phát hiện mình căn bản không cách nào kháng cự anh khi anh làm như vậy, mà cũng không muốn kháng cự.

Cô không cách nào giữ được sự tỉnh táo cùng đam mê của mình nữa, cũng không có cách nào làm bộ như chính mình không hề để ý, hai tay khẽ vươn lên ôm lấy cổ của anh, vô cùng dịu dàng mà hôn trả lại, lúc ban đầu còn cẩn thận mà cố gắng tập trung toàn bộ tinh thần, nhưng sau đó lại như con thiếu thần đang cố lao về phía ngọn lửa, sớm đã mặc kệ hậu quả.

Ôn nhu vuốt ve, lại nhen nhóm khơi gợi ngọn lửa trong người, thân thể của cô vì nhiệt tình của anh mà tách ra, bụng dưới của anh căng cứng đến đau đớn.

Đem cô ôm đến đặt ở bên trong lồng ngực ôm gối chông chênh phía trước, ngón tay dài thô ráp ở trung tâm nơi non mềm của cô mà xoa nắn qua lại hoạt động, sự ướt át của cô là cách đáp lại tốt nhất, im ắng mà mời gọi anh.

Tào Doãn Anh nằm nghiêng bên người cô, một tay chống đỡ hơn phân nửa sức nặng của chính mình, tay kia vẫn đang suồng sã tứ chỗ mẫn cảm giữa hai chân của cô mà sờ soạn ra vào, tạo ra tiếng vang dâm mỹ, nương theo tiếng ngâm yếu kiều không kiềm nổi của cô. Anh cúi đầu nhìn hai gò má đỏ hồng của cô, hơi cắn môi dưới bộ dáng quyến rũ mê người, nhịn không được mà tiến lại gần, nhẹ mút lấy đôi môi mềm mại như cánh hoa của cô, không để cho cô lại tiếp tục ngược đãi chúng.

Từ Như Nhân toàn thân mềm nhũn, cảm giác giống như mình đang nằm trong một đám mây đang trôi bồng bềnh, lại giống như là đang phiêu du trong một vùng biển vô biên rộng lớn, dưới sự dẫn dắt của anh, một luồng sóng vui thích như đang hướng tới cô.

Một âm thanh yếu kiều tràn ra quanh quẩn trong không gian làm cho người ta mặt hồng tim đập, cô cuộn mình nhòm người dậy, quay mặt vào người vào ôm chiếc gối ôm lớn bên cạnh, ý đồ che lại cái thanh âm làm cho người ta cảm thấy khó xử kia, cử động này rơi vào trong mắt Tào Doãn Anh, không thể nghi ngờ là vô cùng khiêu khích.

Đáy mắt anh hiện lên sự tà ác, cô càng như vậy, anh lại càng muốn khi dễ cô!

Tận lực tăng thêm lực đạo trên tay, khiến cô không cách nào khác chế được âm thanh kinh hô rung rẩy, nhịn không được quần bách mà nhìn về phía anh, cái bộ dáng thẹn thùng co người kia làm anh mỉm cười.

.

Thẳng đến khi kiệt sức, rồi ôm nhau ngủ.

"Sao lại thế này?" Bất quá là cô chỉ xuống lầu tham gia cuộc họp hàng tháng, vì cái gì vừa về đến phòng thì phòng làm việc của cô đã biến thành phòng để chứa quà tặng rồi?

"Đây là bưu điện đưa tới." Quan Na Na hoàn toàn không phát giác ra sắc mặt Từ Như Nhân không đúng, thật cao hứng mà trả lời. "Trần tổng có tâm à nha! Gửi nhiều quà như vậy."

"Trả về!" Dù cho ngày thường đối với người trợ lý nhỏ đáng yêu này có nhiều hơn mấy phần dễ dàng tha thứ, nhưng hôm nay thì toàn bộ đã bị phá bỏ.

"Hả?" Quan Na Na hơi giật mình nhìn về phía Từ Như Nhân, lúc này mới phát hiện biểu lộ khác lạ của thần tượng. "Trợ lý. Chị không vui sao?"

"Tôi không nhận quà, không nhận hoa, Thư ký Hoàng chưa nói sao?" Từ Như Nhân nhức đầu nhìn mấy hộp quà chất đầy khu bàn trà dùng để tiếp khách. "Gọi người đem những vật này trả về."

"Thế nhưng mà. Đây là quà mà Tổng giám đốc Trần bên "Phong Thái" đưa qua a!" Chuyện ngày đó ai cũng đều nghe nói qua, Trần Sĩ Kiệt đối với Từ Như Nhân có "Đãi ngộ đặc biệt" khiến cho cô cảm thấy bong bóng tình yêu đang bay đầy trời, vậy tại sao bây giờ trợ lý lại cự tuyệt như vậy chứ?

"Cho dù là quà của tổng thống đưa qua cũng trả lại cho tôi!" Hiếm thấy Từ Như Nhân đối với Quan Na Na có sắc mặt nghiêm nghị, cùng vẻ mặt cứng rắn như vậy, đối mặt với đồng quà giống như cái núi nhỏ kia cô thật sự rất khó mà giữ tinh táo.

Tại sao Hoan lại để chuyện này diễn ra chứ? Không phải đã cảnh cáo cô ấy đem ông anh hai của mình mang về quản giáo thật kỹ rồi sao? Bộ còn muốn cô nói thêm lần nữa à!

"Hi, anh thấy cửa không khóa nên liền đi vào, không quá rầy đến các em chứ?" Một tiếng nói hữu lễ mê người vang lên, người tới chính là đầu sỏ gây nên mọi chuyện - Trần Sĩ Kiệt.

"Trần tổng khỏe." Mặt Quan Na Na đỏ lên, vội vàng chào hỏi.

"Chào cô." Từ trước đến nay nho nhã lễ độ vẫn luôn là thương hiệu được đăng ký của Trần Sĩ Kiệt, sau khi anh hướng Quan Na Na nhẹ gật đầu, mới chuyển hướng sang Từ Như Nhân, không quên thay đổi một bộ dạng như thâm tình sùng nịch. "Tiểu Nhân, sao vậy? Anh ở bên ngoài đã nghe thấy giọng của em rồi."

Từ Như Nhân lườm anh một cái, nghe thấy khẩu khí anh nói chuyện đã cảm thấy không muốn phản bác lại anh làm chi! Tám phần là lại muốn giống như lần trước "Ông nói gà bà nói vịt".

"Ồ, đồ đặc đều đã đưa đến rồi à?" Thấy cô không để ý tới mình, Trần Sĩ Kiệt cũng lảng đi, quay đầu nhìn những lễ vật kia, lộ ra thần sắc thoả mãn.

"Na Na, cô đi ra ngoài trước, tôi có việc cần bàn với Trần tổng." Trước tiên Từ Như Nhân cho trợ lý lui ra ngoài, tránh khỏi đợi chút nữa cô biến thân bị người khác chứng kiến, phá hư hình tượng của mình.

Quan Na Na nhìn tình thế trước mắt, cũng biết nên lòng bàn chân như bôi mỡ, không nói hai lời liền như lên bỏ chạy.

"Em hù phụ tá của em sợ rồi đó." Trần Sĩ Kiệt vẫn còn có tâm tình giễu cợt cô.

"Anh như vậy rốt cuộc là đang muốn làm gì hả?" Muốn làm một buổi triển lãm quà tặng sao?

"Anh chỉ là muốn biểu đạt lòng biết ơn của tui anh thôi, cảm tạ em nhiều năm qua đã đối với tiểu Hoan đã chiều cố rất nhiều." Về mặt Trần Sĩ Kiệt chân thành, chỉ có đáy mắt hiện lên mỉm cười. "Em xem xem, còn thiếu cái gì, nói với anh."

"Thiếu một chiếc xe bán tải dùng để chở những thứ này nữa mà thôi!" Từ Như Nhân trừng mắt nhìn anh, cố giữ ý chí vững vàng. "Trần tổng, em muốn giữa chúng ta không cần phí phạm tình thân như vậy. Những lễ vật này, mong anh thu hồi đi."

"Đâu có đạo lý đồ đã tặng ra ngoài mà lại còn thu hồi lại chứ?" Trần Sĩ Kiệt lắc đầu.

"Vậy sao? Có thể vô công bắt thụ lộc, anh đã kiên trì, em đây đương nhiên cũng muốn hảo hảo hồi báo một phen." Dùng chiêu này! Với cô sao?

Nghe thấy hồi báo, Trần Sĩ Kiệt thoáng chấn động một phát, đã nhìn thấy Từ Như Nhân ưu nhã mà lấy điện thoại di động ra bấm bấm mấy số.

"Hoan? Tớ muốn nói cho cậu biết, ngày hôm qua tớ ăn được một món phô mai viên siêu ngon, cũng rất giống bánh phô mai ngọt. Cậu cũng biết hiện tại lưu hành nhất chính là mấy loại món ăn đặt mua qua Internet đó, đây là sản phẩm mới nghiên cứu phát minh, ngay cả người không thích ăn đồ ngọt mà mọi người đều biết như tớ mà còn cảm thấy vô cùng ngon miệng nữa là, tớ giúp cậu đặt 30 hộp rồi đó, tớ nay đưa tới cho cậu đó nha." Người ở đầu bên kia điện thoại tình thần đều đã bay tới đâu rồi, giọng nói vui vẻ không chút nào che giấu. "Cậu cứ ăn thử trước, mỗi 1 viên cũng nhỏ thôi, một hộp cũng không được bao nhiêu, nếu như 30 hộp cũng không đủ, cứ nói tớ sẽ đặt 200 hộp cho cậu ăn đến thoả mãn."

Tốt nhất là ăn vào ói ra, đau nhức đến trở mình, sau đó suất huyết đường ruột!

"Tiểu Nhân, không cần như vậy đâu mà?" Trần Sĩ Kiệt cười khỏ, quả nhiên cô vẫn là rất khó chơi, vừa ra tay đã hướng ngay từ huyết mà bọn anh để ý nhất mà giẫm xuống——biết rõ người bọn anh để ý nhất chính là em gái, còn ngay ở trước mặt anh đưa điểm tâm phô mai cho người em gái mắc chứng không kiên nhẫn khi thấy các loại bánh có hàm lượng đường sữa rất cao kia.

"Hoan thật rất cao hứng đấy!" Về mặt Từ Như Nhân như người vô tội. "Cô ấy cao hứng thì các anh cũng vui vẻ không phải sao? Bằng không thì tôi thu nhiều lễ vật như vậy, thấy rất ngại đó!"

"Được rồi, anh đã biết, lẽ vật anh sẽ kêu người đến thu hồi lại." Anh vội vàng giơ hai tay đầu hàng, chỉ sợ cô tức giận lại bắt đầu, lộ ra vẻ tiều tụy đưa chút ít "Hàng cảm" cho em gái mình. "Tặng quà em không nhận, vậy còn mời em ăn cơm có thể đi được hay không? Buổi tối có rảnh không?"

"Đã đủ rồi." Từ Như Nhân xoa xoa thái dương, cảm giác mình sẽ bị anh chơi đến chết. "Đến cùng là anh có tính toán gì thì cứ việc nói thẳng, tôi có xứng hay không hợp sẽ trực tiếp nói thẳng cho anh biết, xin anh làm ơn không cần phải tiếp tục làm ra cái bộ dạng như vậy nữa, lượng công việc của tôi rất nhiều, tôi mong anh cho dù có rảnh rãnh cũng không nên đến đây, cũng đừng có làm ra mấy trò đùa không vui đó nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Trực giác của cô nói cho cô biết, Trần Sĩ Kiệt có thể khác thường như vậy nhất định là có mưu đồ.

"Tiểu Nhân, em nói như vậy, làm cho anh thực thương tâm." Trần Sĩ Kiệt làm bộ đến nỗi chỉ kém không móc tìm móc phôi ra nữa mà thôi. "Anh chỉ muốn cùng em bồi dưỡng cảm tình, thuận tiện hưởng em nói lời cảm tạ mà thôi."

"Lời cảm tạ tôi tiếp nhận." Mặc kệ là vì nguyên nhân gì. "Về phần bồi dưỡng cảm tình thì không cần."

die»nd«ank«equ»yd«on

Cô với anh có cái tình cảm gì để mà bồi dưỡng chứ!

"Đừng cự tuyệt nhanh như vậy chứ!" Trần Sĩ Kiệt cười cười.

"Tôi là ăn ngay nói thẳng, tránh lãng phí thời gian của mọi người." Cô cũng hi vọng anh cũng nên chiều theo tính thần chung như vậy mà làm.

"Tiểu Nhân, nếu như anh nói anh muốn theo đuổi em thì sao?" Câu nói của anh lại làm cho cô giật mình nhảy cách một bước dài, Trần Sĩ Kiệt ngoài buồn cười, không quên sự nho nhã mà đỡ lấy eo của cô để tránh cô ngã xuống.

Anh nhớ rõ, thần kinh vận động của cô kém đến nỗi có thể khiến cho người khác rơi vào tình trạng khiếp sợ.

"Đây là đang làm cái gì?" Tào Doãn Anh đột nhiên xuất hiện tại cửa ra vào đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào cánh tay đặt bên hông cô, lửa giận hùng hực rất nhanh đã bốc lên thành hình.

"Tào tổng." Trần Sĩ Kiệt thần nhiên chào hỏi, sau khi xác định Từ Như Nhân đã đứng vững, mới chậm rãi thu tay lại.

"Trần tổng, hôm nay đặc biệt tới tìm trợ lý của tôi?" Ánh mắt vẫn sáng quắc như cũ, nhưng hiện tại lại thay đổi sang nhìn chăm chăm vào mặt không chút biểu tình của Từ Như Nhân.

Sau khi xem xét xong, lại càng tức giận hơn, bởi vì nét mặt của cô lại lạnh nhạt trước sau như một.

Theo tình huống nhìn thấy mới vừa rồi, cô không thể nào có biểu hiện bình tĩnh như vậy mới đúng chứ?

"Doãn Anh, anh cứ gọi tên của tôi thì được rồi, nếu là thủ trưởng của Tiểu Nhân, không cần phải lạnh nhạt như vậy." Trần Sĩ Kiệt rất tự động mà "Xưng danh", sau đó mới trả lời vấn đề của anh.

"Tôi đã chọn một vài món quà đưa cho cô ấy, muốn tới đây nhìn xem phản ứng của cô, bất quá Tiểu Nhân hình như không được thích lắm." Trần Sĩ Kiệt đáp rất đúng tình hợp lý, ánh mắt nhìn về phía cô bao hàm sùng nịch, như là đang đối với một tình nhân hay có tính bướng bỉnh, đã không thể làm gì lại không nỡ trách cứ.

Tào Doãn Anh lúc này mới chú ý tới đồng hồ quả tạ như cái núi nhỏ ở một bên, biểu lộ có chút vận vẹo.

"Vậy sao? Tối nay tôi mới biết trợ lý này của tôi lại có tính hay bắt bẻ như vậy ah!" Anh thấy Từ Như Nhân nhắm mắt lại, như là chịu đựng cái gì, cuối cùng đã lộ chút biểu cảm. "Hình như cũng không biết rõ em thích cái gì?"

Điều này cũng làm cho anh nghĩ đến, cũng đã ở bên cạnh cô vài năm, tuy mỗi năm anh đều ở bên cạnh cô, lại không hề tặng cô một món quà sinh nhật nào, cho dù có muốn tặng quà, cũng không nghĩ ra cái gì thích hợp với cô.

Từ Như Nhân không muốn trả lời, cũng không muốn phải nhìn hai đàn ông này nữa.

"Tổng giám đốc, tìm tôi có việc?" Cô tình nguyện đem tinh lực đặt vào công việc.

Cái thái độ công thức hoá kia của cô làm cho Tào Doãn Anh bất mãn, anh còn tưởng rằng trải qua đêm qua, tình huống giữa hai người sẽ có biến chuyển, xem ra là do anh suy nghĩ quá ngây thơ rồi, trong mắt người phụ nữ này một chút tiến triển cũng không có!

"Các người công việc bề bộn, tôi xin phép đi trước." Trần Sĩ Kiệt lập tức thấy tình thế không đúng, thật biết điều mà rời đi."Tiểu Nhân, anh gọi điện thoại cho em sau nhà."

"Không cần." Từ Như Nhân lườm anh, cắn răng cảnh cáo. "Nhớ rõ tìm người tới mang đồ trở về!"

die>nd<^ank<equ>y<on

"Được, em nói như thế nào anh làm như thế ấy." Trần Sĩ Kiệt tốt tính cười cười. "Doãn Anh, tôi xin phép cáo từ trước, thời gian ký kết hợp đồng đội lát nữa sẽ có người tới thông báo sau."

Tào Doãn Anh cứng ngắc gật đầu, chờ Trần Sĩ Kiệt đi rồi, liền dùng sức đóng cửa lại cả cửa ban công cũng đóng, ngăn cách tất cả các hình ảnh cùng tiếng vang.

"Làm sao vậy?" Từ Như Nhân khẽ nhú mày, một giây sau đã bị người nào đó ôm chặt vào trong lòng.

Cô ngẩng đầu muốn nhìn rõ nét mặt của anh, lại đón nhận nụ hôn của anh, nụ hôn này mang một ít ý tứ hàm xúc của trừng phạt cùng tuyên thệ nặng nề mà ở trên miệng cô tàn sát bừa bãi, cuồng ngao mà chà đạp cô, xâm nhập vào trong, lại làm cho cô không có không gian nào để lùi bước.

"Anh." Thẳng đến lúc được thả ra, cô vẫn khó dấu được sự kinh ngạc.

Anh rõ ràng ở công ty, tại phòng làm việc của cô mà hôn cô? Không phải từ trước đến nay anh luôn yêu cầu công và tư rõ ràng sao?

"Đừng để cho anh thấy anh ta chạm vào em lần nữa." Câu nói mang theo nộ khí khắp trời mà cảnh cáo, cứ như vậy từ trong miệng Tào Doãn Anh nói ra.

"Em. Anh ta. Chúng em không phải." Khó thấy được khi mà cô không biết nên giải thích như thế nào về chuyện vừa rồi.

"Nhớ kỷ lời của anh." Bàn tay xoa đôi má ửng hồng của cô, giọng điệu là không cho phép chất vấn. "Giữa chúng ta, anh tuyệt đối không cho phép tồn tại những người khác."

Từ Như Nhân nhìn thẳng vào anh, không nói được gì.

Nhìn anh đi ra khỏi phòng làm việc của mình, cô vẫn còn đang trong suy nghĩ hỗn loạn, không mở miệng được.

bản quyền thuộc về dđ lê quý đôn

Cả ngày cô đều không yên lòng, liên tục phạm sai lầm, mà cô lại không khống chế được chính mình, thỉnh thoảng sẽ nhớ tới hình ảnh lúc này.

Anh như vậy, là có ý gì?

"Học trưởng." Từ Như Nhân bày ra dáng vẻ nhiệt tình tươi cười, đi về hướng khu tiếp khách.

"Từ Như Nhân?" So với sự phản kích nhiệt tình của cô, Cố Nhân Kiệt lại lộ ra biểu hiện bất ngờ ngoài ý muốn."Em làm việc ở đây?"

"Đúng vậy a, chuyện lần này lại phiền đến học trưởng rồi." Cùng đối thủ cạnh tranh tranh chấp chuyện xâm phạm bản quyền độc quyền trên tòa án, công ty đã chính thức thuê Cố Nhân Kiệt làm đối tác trở thành luật sư đại diện cho công ty bên mình.

"Không dám." Tuy không lâu trước đây hai người đã gặp nhau tuy không nói được nhiều, nhưng Cố Nhân Kiệt vẫn là nhìn không được nhìn Từ Như Nhân thêm vài lần."Em thay đổi không ít."

Nghe thấy anh lần nữa nói như vậy, Từ Như Nhân cười ôn nhu.

"Con người luôn sẽ thay đổi mà!" Hơn nữa cũng đã mười năm trôi qua, cô có muốn không thay đổi cũng không được a?

"Em trưởng thành rồi." Nhìn cô, Cố Nhân Kiệt tự cảm thán mà nói. Lúc trước là một nhân vật học sinh làm cho người khác đau đầu, hiện tại cũng đã thay đổi.

bản quyền thuộc về dđ lê quý đôn

"Học trưởng, nếu không biết anh mà chứng kiến biểu lộ này của anh, sẽ hiểu lầm anh là ba của em đấy!" Từ Như Nhân trêu ghẹo nói, khiến anh phải khẽ cười.

"Đội chút nữa cũng nhau ăn cơm được không?" Cố Nhân Kiệt hỏi thăm."Anh trở về mấy tháng này đều vô cùng bận rộn, khó có dịp trùng hợp như vậy được gặp gỡ em, cho học trưởng một cái mặt mũi được không?"

"Được!" Câu trả lời của cô lại làm cho không ít người thay đổi sắc mặt. "Học trường là muốn tìm em ôn chuyện sao? Em chỉ làm vì nể mặt anh thôi nha, nếu như vì mời em mà có người sinh tức giận cái gì, em không biết đâu ah!"

die»nd³ank«equ»yd«on

Cố Nhân Kiệt cười lên, xem ra cô đã biết rõ chuyện Phương Hạnh Nhạc đang cùng mình cấu kinh rồi. Cũng khó trách, ba người các cô cảm tình từ trước đến nay đều rất tốt.

"Cô ấy nói gì đó sao?"

"Em nói em không biết ah!" Từ Như Nhân cười đến rất vô tội, cái bộ dạng như đang có âm mưu kia bất đồng ngày thường lại làm cho các đồng nghiệp ở một bên mỗi người ai nấy khóe mắt đều rút gân.

bản quyền thuộc về dđ LQĐ

Không giống như khi đối với Trần Sĩ Kiệt tận lực lạnh nhạt cùng giữ một khoảng cách, Từ Như Nhân khi ở trước mặt Cố Nhân Kiệt lại hoàn toàn bất đồng rất thân thiện, cô thậm chí lộ ra bộ dạng tinh khiết tươi cười ấm áp bình thường ở công ty khó có thể nhìn thấy, mềm hoá ngũ quan mà ngày thường vẫn ra vẻ lạnh lùng, lại làm cho các đồng nghiệp ở một bên vốn đã nhận thức cô nhiều năm lần đầu tiên phát giác, nguyên lai Từ trợ lý một mực cao cao tại thượng, không thể xâm phạm, cũng có thể thoát nhìn thân thiết như vậy. Hôn nữa rất đáng yêu.

Trước kia không có chú ý, cô cười cười náo như vậy, mọi người mới phát giác, kỳ thật Từ Như Nhân có một khuôn mặt tròn trịa như mặt em bé vậy, lại còn có má lúm đồng tiền nữa đây này!

Nhưng chỉ là chưa từng trước mặt người khác bày ra đáng vẻ tươi cười này, khiến cho Tào Doãn Anh vừa vào cửa mặt đen như đất nồi.

"Trợ lý Từ thật sự là quen biết rộng lớn, ngay cả luật sư Nhân Kiệt mà cũng quen biết." Một Trần Sĩ Kiệt cũng còn chưa có xử lý sạch, hiện tại lại còn thêm một tên Cố Nhân Kiệt?

Nghênh hướng ánh mắt lạnh lẽo của Tào Doãn Anh, Từ Như Nhân phút chốc thu hồi khuôn mặt vui đùa, lại làm cho ánh mắt của anh càng thêm giận dữ.

Cùng người khác có thể nhẹ nhàng như vậy, nhưng khi đối mặt với anh cũng chỉ có cái sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn như vậy thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

"Bởi vì có chút liên hệ nên cũng được xem là quen thuộc." Cô nói một cách hàm xúc nhất có thể. Dù sao đây cũng là bạn học của mình, mà mấy ngày trước thì rốt cục cũng đã trở thành chồng của người bạn thân của mình nữa mà. "Lúc học ở trường cấp 3 học trường cũng đã rất chiếu cố tôi."

Điều này cũng là lời nói thật, thân là hội trưởng hội học sinh Cố Nhân Kiệt vốn rất biết cách chiếu cố người khác, nhưng người nổi danh toàn bộ trường là được anh đối đãi khác biệt thì chỉ có một người duy nhất đó là học muội Phương Hạnh Nhạc.

"Vậy sao?" Ngữ khí không nặng không nhẹ, nhưng chỉ có hai người mới biết được Tào Doãn Anh đang sắp bốc hỏa.
diễnđà _năleqúyđôn

"Tình huống của cô ấy có chút đặc thù." Cố Nhân Kiệt cười cười nói. "Trước hết chúng ta nên nói chuyện chánh sự đã! Tiểu Nhân, lát nữa lại nói chuyện tiếp."

"Dạ." Cô biết rõ gần đây học trường cùng Phương Hạnh Nhạc cãi nhau có chút bết tắc, có lẽ mình cũng nên giúp đỡ vào một chút.

Hai người nhìn nhau cười cười, cái bộ dáng cực kỳ ăy kia lại làm cho người đàn ông cách đó không xa lòng tràn đầy phiền muộn không muốn nhìn tiếp nữa, quay người dẫn đầu đi vào phòng họp.

Ở đâu bay đến nhiều ruồi nhặng như vậy chứ!

"Tiểu Anh."

"Ông có chuyện gì cần bàn bạc sao?" Tào Doãn Anh thống hận cái nhũ danh này, thực tế gần đây hai chữ "Tiểu Nhân" lại thỉnh thoảng vang lên bên tai anh, mỗi lần anh nghe thấy thì thêm một lần tâm tình anh tự như xấu thêm một phần!

Tiểu Nhân Tiểu Nhân Tiểu Nhân, bộ rất thân quen với cô sao?

Thân quen đến mức nào? Có thân quen như anh không? Mẹ nó, nghĩ đến đây thật muốn bốc hỏa!

"Coi cách nói chuyện của con kìa, chẳng lẽ cha không thể vì nhớ con mà gọi sao." Người đàn ông bên đầu bên kia điện thoại nhin không được giấu cợt anh. "Mà con vốn chính là cún con của cha mà."

"Ông gọi điện thoại đến có chuyện gì? Nói nhanh một chút." Không muốn cùng ông già nói mấy cái chủ đề ngây thơ không chút dinh dưỡng nào này, Tào Doãn Anh giọng điệu bất thiện hỏi điềđàn❖lê❖quýđôn

"Khẩu khí như vậy là sao, đừng nói là lại cùng người ta cãi nhau chứ?" Tào Lực Thành ra vẻ hiểu rất rõ mà cười ha ha. "Cái tính tình này của con ah, đến chừng nào mới có thể sửa được đây? Đúng rồi, gần đây Tiểu Nhân vẫn tốt đó chứ? Con có ngược đãi Tiểu Nhân nữa hay không?"

Tiểu Nhân cái đầu anh ấy! Tào Doãn Anh miễn cưỡng nhin xuống, chỉ dám bắt mắt mà nói thầm trong lòng.

Biết rõ hai cái nhũ danh này cùng âm, cha anh rõ ràng là cố ý! (hai âm này trong bản âm Hán Việt thì Nhân là Yin còn Anh là Ying)

"Cha thật quá vô vị, sao cha không tự mình gọi điện thoại hỏi cô ấy!"

"Hỏi con bé thì được cái gì chứ, chỉ biết nói với cha không cần phải lo lắng, mặc kệ là bị ủy khuất gì, cũng sẽ không chịu ỏ ra nửa câu cay đắng." Nghĩ đến cái cô gái nhỏ kiên cường kia, Tào Lực Thành liền không nhin được mà nhắc đi nhắc lại với con trai. "Cha nói con đó, đã bao nhiêu tuổi rồi, không nên cứ lúc nào cũng ác liệt như vậy, cố ý ức hiếp Tiểu Nhân, cho dù con không có được một chút xui nào cái gì tốt - thương hương tiếc ngọc truyền từ trên người của cha, ít nhất cũng có chút khí độ tương xứng với một người thủ trưởng chứ! Trong công việc Tiểu Nhân biểu hiện thế nào thì con cũng rõ như ban ngày rồi đây, tốt xấu gì con cũng có chút tâm lòng trọng dụng nhân tài chứ, bộ con không biết với năng lực của Tiểu Nhân, có bao nhiêu công ty lớn chờ đợi cơ hội đoạt lấy con bé sao?"

Lão cha gần đây cứ thích thao thao bất tuyệt, nhưng thật hiếm thấy lần này Tào Doãn Anh lại nghe mà không phản bác.

Một Trần Sĩ Kiệt, lại còn thêm một Cố Nhân Kiệt, khiến cho vị chua trong lòng của anh ứa ra.

Cô tốt như thế nào anh lại không biết sao? Nhưng người khác lại cũng biết rõ điều đó, hết lần này tới lần khác nhìn vào ánh mắt cô, chính anh lại cảm thấy hình như mình không bằng những người khác!

"Ồ, hôm nay sao con lại không quý rông quý kêu muốn ta đừng quan tâm?" Cả buổi đợi không được lời đáp lại của con trai, Tào Lực Thành cảm thấy cực kỳ không quen. "Hay là rốt cục con cũng nghĩ thông suốt, hiểu rõ người cha ta đây nói có lý? (điềđàn❖lê❖quýđôn) Nếu như là như vậy, người cha đây cực kỳ vui mừng, vốn đã nghĩ rằng cho dù phải đợi năm năm, mười năm, người có cái đầu như một cục đá ngàn năm như con cũng sẽ chẳng chịu thông suốt."

"Cha." Tào Doãn Anh nhin không được đánh cắt ngang lời người cha đang sục sôi nhiệt huyết.

"Chuyện gì?"

"Cha có biết Trần Sĩ Kiệt của "Tập đoàn Phong Thái" không?"

"Biết." Tào Lực Thành dừng lại một chút. "Sao đột nhiên lại hỏi đến anh ta?"

"Anh ta cùng trợ lý Từ là quan hệ như thế nào? Cha có nghe trợ lý Từ đề cập qua chuyện Trần Sĩ Kiệt mời cô ấy đến "Vàng bạc đá quý Phong Dương" đảm nhận chức vụ giám đốc tài chính chưa?"

"Giám đốc tài chính?" Giọng nói Tào Lực Thành khó dấu được nghi hoặc, lập tức chú ý tới một sự kiện khác "Con gọi cô ấy là trợ lý Từ?"

"Cô vốn chính là trợ lý Từ." Trong công ty ai cũng gọi như vậy điềđàn❖lê❖quýđôn

"Con. . . . Con là đồ đàn sao?" Tào Lực Thành thật sự muốn xoa trán mà thở dài, sao lại sinh ra một đứa con trai đàn như vậy chứ? "Con bé với con. . . . Các con không phải. . . . Con rõ ràng gọi cô ấy là trợ lý Từ."

Giọng nói của Tào Lực Thành giống như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, vô cùng bất lực.

"Bất quá cũng chỉ là cách xưng hô, cô ấy cũng gọi con là tổng giám đốc vậy." Tào Doãn Anh không rõ lão cha sao lại có phản ứng lớn như vậy.

Không gọi cô ấy là trợ lý Từ, chẳng lẽ lại cũng giống như bọn họ gọi là "Tiểu Nhân" sao? Nhân đến Nhân đi, ai biết đang gọi ai? Anh chán ghét cái tên đó, bất kể là "Tiểu Nhân" hay là "Tiểu Anh" !

"Hai người các con. " Thật sự đã bị hai người này đả bại! "Tốt xấu gì cũng quen biết hơn bốn năm, mỗi ngày đều làm việc chung, sao lại lạnh nhạt đến mức ngay cả tên cũng không gọi?" (điềđàn❖lê❖quýđôn) Hai người này còn có ai có thể cố chấp bằng chúng chứ?

"Cha hỏi con, không phải những lúc lén lút các con cũng là như vậy chứ?" Chẳng lẽ là ông đã đoán sai quan hệ của hai người? Kỳ thật hai người bọn họ vẫn là người thật việc thật đúng như biểu hiện trên mặt, nước giếng không phạm nước sông, ngoại trừ công việc bên ngoài không có chút quan hệ mờ ám

nào?

"Lén lút? Chúng con không có cái vấn đề này." Lúc lén ở chung, bình thường đều chỉ có hai người bọn họ, căn bản không cần cân nhắc vấn đề "Lén lút" này.

"Không có cái vấn đề này?" Quả nhiên là không có "Lén lút" sao?

"Cha, con hỏi cha là sự tình bên "Phong Thái" kia, cha có nghe nói không?" Không chịu nổi nữa việc lão cha cứ vọng vò nói đến mấy loại chuyện vặt vãnh như thế này nữa, Tào Doãn Anh nhắc nhở: *điền♠đàn♠lê♠q♠uý♠đôn*

"Chưa nghe nói qua." Tào Lực Thành im ắng thờ dài, không muốn quản chuyện của người trẻ tuổi nữa. "Từ đâu con nghe thấy tin tức này?"

"Trần Sĩ Kiệt đưa ra vấn đề này trước mặt con và cô ấy." Bởi vì chuyện này, làm anh rối loạn rất lâu. "Vì cái gì? Hai người bọn họ là quan hệ như thế nào? Trợ lý Từ cho dù đủ năng lực đi chăng nữa, thì cái chức giám đốc tài chính "Vàng bạc đá quý Phong Dương" cũng không phải là chức vụ mà cô ấy có thể gánh nổi? Huống chi quan hệ của cô ấy cùng giới tài chính không đủ chặt chẽ, làm sao"

"Con trai." Tào Lực Thành đánh gãy con trai đang lăm bằm lầu bầu, có thể cảm nhận được rất rõ anh đang hoang mang cùng bức bối. "Nếu như con là hoài nghi năng lực Tiểu Nhân, cha chỉ có thể nói con quá coi thường con bé; về phần quan hệ của con bé cùng giới tài chính, nếu như "Vàng bạc đá quý Phong Dương" thật sự có ý mời chào nó, phương diện quan hệ giao tiếp này, tự nhiên sẽ giúp con bé chuẩn bị tốt."

Nhà họ Trần trên thương trường đều có quan hệ rất tốt với cả hai giới, không có gì là khó khăn cả.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

"Chuẩn bị. Dựa vào cái gì? Rốt cuộc bọn họ là quan hệ như thế nào?" Cái chức vụ đó, tuyệt đối không phải có thể tùy tiện muốn cho ai thì cho, cho nên lòng hoài nghi của Tào Doãn Anh đối với Trần Sĩ Kiệt càng thêm mạnh mẽ.

"Cha không nghe Tiểu Nhân đề cập qua con bé có phát sinh quan hệ sâu xa gì cùng "Tập đoàn Phong Thái" cả, sao con không hỏi con bé?" Nói đến nói đi, thì ra là tên nhóc này là lẩn lộn đầu đuôi, người trong cuộc không đi hỏi, sao lại tới hỏi ông một người ngoài cuộc xa đến ngàn dặm này chứ?

"Cô ấy nói là anh trai của bạn thân của cô ấy." Nói đến đây anh hình như còn muốn nổi nóng hơn nữa, lần trước giám đốc điều hành của Phùng thị, là chồng của bạn học của cô ấy, lần này là anh trai của bạn thân, cái tên Cố Nhân Kiệt kia thì là học trưởng. Mẹ nó, sao từ đâu chui ra nhiều người không có phận sự như vậy chứ?

"Quả đúng là con bé có một người bạn tốt cũng họ Trần." Tào Lực Thành nhớ lại. "Con trai, sao vậy, con sợ Tiểu Nhân bị người khác cướp mất à? Ngay từ đầu cha đã biết một người như con bé Tiểu Nhân là người tốt đến không có chỗ chê rồi mà, người có đầu óc thì đã biết điều mà đối tốt với con bé rồi, nhìn lại con xem, động một chút là lại hung dữ rống lên với người ta đấy." (Chả khác gì đang nói khéo đưa con mình ko có đầu óc =)))

"Ai sợ?" Tức giận mà cắt ngang lời mà nói của cha mình, sắc mặt của Tào Doãn Anh càng thêm âm trầm khó coi. "Cô ấy muốn đi thì cứ đi, con không sao hết."

"Khẩu thị tâm phi." Con mình tính tình như thế nào ông lại không hiểu sao? Nếu quả thật không sao hết như lời nó nói, sao lại phải bám riết lấy ông mà hỏi về chuyện của "Phong thái" chứ?*điền♠đàn♠lê♠q♠uý♠đôn*

"Tùy cha muốn nói thế nào cũng được, con có việc cần làm rồi."

"Đợi đã nào. . .!" Nghe ra ý đồ muốn cúp máy của Tào Doãn Anh, Tào Lực Thành kêu lên.

"Chuyện gì?"

"Tiểu Nhân là một đứa con gái tốt." Tào Lực Thành nhận xét một câu.

Tào Doãn Anh trầm mặc, cố gắng thay đổi nhủ danh không thành mà sinh ra nộ khí.

"Nếu như con bé muốn rời đi, cứ để cho nó đi đi!"

Nghe thấy lời nói của cha mình, khiến cho sắc mặt Tào Doãn Anh càng thêm khó coi. "Con cúp máy đây."

Anh không hứa hẹn điều gì, cũng không cho cha mình có cơ hội mở miệng lần nữa, quyết đoán cúp điện thoại, lại vì lời nói với vừa rồi mà xuất thần.*điền♠đàn♠lê♠q♠uý♠đôn*

Cứ để cho cô ấy đi đi sao?

Trong một quan hệ không xác định, sợ nhất chính là có chuyện xấu xảy ra.

Mà bạn gái cũ đã lâu không xuất hiện, tuyệt đối là chính chuyện xấu nhất.

Nhìn người đột nhiên xuất hiện, Từ Như Nhân không thể nào che dấu được sự kinh ngạc của bản thân.

"Chào, Như Nhân." Phương Thanh Mân cười hướng cô chào hỏi. "Đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Từ Như Nhân có gắng nặn ra một nụ cười, chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc giống như sáp người. "Trở về lúc nào vậy?"

"Hôm qua." Phương Thanh Mân gầy gầy mái tóc dài được uốn cong tỉ mỉ, phong thái rất tự nhiên.

Từ Như Nhân nhìn động tác của cô ta, vẫn vớ mà suy nghĩ, mình cùng Phương Thanh Mân căn bản là hai loại người khác nhau, cô ta xinh đẹp hào phóng, nhiệt tình rất dễ thân cận, luôn rất nhanh chóng hoà mình cùng với người xa lạ.

"Như Nhân, cô làm sao vậy?"

Giọng nói mang theo sự quan tâm truyền vào trong tai Từ Như Nhân, cô mới phát hiện mình lại đang ở trước mặt của mọi người mà ngồi suy nghĩ ngây ngốc. ~~điên đàn lè quý đôn~~

"Không có gì." Hai gò má Từ Như Nhân hơi nóng lên lác đác, đem cặp văn kiện trên tay giao cho Quan Na Na đang ở một bên, ra về thoải mái mà hỏi: "Em đến tìm tổng giám đốc a, sao không trực tiếp đi vào?"

"Không gặp á..., dù sao mấy công việc chất đống kia cũng sẽ không chạy, Thư ký Hoàng nói hôm nay anh ấy không có lịch trình đi ra ngoài, cho nên bảo đảm đến buổi tối vẫn sẽ còn ở trong tòa nhà này."

Phương Thanh Mân vô tình phát phát tay. "Lát nữa tôi cũng muốn rủ Thư ký Hoàng ra ngoài đi ăn nói chuyện một chút, cô cũng cùng đi đi! Lâu như vậy cũng đã không tụ họp lại rồi." ~~điên đàn lè quý đôn~~

"Tôi còn có việc." Từ Như Nhân muốn cự tuyệt, đã thấy Phương Thanh Mân buột miệng cười.

"Như Nhân, cô bị bệnh cuồng công việc đến hư đầu mắt rồi á!" Phương Thanh Mân duỗi ra ngón trỏ ở trước mặt cô lắc lắc. ~~điên đàn lè quý đôn~~ "Cô như vậy là không được ah, coi chừng không quen được bạn trai đó nha!"

Lần này Từ Như Nhân thật sự mỉm cười, nụ cười này rất tự nhiên khác với mọi hôm rất nhiều.

Cô nghĩ, không có ai có thể chán ghét Phương Thanh Mân được a? Vốn dĩ cô ấy xuất thân là con nhà giàu có, thế nhưng không có nửa điểm kiêu ngạo tự mãn, người cũng hiền hoà.

Người như vậy, lại là "bạn gái cũ" của anh. ~~điên đàn lè quý đôn~~

Nghe nói hai người là thanh mai trúc mã cũng nhau lớn lên, đến cuối cùng kết cục lại là bình thân mà chia tay, nếu như ngay cả Phương Thanh Mân đều không thể lưu lại ở bên cạnh anh, bản thân mình có cái gì để thắng được cô ấy đây chứ?

Nghĩ vậy, lòng Từ Như Nhân không khỏi trầm xuống.

"Như Nhân?" Thấy cô lại xuất thần, trong mắt Phương Thanh Mân hiện lên sự nghi hoặc. "Hôm nay cô làm sao vậy? Luôn thất thần?" Cô cẩn thận nhớ lại, chính mình có nói gì sai sao? Vừa nghĩ như thế.

"Như Nhân, cô có bạn trai rồi à?" Giọng nói hưng phấn giống như phát hiện một đại lục mới vậy.

Cô không có bạn trai, cô chỉ có bạn giưòng! Hơn nữa, bạn giưòng của cô, lại chính là "Bạn trai cũ" của người phụ nữ trước mắt.

Từ Như Nhân trầm mặc, đột nhiên cảm giác cảnh đẹp mà mình chờ đợi trở nên càng thêm xa vời.

"Không nói lời nào. Quả nhiên là có nội tình." Phương Thanh Mân thay đổi sang bộ dạng thần thần bí bí. "Mau nói cho tôi biết, là người đàn ông nào vận số tốt như vậy, có thể làm cho cô vừa ý?"

"Không có." Từ Như Nhân gục đầu xuống, không phát hiện phòng thư ký lúc này đã có thêm một người nữa. ~~điên đàn lè quý đôn~~

"Em đến chỗ anh chỉ là để quấy nhiễu các nhân viên của anh làm việc thôi phải không?" Nửa giờ trước chợt nghe thấy tin tức Phương Thanh Mân đến đây, ở văn phòng chờ cả buổi không thấy người đâu, Tào Doãn Anh rất nhận mệnh mà đi ra bắt người.

Không nghĩ tới, vừa vận nghe thấy câu "Không có" kia, lại làm cho tâm tình của anh chìm đến đáy cốc!

Không có sao? Vậy anh tính là cái gì?

"Cái gì quấy nhiễu, nói khó nghe như vậy!" Phương Thanh Mân ra vẻ sinh khí mà trừng mắt với Tào Doãn Anh. "Đã lâu không gặp, nhưng vừa mới mở miệng thì lại không có lời nào tốt đẹp cả!"

"Anh là ăn ngay nói thẳng." Tào Doãn Anh tức giận mà trừng mắt ngược trở lại. "Người đã đến đây còn không vào gặp, ở bên ngoài này lè mề cái gì?"

"Em tâm sự với Như Nhân ah, anh cho rằng ai cũng đều giống anh sao, thích điên cuồng với công việc ah?"

"Cô ấy so với anh còn siêng năng làm việc hơn gấp mấy lần nữa kìa." (điển đàn lễ quý đôn) Nhân nhật mà liếc về phía Từ Như Nhân vẫn đang im lặng nãy giờ, ngoài ý muốn phát hiện cô rõ ràng đang ngăn người.

"Ai nha nha, lại ngăn người, nhất định là suy nghĩ về đàn ông." Phương Thanh Mân cười khanh khách, thật cao hứng chứng kiến Từ Như Nhân đã "Thông suốt" rồi. "Thật là may, tôi còn sợ cô bị cái đàn ông không có tình thú này lây bệnh, đến cuối cùng ngoại trừ công việc thì cái gì cũng không quan tâm."

"Em im miệng cho anh!" Tào Doãn Anh ra tay ôm lấy cổ Phương Thanh Mân, cân nhắc muốn vặn gãy nó hay không. "Cùng anh vào văn phòng, đừng ở ngoài này làm chuyện mất mặt xấu hổ!"

Trước khi rời đi, không quên thoáng nhìn về hướng Từ Như Nhân, nhú mày, suy nghĩ hình như cô ấy có cái gì đó không được bình thường thì phải?

Nhìn cử chỉ thân mật của hai người, Từ Như Nhân cúi đầu xuống, cảm thấy một hồi choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Mà người được xưng là sinh vật ngoại lai nhất phòng Quan Na Na, tức thì lủi rủ chạy về phía Thư ký Hoàng.

"Chị Hoàng, cô ấy là ai vậy? Người thật xinh đẹp ah! Đứng chung một chỗ với tổng giám đốc siêu xứng luôn." Quan Na Na hâm mộ nói, cô yêu nhất tuần nam nữ, nhìn như là một cảnh đẹp làm người vui tâm tình tốt. "Cô ấy là bạn gái của tổng giám đốc sao? Vậy sao từ trước đến giờ chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy? Tổng giám đốc mới vừa rồi còn nở nụ cười a."

Ba tháng gần đây, chỉ thấy qua bộ dáng tổng giám đốc trở mặt khủng bố mắng chửi người khác, cũng chưa có thấy qua cái bộ dạng anh cười nhẹ nhàng như vậy.

Thư ký Hoàng không trả lời cô ấy, chỉ là có chút lo lắng nhìn qua Từ Như Nhân vẫn còn đang ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ. "Trợ lý Từ? Cô có khỏe không?"

"Hả? Tôi không sao." Từ Như Nhân hoàn hồn, giật giật khoe miệng, đưa sắp văn kiện mới vừa nhận ra. "Cái này làm phiền cô sắp xếp dùm."

"Được." Thư ký Hoàng vẫn không thấy yên lòng khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt quá mức của Từ Như Nhân. "Trợ lý Từ, có phải thân thể cô không thoải mái hay không?"

"Có một chút." Từ Như Nhân miễn cưỡng cười cười, cô không biết mình còn có thể trả lời thế nào nữa.

"Không thoải mái?" Quan Na Na nhảy dựng lên. "Vậy chị có muốn xin phép về nhà nghỉ ngơi hay không? Sắc mặt của chị thật sự không tốt lắm a!"

Từ Như Nhân nhìn về phía cô bé, sau đó ngoài dự liệu của mọi người gật gật đầu. "Cũng được. Phiền em giúp chị điền vào giấy xin phép nghỉ nha, cảm ơn."

Từ Như Nhân không né tránh, bởi vì trước cửa cũng đã có người tìm tới tận nơi với một bộ dạng muốn trả thù rồi.

"Từ Như Nhân!"

"Chuyện gì?" Mới định trở lại phòng làm việc của mình cầm đồ đạc rời đi, đã thấy quản lý bộ phận kinh doanh đang lao đến như đầu tàu cao tốc —— đành nói "Xin phép quản lý tôi đi trước".

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Vương Danh Thông giương lên công văn trên tay, khuôn mặt bành như chiếc bánh bao, thân thể cao lớn kích động mà run run.

Từ Như Nhân đã sớm đoán được, đợt hội nghị hai tháng trước, hai người đã sớm kết thù rồi, mà người thay thế vị trí quản lý cũng đã tìm được, Vương quản lý bị đổi đi nơi khác là chuyện trong dự liệu.

"Trưởng phòng Vương, tôi nghĩ trên văn bản cũng đã ghi rất rõ ràng rồi." Cô xoa xoa cái trán, rất không hi vọng ngay lúc sức chiến đấu của bản thân mình kém như vậy lại phải chống lại nhân vật như thế này.

"Từ Như Nhân, người phụ nữ như cô dựa vào cái gì đối với tôi như vậy?" Câu "Trưởng phòng Vương" kia giống như là giọt nước cuối cùng làm tràn ly, Vương Danh Thông toàn bộ bạo phát, hoàn toàn không để ý vị trí hiện tại của mình đang đứng là ở gần chỗ cửa ra vào, bên cạnh còn có những người khác, một ngụm oán khí không ỏi không thông khoái.

"Tôi ở Long Tinh làm hai mươi lăm năm, lúc cô vừa mới sinh ra tôi đã làm trong công ty này rồi, tôi đối với công ty tận tâm tận lực, hơn nửa đời người đều vì công ty này mà cống hiến, cô dựa vào cái gì mà giáng chức của tôi chứ? Cô nghĩ mình là ai hả?"

Từ Như Nhân lui hai bước, cùng lão ta giữ một khoảng cách, nhưng Vương Danh Thông lập tức lại tiến tới gần, đẩy mắt đỏ thắm chất đầy sự không cam lòng cùng phẫn hận.

"Cô cho rằng cô rất giỏi sao? Bất quá là dựa vào thân thể hướng lên trên mà bỏ thôi! Cựu tổng giám đốc cùng tổng giám đốc hiện thời cũng thật là mắt bị mù rồi, nên mới rơi vào bẫy của cô! Hai cha con dùng chung một người phụ nữ, cũng không sợ người khác chê cười! Như thế nào, nghe nói đến cả thiếu gia của "Tập đoàn Phong Thái" cũng là đây tở dưới váy của cô mà, cô rất đắc ý đúng không? Không biết xấu hổ!"

"Vương quản lý, ông tại nói loạn cái gì vậy hả?" Quan Na Na nhìn không được mà nhảy ra phát lên giọng nói chính nghĩa, lại làm cho Vương Danh Thông đẩy qua một bên.

"Tôi nói sai chỗ nào?" Vương Danh Thông vẫn hung ác trừng mắt với Từ Như Nhân, giận dữ vì cô vẫn đang giữ được vẻ mặt bình tĩnh. "Quả nhiên là đồ con riêng không có gia giáo, cô với mẹ cô là cùng một cái dạng! Chỉ biết dựa vào đàn ông rồi dùng sắc đẹp, tôi thử đợi xem cô có thể hung hăng càn quấy bao lâu! Mẹ nào con nấy, cô chờ coi cô với mẹ cô cũng chỉ có cùng một cái kết cục mà thôi, bị đàn ông chơi đùa đủ rồi quăng, đứa con sinh ra đến cả ba nó là ai cũng không biết!"

"Câm miệng!"

"Đủ rồi!"

Hai giọng nam đang rất tức giận đồng thời vang lên từ hai hướng khác nhau, Vương Danh Thông cùng bọn người Thư ký Hoàng đang đứng một bên quay đầu nhìn lại, phát hiện Tào Doãn Anh đang hùng hực lửa giận cuồng nộ xông ra từ phòng tổng giám đốc bên kia, còn có Phương Thanh Mân đang nhủu mày đi theo phía sau; mà nhìn qua một một giọng nói khác, là theo phương hướng thang máy truyền đến đây, mở miệng là Trần Sĩ Kiệt mặt không chút biểu tình mà đi tới.

Đang lúc toàn bộ mọi người đều nghĩ "Xong đời" rồi, giọng nói kinh ngạc của Phương Thanh Mân khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người kéo về trên người khổ chủ.

"Như Nhân?"

Vương Danh Thông vừa quay đầu lại, chính là thấy một sấp giấy từ đâu bay tới đập vào mặt mình, mang theo từng cơn đau đớn.

"Mẹ tôi không phải là người mà loại người như ông có thể vũ nhục được đâu!"

Từ Như Nhân mới vừa rồi dù có bị mắng khó nghe hơn nữa cũng không có phản ứng, nhưng ngay thời điểm đối phương làm nhục mẹ mình liền hoàn toàn tức giận, cô cầm lấy tất cả các loại đồ vật có thể ném được của mình mà hướng Vương Danh Thông ném đi.

"Ông nghĩ ông là ai! Ông dựa vào cái gì ở trước mặt tôi nói những lời này? So với mẹ tôi ngay cả một sợi tóc của mẹ tôi thôi ông cũng còn kém xa lắm! Ông thì biết cái gì ——" đồ đạc ném xong, cô tức giận mà xông lên trước muốn dùng quyền cước công kích.

"Tiểu Nhân." Mạo hiểm nguy hiểm đến với khuôn mặt của mình Trần Sĩ Kiệt đi vào bên người cô, thò tay ngăn lại động tác của cô, đem cô kéo vào trong ngực. "Ồn rồi, đừng khóc."

"Người phụ nữ điên này ——" bị một tập tài liệu dày đánh cho cháng váng đầu óc, cái trán thậm chí còn bị giấy do Từ Như Nhân ném ra sát cho cháy máu, Vương Danh Thông chặt vật mà trừng mắt với Từ Như Nhân. "Cô dám đánh tôi? Tôi nhất định kiện cô ——"

Một quyền của Tào Doãn Anh đánh rớt nhưng lời còn lại mà lão ta muốn nói.

"Tôi chờ ông tới kiện, cút!" Rống giận như sấm vang, khiến cho Vương Danh Thông rất nhanh mà kẹp đuôi trốn chạy.

Chân mày của Tào Doãn Anh vẫn không hề dãn ra, đi tới trước mặt Từ Như Nhân, Trần Sĩ Kiệt vẫn không hề buông tay ra.

"Buông tay, tôi sẽ đưa cô ấy về." Nắm đấm vừa dùng để đánh người kia lần nữa nắm chặt, mục tiêu là người đàn ông không thức thời trước mắt này.

"Không làm phiền." Trên mặt Trần Sĩ Kiệt không còn nụ cười dễ gần thân thiện của ngày thường, mà là một bộ dạng lạnh nhạt trào phúng. "Tiểu Nhân đã

bị người ta nói đến khó nghe như vậy rồi, nếu lại để cho anh đưa về, ai biết được ngày mai còn có thể nổi lên lời đồn đại dạng gì nữa?"

"Nếu là anh thì cũng chả tốt gì hơn." Nắm đấm đã siết đến không thể chặt hơn, Tào Doãn Anh phản kích, với hành động của anh ta cũng sẽ khiến cho Từ Như Nhân rơi vào một cục diện khó xử không kém gì.

"Nếu như không có 'tiền lệ' là cha con các người, chuyện của tôi với Tiểu Nhân sẽ bị hiểu lầm thành như vậy sao?" Trần Sĩ Kiệt lạnh lùng trào phúng một câu. "Anh dám nói, anh chưa từng nghe qua loại đồn đãi bất lợi đối với cô như vậy sao? Anh thậm chí không hề vì cô ấy mà làm sáng tỏ qua!"

"Thật buồn cười! Nếu như đối với tất cả mọi lời đồn đại đều phải tốn công tốn sức đi làm sáng tỏ, tôi mỗi ngày lo chuyện mở hợp báo cũng đủ mất cả ngày rồi!" Tào Doãn Anh cũng không tin bản thân Trần Sĩ Kiệt lại sẽ đi làm chuyện nhàm chán như vậy.

"Với những chuyện liên quan đến danh dự của Tiểu Nhân, anh cũng đã có thể không để ý như vậy, huống chi chỉ là chuyện nhỏ này của cô ấy phải không?" Cũng đã ồn ào thành như vậy, Trần Sĩ Kiệt cũng không hề nhịn nữa, dứt khoát một lần nói rõ. "Loại đồn đãi này ngay cả tôi cũng đã nghe đến, càng không cần nói đến phiên bản ở bên trong nội bộ công ty mà tôi nghe thấy, có cái còn nói rõ anh không thích cô ấy đến cỡ nào, mỗi lần tìm được cơ hội thì sẽ tận dụng hết khả năng mà anh có để nghiêm khắc với cô ấy, anh dám phủ nhận sao?"

Tào Doãn Anh hoàn toàn không thể phản bác lại, mặc dù chuyện làm khó dễ này phần lớn là do tư tâm riêng của anh, muốn huyên náo để cô chuyển hướng cầu viện mình, nhưng. Cô chưa từng cầu qua, mà ngay cả lần này, cô cũng núp ở người khác trong ngực người khác!

Chẳng lẽ trong lòng cô, anh không quan trọng, không đáng tin cậy gì như vậy sao?

"Đúng là không thể phủ nhận, nhưng chuyện này cùng với anh không quan hệ."

"Chuyện của Tiểu Nhân chính là có quan hệ với tôi." Cánh tay Trần Sĩ Kiệt đang đỡ Từ Như Nhân thị uy mà xiết chặt. "Bây giờ tôi sẽ nói cho anh biết, mà mọi chuyện cũng nên nói rõ ràng luôn đi. Anh nếu thật sự có tâm đối tốt với Tiểu Nhân, thì cũng sẽ không thể không rõ ràng minh bạch mà theo cô lâu đến như vậy, một bên thì cùng cô ấy thân mật, mặt khác lại để cô ấy ở trong công ty tứ cố vô thân mà chống chọi với dư luận, anh căn bản không xứng với cô ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Lời mà Trần Sĩ Kiệt nói, lại khiến cho Tào Doãn Anh phải đen mặt, đồng thời cũng khiến người khác khiếp sợ không thôi.

Nói như vậy, tổng giám đốc cùng trợ lý Từ. Thật sự. Có chuyện hay để nói rồi à!

"Đừng nói nữa." Không kịp ngăn cản anh, Từ Như Nhân chỉ có thể tro mắt đứng nhìn sự tình tiếp tục chuyển biến. Cũng tốt, cô vốn cũng đang do dự không biết làm như thế nào để mở miệng, nay Trần Sĩ Kiệt nói như vậy coi như cũng là giúp cô một tay rồi!

Nói rõ, tình mộng, chính mình cũng nên rời đi thôi.

"Chúng ta đi thôi!" Cô cúi thấp đầu, không muốn nhìn biểu cảm hiện tại trên mặt người đàn ông kia nữa.

Quy định anh đã lập ra nay chính cô lại làm hỏng nó rồi, chuyện của bọn họ ở công ty bị nói ra. Cô sợ, sợ nhìn thấy biểu lộ hối hận, cùng với vẻ mặt chán ghét của anh.

Không nên nhìn vẫn tốt hơn.

"Tào Doãn Anh, chúng tôi đã ra mặt, thì sẽ không tiếp tục bỏ mặc chuyện Tiểu Nhân bị anh khi dễ như vậy nữa!" Trần Sĩ Kiệt lạnh lùng mà quăng xuống một câu, rồi ôm vai Từ Như Nhân đi lướt qua Tào Doãn Anh.

"Đợi đã!" Tào Doãn Anh nhanh như chớp nắm chặt lấy tay Từ Như Nhân, dùng ánh mắt nhìn chăm chú nhìn cô nhưng vẫn không thấy cô nhìn lại.

Từ Như Nhân không mở miệng, chỉ là có chút tránh ra, cúi đầu không dám nhìn hướng anh. "Tổng giám đốc, chào tạm biệt."

Tào Doãn Anh mở cửa nhà, một mùi hương nhàn nhạt bay tới.

Anh nhận ra mùi hương này, chỉ không ngờ hôm nay lại được nghe thấy nó.

Trù nghệ không phải là sở trường của Như Nhân Từ, dù có là lúc ở chung cũng chưa bao giờ tổ chức nấu ăn gì, công dụng phòng bếp đại khái vên vẹn cũng chỉ là dùng để nấu mì tôm, mà món ăn duy nhất cô biết nấu, là thịt bò kho —— đó là món sở trường của người mẹ đã mất của cô.

Hàng năm mỗi lần đến ngày giỗ của mẹ cô, cô đều nấu một nồi thịt bò kho, sau khi trở về từ chuyến thăm mộ, liền lặng lẽ ngồi ở bàn ăn trên đó có thêm một ít cơm trắng, yên lặng mà ăn.

Anh biết, đây là cách thức cô nhớ về người mẹ đã mất của mình.

Trong hai năm qua, chỉ cần đến ngày giỗ của mẹ cô, vào buổi chiều anh cũng sẽ nghỉ việc, quần lấy cô mà cùng nhau ăn bữa ăn đó.

Hai người không hề nói chuyện, chỉ yên lặng mà ngồi ăn.

Mà bây giờ, anh rõ ràng nghe thấy mùi vị kia.

Một tay còn cầm nắp nồi Từ Như Nhân như là có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy sự xuất hiện của anh, kinh ngạc mà cùng anh nhìn nhau một lúc lâu, vẫn không biết nói gì cho phải, chỉ làm thêm hai chén cơm, rồi bưng nồi thịt lên bàn ăn.

Khác hẳn với trước kia, Tào Doãn Anh lại mở miệng. "Em có khỏe không?"

"Uh." Từ Như Nhân vui đầu ăn cơm, không có ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nhú mày, nhìn chăm chăm vào cô, cũng chỉ có thể nhìn đỉnh đầu cô.

"Ngay cả nhìn anh cũng không muốn sao?" Từ khi nào mà bản thân mình lại khiến cho cô chán ghét đến như vậy? Nhớ tới lời Trần Sĩ Kiệt đã nói, hẳn là cô cũng đang trách anh? Trách anh cho tới nay vẫn chưa bao giờ bảo vệ cô thật tốt sao?

"Không có." Từ Như Nhân vẫn không ngẩng đầu lên.

Tào Doãn Anh để đĩa xuống, không còn muốn ăn nữa.

Anh không phải không bảo vệ cô, trái lại nữa kia, anh gần là quá muốn bảo vệ cô, mới có thể bức cô như vậy, hi vọng cô có thể từ bỏ công việc này rồi bỏ cái thương trường một chút cũng không thích hợp với cô này, hi vọng cô có thể toàn tâm toàn ý lại là chính mình.

Anh làm như vậy, là sai lầm rồi sao?

Nhìn Từ Như Nhân kiên trì không chịu ngẩng đầu lên, anh cảm giác mình không biết nên nói cái gì, rồi lại phát hiện bất luận hiện tại anh muốn nói gì đi nữa, nghe cũng chỉ giống như là lấy cớ với biện giải.

Lúc trước không chịu nói rõ tâm ý của mình với cô, hiện tại dù có nói, thì cũng đã muộn rồi?

Bên môi lộ ra nụ cười khổ, anh thử vài lần, rồi mới trấn định nói ta nghi vấn của mình.

"Em muốn tới 'Vàng bạc đá quý Phong Dương' sao?" Anh nhớ tới lời cha mình đã nói, nếu như Từ Như Nhân muốn rời đi, hãy để cho cô đi, lời mà Trần Sĩ Kiệt đã nói vẫn còn vang lên bên tai anh, có lẽ sau khi cô rời đi, có thể cô sẽ vui vẻ hơn.

Tuy rằng thật đáng tiếc mình lại không phải là người đã thay đổi cô, nhưng nhìn bộ dáng ngày đó cô rúc vào trong ngực Trần Sĩ Kiệt, anh nguyện ý chúc phúc.

". Không biết." Không biết tại sao đột nhiên anh lại hỏi chuyện này, Từ Như Nhân cũng ngừng động tác ăn uống của mình, chờ anh.

"Uh!" Tào Doãn Anh một lần nữa nhặt đĩa, yên lặng ăn xong phần cơm của mình, rồi lặng lẽ đứng dậy.

"Anh vẫn chưa nói với em chuyện này, món bò kho mà em nấu ăn rất ngon."

Câu nói bất ngờ này, rốt cuộc cũng khiến cho Từ Như Nhân ngẩng đầu lên.

Tào Doãn Anh mang theo nụ cười, lại có một chút ý tứ chua chát nói. "Trần Sĩ Kiệt Dường như rất thích hợp với em!"

Anh móc ra một vật gì đó để bên cạnh chén của mình, không nói thêm một lời nào nữa mà rời đi.

Từ Như Nhân nhẹ buông tay, hơi giật mình mà nhìn chòm chìa khóa trước mặt.

"Anh hai, em là nhờ anh đi 'trợ giúp' mà, sao anh lại đi phá hỏng gia can nhà người ta làm cái gì?" Nghe xong lời kể của Trần Sĩ Kiệt, Trần Ý Hoan tức giận mà tròn mắt liếc qua.

"Anh là suy nghĩ cho bọn họ, nên mới hạ một liều thuốc nhắc nhở đấy chứ." Lão thần Trần Sĩ Kiệt phản bác.

"Vậy sao?" Trần Ý Hoan cười vô cùng ngọt ngào, ngọt ngào như mật. "Anh làm như vậy, rõ ràng là vì không vừa mắt bất mãn với người ta."

Bị em gái xem thấu tâm tư, Trần Sĩ Kiệt cũng không phủ nhận. "Quả thật là do anh tức giận nên mới nói như vậy, anh không nghĩ tới nhân viên cao cấp của 'Long Tinh' lại là một kẻ như vậy, cho dù có là chuyện đại sự gì, cũng không thể nói khó nghe như vậy đối với một người phụ nữ."

Lại còn chưa nói đến người bị làm cho nhục nhã đó lại là Từ Như Nhân, cái tên đó rõ ràng là không có đem bọn họ những "Chỗ dựa" này đặt ở trong mắt.

"Ân! Thật sự rất không có khẩu đức." Trần Ý Hoan cũng tức giận, nếu như việc này để cho Phương Hạnh Nhạc biết, sợ là sẽ trực tiếp vọt tới trước mặt người nọ mà dành cho một trận ra đòn?

"Cho nên anh cũng không suy nghĩ nhiều, mà nói ra nhưng lời như vậy." Trần Sĩ Kiệt hồi tưởng lại, cũng cảm giác mình là có chút xúc động, nhưng không nghĩa làm như vậy là sai. "Nhưng như vậy cũng tốt, vấn đề giữa hai người kia nếu như bây giờ vẫn không có chuyển biến, không biết lại giằng co đến khi nào, rõ ràng cả hai đều có tình cảm với nhau nhưng vẫn chỉ cứ lén lút qua lại, ở trong công ty cũng làm ra những hành động can thủ chừng mực. Giờ anh đã nói ra những lời này, lại ngay trước mặt Tào Doãn Anh mà mang người đi, anh nghĩ sau chuyện này anh ta đủ thông minh để biết là mình cần sớm nói chuyện rõ ràng với Tiểu Nhân."

"Hơn nữa lời đồn cũng đã lan truyền ở 'Long Tinh', anh cũng không tin bọn họ còn có thể coi như chuyện gì cũng chưa hề phát sinh."

"Vạn nhất chuyện không như anh đã suy tính thì sao?" Trần Ý Hoan nhìn anh với vẻ xem thường. "Vạn nhất Tào Doãn Anh cảm thấy anh rất nghiêm túc, người Tiểu Nhân thích chính là anh, cứ như vậy mà quyết định buông tay thì làm sao?"

"Vậy thì đến lượt anh đi tìm anh ta nói chuyện thôi!" Trần Sĩ Kiệt nhún nhún vai.

"Người ta có chuyện gì cần nói với anh kia chứ?"

"Đã là đàn ông thì không nên nhượng bộ."

"Làm không tốt anh ta lại cảm thấy đó là anh đang hy sinh mà thành toàn cho người ta đó."

"Tiểu Hoan, em tốt xấu gì cũng đối với anh trai mình cũng có chút tin tưởng chứ?" Tin tưởng dù chỉ một chút vào phán đoán của anh thôi cũng không được sao?

"Em đối với anh có lòng tin, nhưng em đối với Tào Doãn Anh không tin tưởng được." Một người đàn ông hơn ba năm trời không lên tiếng, chứng kiến người phụ nữ bên người của mình bị người ta theo đuổi cũng không có phản ứng lớn gì, cô thật sự rất khó mà không bi quan.

"Hơn nữa anh lại thẳng thừng đem chuyện tình cảm của họ nói ra trước mặt tất cả mọi người, không phải là làm cho Tiểu Nhân ở 'Long Tinh' không còn đường lui nữa sao?" Một bước cờ này rất khó để cô không nghi ngờ mục đích của anh hai là vì muốn thuận lợi mà kéo Tiểu Nhân qua công ty nhà mình luôn. "Đáng tiếc là cho dù cô ấy không thể tiếp tục ở lại đó nữa, thì hành động theo đuổi lúc trước của anh cũng làm cho cô ấy bài xích chuyện vào làm ở 'Tập đoàn Phong Thái' mất rồi."

Theo cá tính của Tiểu Nhân, bởi vì quan hệ của các cô, vốn đã không có khả năng đáp ứng vào làm ở 'Phong thái' khiến cho cô khó làm người; hôm nay quay một phát như vậy về sau, cô ấy càng cách 'Phong thái' rất xa, bởi vì cô ấy không cần thiết phải vì trốn tránh những lời đồn đại mà phải nhảy từ một công ty bát quái này qua một công ty cũng bát quái không kém.

"Có thể vào làm việc ở đây hay không anh không bắt buộc." Nhưng nếu vào làm thật đương nhiên là tốt nhất.

"Anh hai, nếu như Tiểu Nhân đau khổ, em cũng sẽ khổ sở theo đấy." Biết rõ anh hai rất thương mình, Trần Ý Hoan rất "Lo lắng" nói.

"Anh biết rồi." Trần Sĩ Kiệt nhìn xuống xúc động muốn thở dài.

"Ngày mai em qua xem cô ấy." Trần Ý Hoan mím môi, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào từ trước đến nay lại có sự kiên quyết làm cho người khác không cách nào bỏ qua. "Chỉ cần là chuyện Tiểu Nhân muốn, em đều sẽ nghĩ biện pháp làm giúp cho cô ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 14.2

Một cuộc gọi vượt đại dương lúc nửa đêm, khiến cho Tào Doãn Anh còn đang chìm trong dòng suy nghĩ của bản thân phải hồi tỉnh lại, anh nhấn xuống nút call, trong lòng biết rõ là ai đang gọi tới.

"Tiểu Nhân từ chức rồi hả? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Tào Lực Thành nghe được tin tức, bất chấp chênh lệch về thời gian, ngay lập tức gọi điện thoại chất vấn con trai.

Chuyện phát sinh ngày đó tại lầu 35, cũng không có ai dám nói ra, người của công ty chỉ biết là Từ Như Nhân đưa đơn xin từ chức, rồi không hề xuất hiện tại công ty nữa.

Mà chuyện ngày đó Trần Sĩ Kiệt ôm Từ Như Nhân đi ra khỏi tòa lầu, không ít người gặp được, tăng thêm càng nhiều lời đồn so với trước kia, trong lúc nhất thời mà trở nên rất hỗn loạn.

"Con bé thật sự quyết định đến chỗ "Phong Thái" sao?" Tào Lực Thành cũng biết là ai mang Từ Như Nhân đi, chỉ là không ngờ, Tiểu Nhân thật sự có thể cứ như vậy mà đi theo anh ta.

"Cô ấy nói cô ấy không biết." Trên thực tế, chức vụ của cô ấy tại "Long Tinh" vẫn còn đang ở trạng thái bỏ trống. Anh rõ ràng là đã quyết định muốn buông tay, nhưng như thế nào cũng buông tay được. "Bên "Phong Thái" cũng không có truyền ra tin tức cô ấy nhận chức."

"Ngày đó đến cùng là như thế nào?"

Tào Doãn Anh đem chuyện trải qua nói sơ lược một lần.

"Cái tên Vương Danh Thông đó! Con đánh gả một quyền vẫn còn quá nhẹ!" Tao nhả từ trước đến nay của Tào Lực Thành đã hoàn toàn biến mất, mà chuyển biến thành lửa giận ngập trời. "Dám nói Tiểu Nhân như vậy, ngay cả Phúc Phi mà hấn ta cũng dám lấy ra nói!"

Sau khi có chút xuất thần, Tào Lực Thành mới nhớ tới muốn giải thích. "Phúc Phi, cô ấy."

"Con biết."

Con trai bình thân trả lời như vậy, ngược lại khiến cho Tào Lực Thành phải nường mày. "Con biết?"

"Cô ấy là Từ trợ." Anh có chút dừng lại, cuối cùng vẫn không nói hết được cái xưng hô quen thuộc kia. ".mẹ ruột."

"Con thật sự biết rõ đúng không?" Nghe khẩu khí của con trai, xem ra chính mình đã xem thường nó rồi.

"Cha đột nhiên nhận làm người giám hộ cho một người con gái xa lạ, chẳng lẽ con lại không điều tra một chút sao?" Ngưỡng người tựa vào trên ghế sofa, Tào Doãn Anh nhắm mắt lại, cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

"Cái này! Ta là cha của con đó." Không nghĩ tới con của mình lại có thể đi điều tra mình.

"Cha là chồng của mẹ con đó." Mặc dù biết cảm tình của cha mẹ rất tốt, nhưng chuyện không hợp thói thường như vậy anh vẫn muốn điều tra rõ ràng.

Tào Lực Thành biết rõ con trai không có ác ý, chỉ là có chút không thoải mái, nhưng sau khi thở dài, ông vẫn giải thích.

"Phúc Phi là học muội của cha, một nữ sinh rất ưu tú, cô ấy độc lập có chủ kiến, chưa bao giờ kết hôn. Cùng cha của Tiểu Nhân đến cuối cùng bởi vì quan niệm khác biệt mà không cách nào ở bên nhau, mà đôi phương sau khi rời đi, trong một lần ngoài ý muốn mà chết." Giọng nói của Tào Lực Thành có chút hoài niệm. "Cô ấy không còn có thân nhân nào khác nữa, cũng chỉ có mỗi người con gái là Tiểu Nhân, không lâu sau khi biết mình bị ung thư, liền thỉnh cầu cha chiếu cố con gái cô ấy đến lúc thành niên. Tuy không có quan hệ huyết thống nhưng ta thật sự xem Tiểu Nhân như con gái của mình mà đối đãi."

"Con biết." Lấy tay xoa nắn thái dương mắt nhắm lại, giọng nói của Tào Doãn Anh có chút trống rỗng.

Anh còn biết, người phụ nữ mạnh mẽ Phúc Phi này rất thương yêu con gái mình, tuy Từ Như Nhân là một thiên tài, nhưng bà ấy chưa từng có bất cứ yêu cầu gì trong việc học tập của cô, cũng tùy ý cho chính cô tự quyết định có muốn học nhảy lớp hay không, chỉ cần con gái vui vẻ là tốt rồi. Mà khi biết rõ chính mình mắc phải bệnh nan y, lo lắng chuyện công ty cùng tài sản của mình toàn bộ sẽ bị người ta cố ý chiếm đoạt, thậm chí nguy hại đến con gái, lúc này mới tìm tới Tào Lực Thành đã lâu không liên lạc, thỉnh ông hỗ trợ, trước khi Từ Như Nhân trưởng thành giúp chiếu cố cô.

Anh còn thấy qua Từ Như Nhân năm mười sáu tuổi, trên tám ảnh cô cùng bạn học cười rất thoải mái, tóc ngắn màu nâu bồng bồng buông xuống hai vai, hai má mang theo có vài loạn tóc cuốn tròn buông xuống, trong mắt mang ý cười giao hoạt, dường như là đang có kế hoạch cho một trò đùa dai nào đó vậy.

Rất đáng yêu——ấn tượng lần đầu tiên của anh đối với cô chính là ba chữ này. Mà sau khi xác định được cho mình "Trong sạch", anh liền đem việc này ném đến tận sau đầu, kể cả người thiếu nữ bên trong tấm hình kia.

Về sau vô tình nghe được một cái nhũ danh giống mình từ miệng của cha, số lần không nhiều lắm, lúc ấy anh chỉ mơ hồ cảm thấy cô gái nhỏ kia, tựa hồ sau khi mất mẹ thì có chuyển biến.

Có lẽ là cao hơn? Lúc ấy anh cũng không suy nghĩ nhiều, thẳng đến khi chính thức mặt đối mặt cùng cô tại phòng tổng giám đốc ở lầu 35, anh vốn là ngây ngốc, nhưng kèm theo đó còn có sự giận dữ——sao cô lại làm cho bản thân mình trở thành bộ dạng đức hạnh như chết như vậy chứ?

Rồi đến khi, chuyện của hai người đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của anh, thì anh không ngừng hướng đến cô mà làm ra sắc mặt khó chịu, làm khó dễ cô, bắt bẻ cô, hãm hại cô, khó xử cô, cô lại một tiếng cũng không nói ra khỏi miệng.

"Con định làm như thế nào?" Lời nói của cha anh, xuyên qua điện thoại từ một nơi xa xôi vang đến.

"Con vốn muốn nghe cha đây, để cho cô ra đi." Nếu như Trần Sĩ Kiệt có thể khiến cô ấy trở về bộ dạng năm mười sáu tuổi kia, anh thật sự hi vọng cô

vui vẻ. "Nhưng con phát hiện, con không buông tay được."

Tào Lực Thành nghe ra sự dầy vò của anh, thở dài, khuyên bảo nói: "Con còn có Trợ lý Phương."

Nắm đấm lại nắm chặt lần nữa, sau một hồi khá lâu, Tào Doãn Anh mới lẳng lặng phun ra một câu: "Cô ấy không phải chỉ là một trợ lý."

Tào Doãn Anh ở dưới lầu nhà Từ Như Nhân chờ đợi nguyên một buổi chiều, cũng không gặp được cô.

Điện thoại không tiếp, người cũng không ra khỏi cửa, anh chỉ hồi hận vì cái gì mà nhất thời xúc động, đem cái chìa khóa kia trả lại cho cô chứ?

Ôm cây đợi thỏ thật là một hành vi ngu xuẩn, càng là một cách làm lãng phí thời gian, nhưng bây giờ anh cũng chỉ biết có một loại phương pháp này mà thôi.

Bỗng nhiên, phía trước dừng lại một chiếc xe, đi xuống là một người phụ nữ nhìn rất quen.

"Cô." Anh không biết tên của đối phương, chỉ biết là cái người người phụ nữ hung hăng càn quấy này có chìa khóa nhà Từ Như Nhân gia. "Chờ một chút!"

Cách nói như vậy cho thấy đối phương cũng nhớ rõ anh, ánh mắt nhìn về phía anh mang theo đánh giá.

"Tổng giám đốc Tào, thật đúng là khéo." Nói chuyện với anh không phải là người phụ nữ trước mặt này, mà là Cố Nhân Kiệt sau khi trông thấy thấy anh mới chui đi ra từ ghế lái. "Tìm bạn gái của tôi có chuyện gì sao?"

Bạn gái của anh ta? Tào Doãn Anh nhìn hai người đang sóng vai đứng với nhau, nhớ tới cuộc đối thoại của Từ Như Nhân với anh ngày ấy. Chẳng lẽ anh ta cũng chỉ là bạn trai của một người bạn học khác thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 15.1

"Tôi không tìm cô, tôi tìm Từ Như Nhân."

"Tiểu Nhân đã từ chức rồi." Phương Hạnh Nhạc nhìn anh, như là muốn nhìn thấu ý đồ của anh. "Anh đã là một người công và tư rõ ràng như vậy, có lẽ không cần phải đến đây nữa."

"Tôi với cô ấy còn có chút việc riêng chưa giải quyết."

"Vậy thì phải xem xem cô ấy có nguyện ý gặp anh hay không rồi." Phương Hạnh Nhạc nói có chút giễu cợt. "Chỉ cần thấy anh đứng ở chỗ này, cũng biết được quyết định của Tiểu Nhân rồi."die»n, d³an, k«e. qu»y. d«on

"Hạnh Nhạc." Cố Nhân Kiệt nắm chặt tay bạn gái mình, thấp giọng gọi.

"Gọi hôn à?" Phương Hạnh Nhạc không những không cho anh chút mặt mũi nào mà còn lườm anh một cái, mặc kệ cảnh cáo của anh. "Tiểu Nhân tốt như vậy, anh cũng không hiểu được mà quý trọng một chút, như anh hiện tại cũng chỉ được tạm cho là có chút tốt mà thôi!"

Bạn giưòng? Anh ta rõ ràng xem Tiểu Nhân như bạn giưòng? !

"Loại thái độ này của em cũng không giải quyết được vấn đề gì mà." Cố Nhân Kiệt nói đúng sự thật, vẻ mặt vô cùng đứng đắn.

"Em phát tiết một chút cũng không được sao? Bằng không chẳng lẽ cứ để cho cái tên đàn ông này cho rằng mình là cái rốn của vũ trụ thế giới này lấy anh ta làm trung tâm mà chuyển động chắc?"

Tiểu thư, đó là cách nghĩ của em mới đúng đó? Cố Nhân Kiệt rất bất đắc dĩ giữ chặt lấy Phương Hạnh Nhạc.

"Tổng giám đốc Tào, có thể hỏi cái gọi là việc tư của anh là gì không?" Thái độ Cố Nhân Kiệt tuy ôn hòa, lại không thể che hết tình quang trong ánh mắt. "Theo tôi được biết, anh với Tiểu Nhân tựa hồ cũng không có quan hệ cá nhân gì."

"Cô ấy nói với các người như vậy sao?" Tào Doãn Anh không tự chủ mà nhú mày.

"Không phải, theo cách nói của cô ấy thì, anh chỉ đem cô ấy trở thành bạn giưòng, là một loại quan hệ không cần phụ trách, không thể lộ ra ngoài ánh

sáng." (diẹn ㄔ ㄉㄢ ㄌ ㄌ ㄔ ㄑㄩ̣y ㄔ ㄉㄢ) Phương Hạnh Nhạc cay độc lên tiếng. "Ở công ty anh đem cô làm cấp dưới mà sai sử, về đến nhà anh xem cô ấy như tình nhân mà sử dụng, thật đúng là biết tùy hoàn cảnh mà sử dụng à nha! Khó trách công ty của anh quy mô càng lúc càng lớn."

"Hạnh Nhạc." Cố Nhân Kiệt thờ dài.

"Chỉ là bạn giường?" Tào Doãn Anh đem hai từ này đảo qua đảo lại một vòng trên đầu lưỡi mình, vốn dĩ là đang sầu nào lập tức bị một cỗ nộ khí thay thế.

Anh chỉ là bạn giường!

"Thế này là thế nào, mở hộp lớp sao?" Từ Như Nhân không biết gì đã bị Phương Hạnh Nhạc kéo vào một gian phòng, ở bên trong người không ít, còn có cả nhạc một nhóm nhạc đang biểu diễn nhạc jazz và đồ ăn, nhìn lướt qua giống như là một bữa tiệc vậy, cái không ngờ tới chính là ngay cả Phùng Nhã Nguyên cùng Phan Xảo Bội cũng ở đây.

Cô chớp mắt, xác định cách đó không xa một bóng người nhìn quen mắt chính là Trần Ý Hoan cùng Chu Tấn Nhậm.

Chuyện gì xảy ra vậy? Toàn bộ thành viên đều đến đông đủ? Sao cô lại không biết Phan Xảo Bội cùng Trần Ý Hoan lại có giao tình đến mức này vậy?

"Tiểu Nhân." Phan Xảo Bội vừa thấy được cô, lập tức "Chạy vội" đến, hoàn toàn quên mất chính mình đang có một cái bụng phình rất lớn, người chồng đi theo đằng sau thì sắc mặt trắng bệch.

"Cẩn thận một chút." Từ Như Nhân vội vàng ra tay giữ chặt Phan Xảo Bội. "Bụng cũng đã lớn như vậy rồi lại còn không biết an phận chút nào."

"Đúng vậy." Nghe thấy câu khuyên bảo đó, Phùng Nhã Nguyên thật sự là cảm động đến rơi nước mắt. "Tiểu Nhân, nghe nói cô đã nghỉ việc, thử xem xét đề nghị đến khách sạn của tôi làm việc được không?"

Làm việc chỉ là giả, nhờ cô ấy kiểm chế vợ mình mới là thực.

"Anh muốn mời tôi làm nữ giúp việc cá nhân chứ gì?" Từ Như Nhân bật cười, làm sao lại không biết anh đang tính toán cái gì được chứ? diẹn ㄋ, dㄣan, kㄠ, qụy ㄉㄠn

"Tiểu Nhân, cậu không cần nghe anh ấy ở một bên nói hươu nói vượn đâu." Phan Xảo Bội không cho chồng mình chút sắc mặt tốt nào, thật sự là cả ở trong nhà và ở khách sạn đều bị anh quản đến phát phiền rồi. "Chúng ta đã rất lâu không gặp mặt rồi."

"Muốn nói chuyện phiền, thì đến bên cạnh ngồi xuống rồi nói chuyện, anh giúp các em lấy ít đồ ăn, vừa ăn vừa nói chuyện." Không hề bị bài xích rõ ràng của vợ mình dọa lùi, Phùng Nhã Nguyên ôn tồn nói, không quên hướng Từ Như Nhân liếc mắt thỉnh cầu.

Từ Như Nhân nhin cười, khẽ kéo Phan Xảo Bội đi theo anh, không quên hỏi: "Hôm nay là ngày gì, sao hai người cũng ở đây?"

Phương Hạnh Nhạc chỉ nói cô ấy bị Cố học trưởng, cũng là bạn trai của mình, kéo xuống nước, cô ấy ngại nhàm chán nên thuận tay cũng luôn kéo cô một đạo, còn những cái khác thì cái gì cũng không nói.

"Sinh nhật Trầm tiên sinh, chúng tôi là tới chúc thọ." Phùng Nhã Nguyên dần xếp cho vợ mình yên ổn trên mặt ghế xong, mới cười trả lời.

"Thảm?" Từ Như Nhân nghĩ nghĩ. "Là cậu cả của Hoan?"

Trong trí nhớ cô có chút ấn tượng, người cậu này của cô ấy hình như cũng nằm trong giới doanh nhân, khó trách Phùng Nhã Nguyên cũng sẽ đến đây.

"Giao tình của anh cùng Trầm tiên sinh sâu như vậy sao, phải tự mình đến chúc mừng? Ngay cả tiểu Bội cũng mang tới?" Từ Như Nhân lập tức cảm thấy không đúng, sự nghiệp của Phùng thị chủ yếu ở nước Mỹ, Phùng Nhã Nguyên đến Đài Loan cũng chưa tới một năm, quan hệ cùng giới kinh doanh Đài Loan cũng không thể nào mới đó mà có thể sâu như vậy. (diẹn ㄔ ㄉㄢ ㄌ ㄌ ㄔ ㄑㄩ̣y ㄔ ㄉㄢ) Hướng chi nhìn bộ dáng khản trương của anh đối với Phan Xảo Bội, chín mươi chín phần trăm phải là lẽ đến nhưng người không đến, nhanh chóng đưa lão bà về nhà dưỡng thai mới đúng chứ?

Ồ trong đó nhất định có quỷ!

"Các cậu xếp đặt thiết kế tới?" Cô rất hòa khí mà hỏi thẳng.

"Muốn xếp đặt thiết kế cái gì?" Phương Hạnh Nhạc đang đi tới đáp lời. "Dù sao cậu với mọi người cũng đã đến rồi, cứ vui vẻ mà chơi! Tiểu Bội nghe tớ nói muốn mời cậu tới, nên mới cứng rắn muốn đến tham dự."

Dừng một chút, cô lại nói: "Mọi người đều biết tâm tình của cậu không được tốt lắm, có thêm nhiều người chia sẻ cùng cậu luôn tốt hơn mà, khi có cơ hội thì phải lấy bạn bè ra dùng chứ."

Từ Như Nhân nhìn Phương Hạnh Nhạc cùng vẻ mặt lo lắng của Phan Xảo Bội, nâng lên bờ môi. "Thật có lỗi, là tớ suy nghĩ nhiều rồi."

"Sẽ không! Kỳ thật." Phan Xảo Bội khản trương nói, rất ngượng ngùng mà muốn nói ra là do chính cô một mực muốn đến xem cuộc vui mà thôi.

Từ Như Nhân trực giác chính mình đoán không sai, các cô hoàn toàn chính xác đang xếp đặt thiết kế cô!

"Được rồi, tớ mang cậu đi qua tìm Hoan, cậu cũng biết mấy cái người tình thương mến thương nhà cô ấy dính cô ấy như keo ấy, muốn thoải mái chỉ còn mỗi một cách là tìm một chỗ trốn thật an toàn mà thôi. Tiểu Bội, cô cứ ngồi ở đây cho lão công của cô hầu hạ đi, chúng tôi sẽ trở lại nhanh thôi." Phương Hạnh Nhạc lại lần nữa kéo Từ Như Nhân đi thật nhanh, như là đang sợ cô không chịu đi theo vậy.

"Đừng có chạy." Từ Như Nhân nhẹ giọng ngăn lại hành động của cô. "Khiến cho người khác chú ý thì phiền toái đó."

Cô không có ý định ứng phó với một đồng gương mặt quen lúc còn làm việc bên kia đầu, kể cả là các thân thích của Trần Ý Hoan.

Phương Hạnh Nhạc không đáp lời, chỉ thả chậm bước chân, một đường đi lên bậc thang, đi vào cửa phòng đầu tiên. ๔dien♥dan♥lequyd ☉n☉c ☉m

"Thật đúng là xa." Từ Như Nhân có chút muốn cười, trong nội tâm cũng rất đồng tình với tình cảnh của cô bạn thân cũng là tiểu công chúa duy nhất của nhà họ Trần.

"Vào đi thôi!" Phương Hạnh Nhạc gõ cửa, cửa vừa mở ra liền đem Từ Như Nhân đẩy vào bên trong. "Nhớ kỹ, đây là cơ hội cuối cùng, cố gắng nắm giữ."

"Cái gì?" Cơ hội cuối cùng? Từ Như Nhân liền nhanh chóng phát giác tại sao Phương Hạnh Nhạc lại nói như vậy.

"Anh. Các người thông đồng với nhau?" Vừa quay đầu lại, quả nhiên trông thấy Tào Doãn Anh.

"Anh đứng dưới nhà em chờ em, không đợi được em chỉ gặp được cô ta, cô ta nói với anh có thể tới đây tìm em." Tào Doãn Anh đơn giản giải thích vài câu, không thừa nhận loại tội danh "Thông đồng" này. ๔dien♥dan♥lequyd ☉n☉c ☉m

Từ Như Nhân sau nửa ngày trầm mặc, vẫn không nhận được mà mở miệng trước hỏi thăm. "Anh tìm em có chuyện gì?"

"Anh có việc muốn hỏi em." Khuôn mặt anh tuấn của anh có chút nhăn lại, lập tức toát ra tức giận, nhìn vào khuôn mặt đang nghi hoặc của cô. "Ai nói chúng ta chỉ là bạn giường hả?"

"Cái gì?" Từ Như Nhân ngây ngẩn cả người.

"Là em nói với người phụ nữ kia, anh chỉ xem em như là bạn giường, ở công ty thì xem em như là nhân viên mà áp bức, về nhà thì ở trên giường chơi em." (Hoàn toàn là câu từ của tác giả nha các bạn ^^) Tào Doãn Anh cắn răng nói ra những lời này.

Từ Như Nhân đỏ mặt, tại sao anh nhất định phải nói chuyện thẳng thừng như vậy chứ, khiến cho cô không có cách nào phản bác được?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 15.2

"Em. Không phải như vậy sao?"

Trong phút chốc anh đã đi tới gần sát cô, đem cô đặt trên ván cửa, không quên khống chế cổ tay của cô miễn cho lại để cô chạy thoát. "Trong lòng em anh xấu xa đến như vậy sao?"

Từ Như Nhân không biết nên trả lời như thế nào, giống như trả lời như thế nào cũng sai.

"Nói chuyện! Rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì đều nói ra hết đi." Cái người phụ nữ họ Phương kia cũng có nói, hai người bọn họ chính là không chịu nói chuyện rõ ràng, khi đó trên mặt cô ta cười rất khoa trương, khiến cho người nhìn vô cùng khó chịu.

Nghe lời nói đó, thì thấy được tâm tư cùng cách nghĩ của hai người khác biệt như ngày với đêm vậy.

"Không thể trách em suy nghĩ như vậy được, giữa chúng ta. Dù sao ngay từ đầu cũng là do em đề nghị như vậy trước." Nói đến nói đi, Từ Như Nhân vẫn là nhận mệnh mà đem tội trước ôm đến trên người mình.

"Ngay từ đầu? Em cho rằng anh rồi rãnh không có việc gì làm liền đem mình xem như quà sinh nhật đưa cho người khác hủy đi sao?" (Anh làm như anh là thủy tinh nguyên chất ấy - -) Cô vốn dĩ không biết, lúc anh nghe thấy cô nói câu đó, trong nội tâm có biết bao vui vẻ. Tuy từ ngày xảy ra chuyện đó đến giờ, biểu hiện ra luôn là đối chọi gay gắt với cô, nhưng kỳ thật toàn bộ tâm tư đã sớm đặt ở trên người cô rồi.

Bằng không, bất kể cô là thợ tình hay là công thần, đổi lại là những người phụ nữ khác đưa ra loại yêu cầu này với anh, anh chắc chắn sẽ đem cô ta xách lên taxi tiễn đưa cô ta đi Ngưu Lang điểm rồi. (Đại khái là nơi dành cho quý bà không biết dịch sao nên để nguyên tác luôn ^^!)

Muốn anh xuất tiền có thể, muốn anh bán mình không có cửa đâu!

"Hả?" Từ Như Nhân mở to mắt, trung thực mà trả lời. "Em cho là mình rất may mắn, có thể ngày đó tâm tình anh tốt, nếu không thì cũng có chút say. . ."

Chuyện anh đồng ý, cô cũng rất bất ngờ à!

Tào Doãn Anh không nói gì, anh đột nhiên cảm giác mình đi qua bốn năm chỉ có thể dùng hai chữ "Ngu xuẩn" để hình dung, cái người phụ nữ họ Phương kia nói không sai, sự hiểu nhau giữa bọn họ rất có vấn đề.

Còn có, Từ Như Nhân có lẽ là một thiên tài, đối con số rất nhạy bén; nhưng đối với chuyện tình yêu tuyệt đối là ngu ngốc đến đáng thương!

Không muốn lại lãng phí thời gian của mình, càng không muốn bởi vì cô suy đoán sai lầm rồi ý nghĩ của bản thân mình mà mất đi cô, Tào Doãn Anh rất nhanh quyết định trực tiếp nói rõ ràng với cô. "Nếu không phải thích em, anh căn bản không có khả năng đồng ý với em."

"Thích em?" Biểu cảm của Từ Như Nhân thoát nhìn càng ngốc hơn rồi.

"Không phải như vậy thì còn sao nữa? Hay em cho rằng anh rất chán ghét em, giống như những lời đồn đãi trong công ty sao?" Cô thật đúng là dám gạt đầu! "Không phải anh chán ghét em, mà là anh chán ghét bộ dáng của em."

Từ Như Nhân không hiểu. "Đây không phải là giống nhau sao?"

Tào Doãn Anh liếc mắt, bắt đầu hoài nghi bản thân ngoại trừ năng lực lý giải chênh lệch, thì năng lực biểu đạt của chính mình cũng rất có vấn đề.

"Anh đã thấy em, bộ dạng mười sáu tuổi của em."

"Hả?" Cô ngạc nhiên nhìn về phía anh.

"Lúc cha anh nhận làm người giám hộ của em, anh đã điều tra về em rồi." Anh trung thực thừa nhận. "Trong phần báo cáo điều tra đó có mấy trang nói về cuộc sống của em."

Từ Như Nhân gật gù đầu, nhưng vẫn đang không hiểu những cái đó với những lời lúc trước anh nói thì có gì liên quan.

"Lúc em mười sáu tuổi, rất đáng yêu." Thấy mặt cô đỏ lên, anh nhìn không được mỉm cười, không còn trừng mắt dựng mày hung ác muốn đòi nợ lúc mới vừa rồi nữa. "Lúc thực sự gặp em lần đầu ở công ty, anh rất muốn hỏi tại sao em lại thay đổi nhiều như vậy? Về sau mới biết em không hề thay đổi, chỉ là em đã đem cô gái đáng yêu kia giấu đi. Cho nên anh mới nghĩ hết biện pháp công kích bức tường bảo vệ mà em đã đặt ra kia, hi vọng đem cô gái đáng yêu đó giải phóng ra ngoài."

Nhìn cô trong lúc khiếp sợ mà nhìn anh, anh hơi nhếch môi, giọng nói cảm thán: "Không nghĩ tới năng lực phòng ngự của em lại mạnh đến như vậy, mặc kệ anh làm cái gì, đều công phá không được."

"Anh. . . ." Cô cho tới bây giờ cũng không ngờ chuyện lại là như thế này, cô vẫn cho rằng anh chán ghét mình, không tin nhiệm mình, cũng giống như người bên ngoài khinh thị mình.

"Còn em thì sao, trong lòng em em nghĩ về anh như thế nào?" Anh đổi thành ôm eo của cô, giọng anh khàn khàn nhắc nhở cô. "Bá quân? Ngây thơ? Không thể nói lý?"

Cô cứng người lại, không có trả lời.

"Nói anh đem em làm thành bạn trên giường không thể lộ ra ngoài ánh sáng, anh thấy cái này vốn là do em muốn như vậy mới đúng chứ?" Anh hừ lạnh, cánh tay đang ôm cô tăng thêm lực. "Mỗi lần khi ở nhà của em, không khí vốn tốt vô cùng, hôm sau vừa mới đến công ty liền biến trở thành một cô gái mặt lạnh không quen biết, có đôi khi chuyện đó khiến anh nghĩ đến, có phải là do anh trên giường biểu hiện không tốt, không thỏa mãn. Ah, sao em lại đột nhiên đánh người?"

"Rõ ràng là do anh có một bộ dạng như giải quyết việc chung, như là sợ em dính lấy anh không thả." Từ Như Nhân cắn cắn môi, ủy khuất mà đem cảm giác mấy năm này nói cho anh biết.

"Là em trước. . . ." Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang khiển trách lên án của cô, Tào Doãn Anh ngừng nói, mà có cổ như thế nào cũng không nhớ nổi là giữa hai người có văn bản rõ ràng nào quy định mà có câu "Ở công ty không được công khai quan hệ của hai người" hay không, xem ra, lại là hiểu lầm.

"Anh không ngại công khai ở công ty, chưa bao giờ quan tâm, chỉ cần em đừng nói cái gì mà "chỉ là bạn trên giường". Có người lãnh đạo "Làm gương tốt" đến như vậy, tựa hồ cũng không quá tốt à.

Thấy vẻ mặt đả kích của cô, anh không đành lòng mà nói: "Như thế nào, anh không vô tình như trong tưởng tượng của em, em lại thấy đáng tiếc sao? Anh thấy rõ ràng là em ước gì tranh thủ thời gian phủi sạch quan hệ với anh thì có!"

"Em không có, chỉ là. . . ." Cô nghĩ tới. "Mỗi lần ở công ty anh chỉ biết hung dữ với em, tìm việc làm khó xử em, em đương nhiên sẽ cho rằng."

Nói còn chưa dứt lời, nhưng biểu đạt cũng đủ rõ ràng. Tào Doãn Anh không nói gì, hết thảy đều là do thói hư tật xấu của mình mà rước lấy cục diện ngày hôm nay.

"Hiểu lầm của chúng ta thật sự rất lớn." Trầm mặc sau nửa ngày, anh chỉ có thể nói như vậy.

Chỉ vì hiểu lầm một ánh mắt, một thái độ, hai người lại có thói quen khẩu thị tâm phi, cũng khó trách mà xuất hiện một tầng lại một tầng nhiều lần hiểu lầm lớn như vậy, ảnh hưởng đến cách nhìn rõ ràng đối với phần cảm tình này của hai người.

"Uh." Từ Như Nhân nhắm mắt lại, có như thế nào cũng không nghĩ tới ý nghĩ trong lòng của anh so với phỏng đoán của mình lại chênh lệch nhiều như vậy, là do cô quá ngốc sao?

"Về sau có chuyện gì, trực tiếp hỏi anh, dù sao em cũng không sợ anh sinh khí." Anh nhin không được mà nói rõ, không hi vọng cứ cách một đoạn thời gian hai người lại phải mở một buổi đại hội thuyết minh như thế nữa.

"Về sau?"

Anh liếc về phía cô, giọng điệu bất thiện. "Em muốn từ chức, anh không có ý kiến, nhưng chia tay thì nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Chia tay?" Bọn họ có quen nhau để mà chia tay sao?

"Anh cũng đã nói trắng ra như vậy rồi, mà em còn dám lộ ra cái biểu lộ hoài nghi này nữa à!" Lừa giận trong lòng Tào Doãn Anh lại nổi lên, chết tiệt, cô ấy sẽ không nghĩ rằng hai người vẫn là cái gì "Bạn trên giường" đó chứ?

"Nếu chỉ là bạn trên giường như em nói, anh cần phải quan tâm em như vậy sao?" Thấy cô không cho là đúng ngượng mặt lên, thật là tức điên người mà! "Anh không hề đem em coi như bạn trên giường, em là bạn gái của anh, ngày mai vào công ty anh sẽ phát công văn thông báo cho tất cả các bộ phận!"

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương cuối: (Phần 1)

"Em đã tạm rời cương vị công tác rồi." Từ Như Nhân tỉnh tể mà nhắc nhở.

"Anh vẫn chưa cho phép." Còn tranh luận!

"Anh vừa mới nói là không ý kiến đấy thôi." Cho nên ngoài miệng vẫn là cho phép.

"Anh cũng nói không được nghĩ đến chuyện chia tay."

"Vậy vì sao anh lại lấy ra chìa khóa đưa lại cho em?" Cô cũng không có quên, bạn gái trước của anh cũng đã trở về tìm anh rồi.

"Anh không có, chỉ là nhất thời thần thờ không cẩn thận làm mất mà thôi." Tào Doãn Anh mắt cũng không nháy mở miệng nói dối, cuối cùng vẫn khó mà nói ra khỏi miệng chuyện anh vốn muốn nhin đau thành toàn cho cô cùng Trần Sĩ Kiệt?

Kết quả Trần Sĩ Kiệt cũng là ngụy trang, mà cái vị bạn hữu làm bia đỡ đạn của cô cũng thật là rảnh rỗi không có việc gì làm mà!

"Hơn nữa cái đó cũng không phải là em tự nguyện đưa cho anh, trả lại cho em cũng là lẽ tự nhiên." Lời nói có chút đau xót, anh cũng không quên trên tay Phương Hạnh Nhạc có chìa khóa cửa dự bị của cô, một người bạn trai như mình đây nhưng mà ngay cả cọng dây kèm cũng không có.

"Em nghĩ là anh muốn. Nhất phách lưỡng tán (một đao cắt đứt quan hệ), cả đời không qua lại với nhau." Hơn nữa trong nội tâm lại cười vô cùng đắc ý, thiên thời địa lợi nhân hoà, bạn gái trước vừa khéo trở về, Phương quản lý náo một trận thật lớn, cô vừa đứng lúc từ chức mới tốt!

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Anh nhin không được nữa động thủ nâng mặt ôm lấy gò má cô, không muốn nghe đến những lời nói dễ khiến lừa giận càng thêm bốc cao kia nữa.

"Vậy vị Phương tiểu thư kia làm sao bây giờ?"

"Cô ấy thì thế nào?" Chuyện của bọn họ nói còn chưa hết, sao cô lại kéo đến bên kia làm gì chứ?

"Cô ấy không phải tới tìm anh để tái hợp lại sao?" Ngày đó nhìn bọn họ ở chung cảm giác. Không thể không nói chính bản thân mình một nửa cũng

là bởi vì việc này mà bị kích thích rất lớn, mới quyết định buông tay.

"Đầu em rớt cuộc là làm bằng cái gì vậy? Cái loại ý niệm buồn cười này mà cũng nghĩ ra được sao?" Tào Doãn Anh nhìn không được gào thét, lại khiến cho Từ Như Nhân nhìn không được phải bịt kín tai lại.

Khoảng cách gần như vậy, lỗ tai của cô thật sự rất đau.

"Cô ấy là trở về để kết hôn đấy, em cảm thấy đối tượng sẽ là anh sao?" Hợp lại? Hợp lại cái đầu!

"Nhưng mà cô ấy tới tìm anh." Không phải như vậy sao?

"Đem boom tới, thuận tiện uy hiếp anh lẽ cùng người đầu nhất định phải có mặt, bằng không thì cô ấy sẽ dỡ nóc trên nhà của anh." Tào Doãn Anh lạnh lùng mà nhìn cô, như là muốn nhìn cô còn có cái ý niệm không hợp thói thường nào nữa hay không?

"Hai người. Anh với cô ấy." Đầu cô choáng váng rồi, tình nhân sau khi chia tay có thể ở chung không hề khúc mắc được như vậy sao? Cô thật sự rất khó tưởng tượng ah!

"Anh với cô ấy gần như đã biết nhau từ khi còn rất nhỏ, có khả năng không là tình nhân thì phải cắt tám đoạn sao?" Lại càng không cần phải nói lúc trước bọn họ chia tay rất bình thường, không có oán gì, thì làm sao mà có hận chứ? Chỉ là đem vị trí kéo về thời điểm lúc còn trong phạm vi thanh mai trúc mã mà thôi, ngược lại hai người ở chung bắt đầu tự nhiên vui sướng hơn nhiều.

"Trong đầu em rớt cuộc là đang suy nghĩ gì hả?" Anh nhìn không được gõ đầu của cô. Bây giờ rớt cuộc anh cũng biết vì sao ngày đó cô sẽ cứ liên tiếp ngăn người, về sau thậm chí không nói một tiếng đã theo Trần Sĩ Kiệt rồi đi?

Hai người bọn họ. Thật sự đều rất đàn!

Tự cho là phải nhân nhượng, phối hợp đối phương, không nghĩ tới lại chỉ náo loạn thành một câu chuyện cười.

Đến thời điểm này không thể không thừa nhận, cái ánh mắt khinh bỉ kia của Phương Hạnh Nhạc, thật đúng là khinh bỉ rất đúng có đạo lý.

"Em cũng rất muốn biết." Từ Như Nhân cảm thấy chân có chút đứng không vững, những nhận định trước kia hết thảy chỉ trong một thời gian ngắn toàn bộ bị lật bàn, nhanh đến mức làm cho cô không kịp đổi mới thông tin.

"Hai người chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, cũng coi như là trời sinh một đôi rồi." Đầu chống đỡ lên trán của cô, anh trầm thấp thờ dài, sau đó mới cười đi ra.

Từ Như Nhân lộ ra nụ cười khổ, sau đó cũng cùng anh nở nụ cười.

Hai người cười cười không thể vẫn hồi, chậm rãi té ngồi trên mặt đất, Tào Doãn Anh vẫn ôm cô, dựa lưng vào cửa, một hồi lâu mới ngưng được tiếng cười.

"Anh thấy, hai người chúng ta thật là ngốc nghếch đến thiên hạ vô địch." Nói chuyện yêu đương lại nói thành như vậy!

"Anh thôi, em thì rất thông minh đó." Từ Như Nhân lập tức bắt bỏ ngay.

"Nếu thông minh như lời em nói, có thể hết lần này đến lần khác xuyên tạc tâm ý của anh như vậy sao?" Anh nâng mi.

Nói trúng tim đen, Từ Như Nhân không thể không bị thương mà thừa nhận chính mình thật sự rất đàn.

"Nói lại lần nữa xem, chúng ta chỉ là bạn trên giường?"

Từ Như Nhân nhìn về phía anh, lắc đầu, về mặt đứng đắn mà trả lời."Chúng ta là một đôi tình nhân ngốc nghếch."

"Tiểu Nhân?" Trần Sĩ Kiệt không xác định mà gọi, rồi sau đó lộ ra nụ cười mê người, thò tay vuốt vuốt xoã tung mái tóc ngắn của cô. "Em vẫn thích hợp với bộ dáng này hơn, khiến anh nhớ tới lần thứ đầu tiên nhìn thấy em."

"Anh hai." Từ Như Nhân cười cười chào hỏi, trên người không còn là cách ăn mặc hai màu nâu đen trong treo nhưng lạnh lùng đơn điệu kia nữa, xuất hiện sắc thái hồng hào vui vẻ, thêm một chút mềm mại, trên mặt cũng không còn thái độ lạnh lùng xa cách nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 8 : Cơ hội cuối cùng!

"Nghe lời." Một tiếng "Anh hai" này của cô chính là lá bài hộ mệnh của anh, xem ra sau này em gái nhà mình có cái kình, anh cũng không cần phải đau đầu nữa rồi.

"Không nên động thủ động cước." Tào Doãn Anh tức giận đẩy "Móng vuốt sói" của anh ta ra, cứu ra cô gái nhỏ dưới bàn tay đó.

"Doãn Anh, anh ghen sao?" Trần Sĩ Kiệt cười vô cùng ưu nhã.

"Đúng, anh ghen, tay vươn ra nữa là chém." Có chuyện nói thẳng, là nguyên tắc hiện tại Tào Doãn Anh thừa hành, đương nhiên chỉ dùng trong chuyện có quan hệ đến Từ Như Nhân.

"Anh trai thương yêu em gái cũng không được sao?" Trần Sĩ Kiệt nâng mi.

"Đi, đi mà tìm em gái của anh đi." Tào Doãn Anh đem người ôm vào trong ngực, biểu lộ "Người ngoại cảm động".

"Sức ghen của anh so với cái tên em rể kia của tôi còn lớn hơn đó." Trần Sĩ Kiệt bật cười.

"Đó là anh ta biết rõ chính mình đoạt không thắng một đội người, không bằng cứ buông tha." Ai không biết vị tiểu công chúa của nhà họ Trần giống như hương thịt bên trong đàn chó hoang, vừa xuất hiện mọi người liền thi nhau đoạt lấy.

Anh đồng tình với cô ta.

"Chuyện này quả thật không sai." Trần Sĩ Kiệt cũng không phủ nhận, em rể nhà mình thật muốn đồ bình dấm chua ra, nhưng chỉ sợ là trước tiên sẽ thiệt hại bản thân trước, bởi vì số lượng quá nhiều.

"Muốn hợp tác thì cứ đến, không được lấy việc công làm việc tư mà tìm trợ lý của tôi." Tào Doãn Anh lười cùng anh ta nói dài dòng, trong lòng vẫn còn ghi hận lúc trước anh ta "Quấy rối".

"Tôi muốn ký với Tiểu Nhân." Dù sao cô cũng thường thay quyền tổng giám đốc, ký cũng vẫn có hiệu lực.

"Tôi chính là Tiểu Anh, biến đi!" Tào Doãn Anh mặt lạnh mà thừa nhận nhũ danh mà chính mình thống hận, không nói hai lời mà đem Trần Sĩ Kiệt đẩy ở phòng làm việc của mình, không quên quay đầu lại nhìn nhũ. "Trở lại văn phòng của anh đi, tôi sẽ theo sau anh."

"Tiểu Anh, anh nói em như vậy." Trần Sĩ Kiệt biết nghe lời mà đổi giọng.

"Câm miệng! Bằng không thì ta sẽ đem hợp đồng hợp tác đổi thành lãi suất thấp cho anh ký." Ánh mắt xinh đẹp liếc qua cảnh cáo, gọi anh ngàn vạn đừng đùa quá đáng.

"Lãi suất thấp? Em cho rằng ngân hàng chúng ta là mở ra để làm từ thiện sao?"

"Em biết rõ các anh lòng dạ đen tối thích hút máu người, không cần cường điệu."

"Tiểu Anh."

"Không được gọi tôi như vậy, cũng không cho phép gọi cô ấy như vậy!"

Nhìn theo bóng hai người đang đi xa, thẳng đến khi không nghe được âm thanh gì nữa, Từ Như Nhân mới ôm bụng cười.

"Trợ lý." Quan Na Na không biết hai người xuất hiện lúc nào, cũng theo cô cười rộ lên. "Tổng giám đốc cười thật đẹp ah! Vị Trần tổng kia cũng thế."

Thật sự không ngờ, hai người đều đã lớn như vậy mà vẫn giống như con nít thích đấu võ mồm!

"Đúng vậy!" Từ Như Nhân gật gật đầu phụ họa, cười đến đau cả bụng.

"Trợ lý, cô thật xinh đẹp!" Ánh mắt Quan Na Na tỏa sáng, chỉ kém không tỏ tình ngay lập tức nữa thôi.

Từ khi vị trợ lý nào đó vốn muốn ra khỏi công ty lại được tổng giám đốc an ủi mà giữ lại, nghỉ ngơi một thời gian rồi trở lại công ty, mọi người cũng nhìn ra được, tổng giám đốc cùng cô đều thay đổi. Trợ lý trở nên thân thiết hơn, hơn nữa sai khi thay đổi kiểu tóc cùng ăn mặc, cả người giống như là một thiếu nữ tuổi thanh xuân vô cùng đáng yêu! Thật sự rất muốn đem cô ôm về nhà mà giấu đi.

Mà tổng giám đốc lại càng khoa trương hơn nữa, hiện tại anh đối với trợ lý phải nói là siêu cấp tốt, công việc quá nặng nhọc đều không cho cô làm, bất luận kẻ nào chỉ cần có ý kiến đối với trợ lý của mình, cũng sẽ bị anh gọi đến mà "Ân cần" nói chuyện một lúc.

Thậm chí, bọn họ còn công khai quan hệ. Vì sao mà sau khi từ chức trở về, lại xảy ra nhiều chuyển biến như vậy chứ?

"Cám ơn cô, Na Na." Đối với sự ca ngợi này, Từ Như Nhân mỉm cười nhận lấy.

"Trợ lý, chị là vì tổng giám đốc mà thay đổi sao?" Tổng giám đốc nguyên lai là cuồng loli!

Từ Như Nhân cười khẽ, lắc đầu. "Là vì anh ấy đã đánh hạ đượng bức tường thành rồi."

"À?" Cái gì tường thành? Hiện tại ở đâu ra tường thành?

Từ Như Nhân lại bắt đầu muốn cười rồi, cô bây giờ rất hay cười, đều là người nào đó làm hại.

Nhìn thấy cô trợ lý nhỏ vẫn mang vẻ mặt nghi hoặc, cô cười cười, không tiếp tục giải thích nữa.

Cái này, là bí mật nhỏ của anh và cô.

"Đi thôi, trở về làm việc."

Từng bước nhẹ nhàng, hiện tại mỗi ngày cô đi làm đều rất nhẹ nhõm tự tại, lại cũng không cần lo sợ có người nói xấu sau lưng mình.

"Trợ lý." Cô trợ lý nhỏ đuổi theo. "Xin chị mà, chỉ nói cho em một chút thôi cũng được mà!"

Không được nói rõ ràng, cô sẽ nhịn không được mà tò mò đến chết mất!

Từ Như Nhân quay đầu lại, mỉm cười.

"Đây là bí mật giữa tình nhân với nhau." Nghĩ nghĩ, lại không quên tăng thêm một câu lời vàng ý ngọc. "Về sau khi quen bạn trai, không nên quên lúc nào cũng phải thẳng thắn, có chuyện gì thì cứ nói rõ ràng."

Đây là danh ngôn có một không hai xuất phát từ kinh nghiệm của người đi trước truyền đạt lại.

Quan Na Na ngẩn người, vẻ mặt đau khổ kêu to: "Trợ lý ——"

Cuối cùng cô vẫn là không có câu trả lời!

Từ Như Nhân không quay đầu lại, vui sướng mà đi trở về phòng làm việc của mình, ngênh hướng sự khiêu chiến của hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Trợ Lý Lạnh Lùng Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.